

Trần Thị Bảo Châu

Mùa thu màu hạt dẻ

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Tim Nhật Phương đập hỗn loạn trong lồng ngực chẳng khác nào chú bướm con bị vướng vào vệt khi thêm lần nữa mắt cô chạm phải cái nhìn cháy bỏng của người đàn ông mặc vét trắng.

Cô từng để ý người đó từ lúc còn bé. Ngày ấy Nhật Phương là một đứa trẻ con nhưng cô đã biết...thích và thương quan tâm đến đôi mắt luôn luôn ánh một nụ cười bên trong của Nhã. Tám chín năm ròng Phương mới gặp lại " Nụ cười trong mắt " ấy và rõ ràng ký ức đã không nói nói được hết những cái riêng của Nhã, mà suốt thời gian dài, có nhiều lần cô đã tưởng tượng khi chợt nghĩ tới anh.

Len lén nhìn về phía Nhã lần nữa, Phương bồi hồi. Có một nét gì rất riêng trong từng cử chỉ của anh. Phóng khoáng, tao nhã và duyên dáng một cách tự nhiên. Khuôn mặt anh với chiếc cằm hơi bướm, chiếc mũi thẳng như bị lu mờ bởi đôi mắt sau đen và đôi mi rậm cong. Ngày xưa cô chỉ cảm nhận đơn thuần là: "Anh Nhã có đôi mắt đẹp". Còn bây giờ thì...

Phương tự thấy mà mình nóng bừng, hồn chợt trào lên nổi xôn xao rất lạ.

Sự cảm nhận cái đẹp của đứa trẻ con ngây thơ hồi nào được nhân lên gấp bội, biến thành cơn cuồng phong xúc cảm mà Phương đã hoàn toàn bị sức mạnh giông gió của nó chế ngự, để hầu như suốt buổi tối nay cô cứ phải luôn nghĩ tới và luôn để ý tới Nhã.

Như muốn trấn an trái tim mình, Phương đứng dậy bước ra vườn. Cô tựa vào bức tường sần sùi bằng đá rửa, để mặc gió đêm làm dịu bớt cơn sốt bất ngờ.

Phượng miên man suy nghĩ: "Anh ấy có nhận ra ta không? Hay đôi mắt đó chỉ nhìn ta như nhìn mọi người ?"

Ngồi xuống chiếc xích đu và đưa tay kéo tà áo, đột nhiên Phượng thấy mình quê mùa trong chiếc áo dài màu thiên thanh mờ nhạt không gây được sự chú ý nào đối với người khác phái.

Chợt cô ghen ở ngực khi nghe giọng đàn ông mạnh mẽ vang lên rành rọt:

- Mới đây mà đã ra tới đây. Cô bé không thích ồn ào sao ?

Phượng bối rối vì bất ngờ. Nhìn đôi mắt da tình kia bao nhiêu nét lém lỉnh phá phách thường ngày của cô bay đâu mất. Phượng ấp úng:

- Tại... ở đây mát... và thơm nữa.

Làm như không để ý tới câu trả lời lộn xộn của cô, Nhã dừng ánh mắt mình trên mặt Phượng hơi lâu. Khẽ nhú mồm một cái, anh thân mật:

- Không thể nào là Nhật Uyên rồi... Nhật Linh phải không ?

Khổ sở vì Nhã không nhận ra mình nhiều hơn là giận dỗi, Phượng phụng phịu lắc đầu. Cứ chỉ trẻ con của cô làm Nhã cười:

- Nhưng chắc chắn em thuộc gia đình... Nhật.

Nghiêng đầu nghịch ngợm, anh nhìn cô rồi cao giọng:

- Xem nào ! Bắt đầu là Nhật Vi, Nhật Thu, Nhật Linh, Nhật Uyên, Nhật Minh, Nhật Trung rồi Nhật gì... gì nữa. Anh chẳng tài nào nhớ nổi, đành xin lỗi vậy. Nói đi cô bé, em là Nhật... gì ?

Phượng càng ức lòng dữ, vì hầu như tên anh chị cô, Nhã đều nhớ kể ra gần hết, thế mà chỉ riêng tên cô anh lại quên. Sụ mặt xuống, Phượng bặm môi. Rồi như nhận ra mình làm vậy là hơi quá, cô cố nhỏ nhẹ mà vẫn nghe cộc lốc:

- Nhật Phượng !

Nhã vui mừng kêu lên:

- A ! Con bé gầy nhom có hai chiếc răng cửa to như hai cái tấm thớt ấy phải không ? Trời ơi ! Quả là anh chẳng tượng tượng nổi mấy năm gặp ại, em lại nhìn như thế này.

Tránh ánh mắt... chiêm ngưỡng một cách hết sức tự nhiên của Nhã, Phượng bắt bẻ:

- Em" xí" đến mức vượt sức tưởng tượng của anh sao anh Nhã ?

Búng mẩu tàn thuốc bay vèo ra bãi cỏ, bằng một cử chỉ hết sức lịch lãm Nhã nghiêng người khẽ nói:

- Ngược lại hoàn toàn ! Em làm anh chú ý ngay từ cái nhìn đầu tiên. Em tin điều đó không Nhật Phượng ?

Cách bày tỏ ý nghĩ thẳng thắn và phong thái điệu dàng tự nhiên của Nhã làm cô bối rối, vì vừa rồi trong sự đánh giá của bạn thân, Phượng thấy mình vụng về xấu xí mà.

Cố kềm chế sự xúc động đang trào dâng, Phượng đáp trả khá tỉnh táo:

- Dĩ nhiên là em chẳng tin. Vì tin làm sao cho được khi một người... quen cũ đã không hề nhớ đến cả cái tên của mình.

Nhã cười ròn rã, Phượng thấy rõ anh không bối rối trước câu trả lời của mình, trái lại anh còn thích thú trêu cô:

- Sai rồi " Đuôi gà xước". Anh chẳng phải là người quen cũ của em đâu, vì hồi đó em còn bé xiu xiu. Bé đến mức cả chục năm nay anh không hề nhớ rằng mình từng biết một cô bé có mái tóc đuôi gà xước.

Nhìn cái miệng cười rất gợi tình của Nhã, tự dưng Phượng tủm tỉm cười theo.

Nhã không biết cô là Nhật... gì trong cái đám Nhật của anh em nhà

cô cũng phải thôi vì hồi đó mọi người luôn gọi con bé lóc chóc còm nhom như que củi khô là " Gà xước " mà

Nhã bâng khuâng:

- " Gà xước" ngày nào bây giờ biến thành chim Thiên đường rồi.

Nhanh thật ! Quả là "Thời gian tựa cánh chim bay".

Nghe giọng trầm trầm nhẹ như khói sương của Nhã, Phượng ngớ ngàng nhìn lên. Nhã đang đẩy đẩy chiếc xích đu. Đôi mắt đen xa xôi như nhớ về một kỷ niệm nào đó. Anh nhìn cô nhưng nghĩ đến điều gì khác thì phải. Đôi mắt ấy hồi xưa đã một lần... Mà thôi. Anh ấy chẳng hề biết đôi mắt anh đã theo suốt thời niên thiếu vụng dại của mình ra sao đâu, đừng nhớ lại nữa cô bé lẳng mạn nhưng khù khờ kia !

- Bây giờ em làm gì rồi " Gà xước" ?

Kéo vạt áo dài lại cho ngay ngắn, Phượng tỉnh nghịch hỏi lại:

- Vậy... anh nghĩ em làm tới... gì rồi ?

Nhã chống tay vào chân xích đu, gật gù phán đoán:

- Dáng vẻ em thích hợp với những công việc nhẹ nhàng, có tính cách trình diễn. Anh nhớ hình như em thích làm ca sĩ hay người mẫu gì đó, phải không ?

Phượng thẳng thốt:

- Ủa ! Sao anh nhớ tài vậy ?

Nhún vai, Nhã nói:

- Anh cũng không biết nữa. Trong đời có những cái bất ngờ thoáng qua mà người ta lại nhớ, còn có những cái rất quan trọng, như tên em chẳng hạn thì anh lại... nữa quên, quên tuốt. Hình như anh chỉ cảm nhận và giữ lại những gì anh thật sự thích mà thôi. Mà nè Bây giờ em đang làm người mẫu hay hướng dẫn viên du lịch vậy " Gà xước "?

Im lặng một chút, Phượng gương cười:

- Em còn học năm cuối Tổng hợp.
- Em vẫn còn đi học. Sướng nhé ? Cỡ tuổi em ngày xưa, anh đã vào đời rồi. Cực lắm !
- Em biết, anh Vi cũng thường... phân bì như vậy với em.

Nhã cười:

- Anh không phân bì đâu. Biết em là sinh viên bỗng dưng anh ao ước mình được trở lại thời cấp sách tới trường, ham chơi hơn ham học, vô lo trước mọi thách đố của cuộc đời.

Bước tới cây dạ lý hương gần đó, Nhã hái một chùm hoa. Anh đưa Phượng với nụ cười trong mắt:

- Em là một bất chợt của ký ức với cái tên anh chẳng nhớ ra. Em lại là một bất chợt làm anh choáng ngợp trong đêm nay. Anh không hiểu nổi anh nữa rồi Phượng ạ !

Phượng lơ ngơ cầm chùm hoa trắng trong tay và nhìn theo dáng Nhã vừa bước vào nhà. Ai đó vừa gọi anh, tiếng gọi đó làm tỉnh cơn mộng của cô. Những lời Nhã vừa nói có thật không, hay đó là tiếng gió rì rào trò chuyện với những loài hoa nở về đêm.

Đưa chùm hoa dạ lý hương lên môi và khép hờ bờ mi, Phượng nghe thoang thoảng mùi hoa quanh cô mênh mông, mênh mông.

Đêm nay rằm, trăng lung linh trên ngàn cành lá đen. Người ta hay nguyện cầu vào những đêm rằm. Phượng đứng dậy, cô ngước mặt nhìn trăng và lặng lẽ với nhịp đập trái tim mình.

- Anh sẽ tìm đến gặp em phải không Nhã ? Em sẽ chờ như từ bao lâu em chờ trong hoài vọng. Em chưa biết mình phải nguyện cầu ra sao đây hử anh, màu mắt của tuổi thơ em.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 2

Nhã bước vội theo khi Đan Tâm kéo anh tới trước để giới thiệu với một người mà cô quảng cáo là "xa lạ hoàn toàn nhưng đảm bảo khó ai rời được khi gặp và trò chuyện"

Anh đã cười thật tươi để khỏi phải reo lên vì trước mặt mình là Nhật Phụng. Giọng Đan Tâm hồ hởi vang to át cả tiếng nhạc không lời thật êm trong ampli đặt ở góc phòng.

- Giới thiệu với anh Nhã đây là Nhật Phụng, sinh viên tổng hợp, cũng là cô giáo của bé Tú, Phụng là em nuôi của tôi đây!

E áp đưa tay cho Nhã bắt, Phụng thấy tay mình run lên trong bàn tay ấm áp mạnh bạo rất đàn ông của anh.

Nhã nghiêng đầu một cách cố ý trước mặt Đan Tâm.

- Tôi cũng xin được giới thiệu thêm Nhật Phụng từng là cô bạn nhỏ tuổi 13 của tôi 8 năm về trước.

Đan Tâm ngạc nhiên:

- Ủa! vậy là.. là.. 2 người biết nhau rồi à ?

Nhã nghiêng mặt rất... đáng yêu:

- Chớ sao! Nhật Phụng là em út của Nhật Vi, thằng bạn rất thân với tôi.

Đan Tâm thích thú gật gù:

- Hay thật! Tôi đang lo có 2 người lạc lõng trong đêm nay, giờ thì khỏi lo rồi. Giờ lấy thức ăn đi nha. Mà hồi nãy anh nói cái gì ? "Cô bạn nhỏ 13 tuổi của tôi 8 năm về trước " Sao lại tuổi 13 nhỉ ?

Nhã cười, đôi mắt rạng rỡ của anh nhìn Nhật Phụng đăm đăm. Anh khe khẽ đọc thơ:

- "Trời hôm ấy 15 hay 18

Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ 13"

Hồi đó rõ ràng Nhật Phụng chỉ mới 13 tuổi thôi!

Đan Tâm ngắt lời anh:

- Thì ra là vậy! Hèn chi đã từng có thi sĩ làm thơ về tuổi 13!

- Thi sĩ đó là thần tượng của tôi mà!

Đan Tâm lắt đầu:

- Anh đúng là quý sứ! Rất hay là "Tuổi 13" ngày xưa của anh bây giờ đã 21 rồi! Đúng lúc nhé! Bây giờ tôi phải ra phòng khách. Anh và Phụng là người nhà, cứ tự nhiên ngồi ở phòng học của bé Hoài Tú đi!

Rất tự nhiên Nhã nắm lấy tay cô và đưa cô tới chiếc ghế dài đặt ở gần đó. Nhật Phượng thất đầu óc cô cứ quanh quanh, quẩn quẩn vì quá bất ngờ. Dường như không nhận ra điều đó. Nhã ngó cô thích thú. Anh không buông tay Nhật Phượng ra và cô hiền lành để yên cho anh nắm.

-Anh không bao giờ ngờ là được gặp em ở đây.

-Em cũng vậy. Anh là bạn của chồng chị Tâm à ?

Nhã lắc đầu:

- Anh là bạn Thiên, anh của Đan Tâm.

- Anh Thiên!

- Em biết Thiên à ?

- Dạ không, nhưng em thường nghe bé Tú nhắc tới cậu Thiên của nó.

- Thiên ở chung với mẹ, hiện giờ anh đang ở nhà Thiên, anh chàng rủ rê nên anh mới tới đây.

Nhật Phượng rút rờ rút tay mình ra, Nhã cố tình giữ lại tự dưng Phượng hơi dỗi, cô có cảm giác là anh cố tình đùa.

- Suốt 2 tuần qua, anh cứ nghĩ tới em mãi

Nhật Phượng ngắt lời Nhã:

- Muốn gặp em, phải tới nhà, anh chỉ... nghĩ về em làm sao có em được.

Không nao núng trước câu trách của Phượng, anh tấn công tới

- Thì đêm nay anh đã có em rồi. "Gà xước " Anh tới nhà Nhật Vi suốt nhưng chẳng thấy bóng dáng em.

Che miệng cười, Phượng nói:

- Em ở nhà ba má mà!

Giọng Nhã ngập ngừng:

- Anh biết, nhưng đến đó, anh ngại quá!

Rút được tay ra, Phượng cười:

- Sao lại ngại ? Ngôi nhà vẫn y như xưa không khác dù một hàng kiềng hay một chỗ ngồi. Cây xà đơn vẫn đứng trơ mình với thời gian, sương gió.

Nhã trầm ngâm:

- Chính vì cảnh cũ không thay đổi nên anh mới ngại. Anh bây giờ khác xưa, và mọi người trong nhà em cũng khác. Tới đó lại không có thằng Vi, anh sẽ thành bạn của ai ?

Nhìn Phượng, Nhã nói tiếp:

- Ngại quá đi chứ! Điều ngại chủ yếu nhất là biết em có muốn làm bạn với bạn của anh 2 mình không ?

- Anh khiêm tốn hay muốn đùa cợt với em vậy ?

Nhật Phượng chợt thấy trong đôi mắt ánh đen của Nhã như có những đốm lửa nhỏ, cô nghe giọng anh nhẹ như hơi thở ;

- Anh đùa cợt trái tim mình và cái giá phải trả hình như sẽ rất đắt. Nhật Phượng, anh muốn là bạn thân của em. Điều đó có gì phiền cho em không ?

Sững người vì cách bày tỏ tình cảm quá nhanh, quá rạch ròi của Nhã. Phượng làm thinh. 2 tay đan vào nhau, cô bối rối kinh khủng. Suốt 2 tuần dài thê lẽ cô đã mong gặp lại anh biết bao. Lúc nào trong tư tưởng, trong tâm hồn và cả trái tim cô cũng là Nhã. Sao bây nghe anh nói đúng điều mình hằng mong đợi cô lại ghen lòi.

Nhã dịu dàng:

- Nếu em đã có người yêu, anh xin rút lui vì mình xấu số vô duyên. Phượng dò dẫm như người lạc lối trong sương.

- Anh vẫn có thể là một người anh của em như hồi xưa mà!

- Nhưng bây giờ đâu phải là hồi xưa. Anh thấy mình không thể là một người anh, và em, em bé "Gà xước " cũng vậy.

Bóp nhẹ nhẹ đôi tay vẫn chưa ấm của cô. Nhã nói bằng giọng quả quyết:

- Anh biết chắc em chẳng muốn làm em gái của anh dù có thể em đã có bạn trai. Nói thật đi Nhật Phượng, em...

- Cô Phượng! Cô Phượng ơi

Nghe tiếng con bé Hoài Tú kêu, cô hốt hoảng rút tay về. Vừa đúng lúc đó có người bước vào phòng.

Hoài Tú không đi một mình nó đang kéo tay ai đó.

- Cậu Thiên của con nè cô Phượng!

Nhật Phượng bối rối gật đầu chào, anh ta mỉm cười đáp lễ, rồi anh mắt nhanh chóng chuyển sang Nhã, giọng đùa cợt thật... dễ ghét

- Mà ý tài thật đó Nhã! Định làm học trò của cô Phượng hay sao ?

Con bé Tú giẫy nảy:

- Con không chịu, cô Phượng là của con

Thiên bật cười:

- Có ai dành cô của con đâu là lo, cậu với cậu Nhã sợ bị phạt vì không thuộc bài lắm.

Phượng thấy Nhã gượng cười, chẳng biết làm gì, đành kéo bé Hoài Tú vào lòng, con bé khoe ngay:

- Cậu Thiên cho con nè! Đẹp chưa!

Lúc này Phượng mới thấy con bé Hoài Tú đang ôm con búp bê mặc áo đầm cô dâu màu trắng bằng ren mỏng tuyệt đẹp.

Mắt Phượng sáng lên, cô mê mải ngắm con búp bê, bàn tay cô vuốt nhẹ đôi má phính phính, chiếc mũi nhỏ xíu và hàng mi cong đang

chớp chớp của nó với tất cả thích thú:

- Trời ơi! Dễ thương quá!

Hoài Tú hình mũi:

- Con thương nó lắm đó!

Nhật Phụng nói theo:

- Cô cũng thương nữa!

- Vậy ngày mai bé Tú khỏi học, 2 cô trò cùng chơi búp bê. Còn bây giờ mời tất cả sang phòng ăn.

Giọng Thiên vang lên đầy uy quyền và lạnh nhạt làm Phụng khó chịu, cô không hiểu anh ta đùa hay là dẫn dắt mình dạy kèm bé Hoài Tú. Cô miễn cưỡng đứng dậy và cố tình đi thật chậm với bé Tú. Nhấ có ý đợi nhưng rồi anh cũng bước nhanh theo Thiên.

Phòng ăn chật ních người, ngoài hành lang cũng thế. Nhật Phụng không ngờ sinh nhật của con bé Hoài Tú lại đình đám như vậy.

Khách mời toàn dân làm ăn có tiền, và có lẽ không mấy người chú ý đến Hoài Tú. Họ để quà trên bàn rồi tíu tít bên nhau chuyện trò rôm rả. Nhật Phụng nhìn đồng quà cao ngất đủ màu mà thắc mắc.

Không hiểu phần quà nhỏ bé của cô lọt thỏm vào khế hờ nào đó trong núi quà kia.

Chị Đan Tâm tất bật chạy đến:

- Phụng ơi! Chị bận quá, em lo cho bé Tú dùm chị, cho nó ăn và cho nó... ngủ nếu nó buồn ngủ

Nhật Phụng chưa kịp gạt đầu thì chị Tâm đã biến mất. Thật buồn cười và thật chán. Từ cương vị khách mời cô đã trở thành bảo mẫu bất đắc dĩ rồi

Nhật Phụng dỗ dành:

- Ra vườn ngồi cho mát. Tú thích ăn gì cô vào bếp đem ra

Hoài Tú lắc đầu:

- Con ở đây hà! Sinh nhật của con sao cô Phụng bắt con ra vườn ?

Lát nữa cậu Thiên chụp hình cho con nè! Con phải đi kiếm cậu Thiên.

Nói dứt lời Hoài Tú xăm xăm bước đi. Nó len lỏi giữa các dãy bàn kê san sát thật dài. Nhật Phụng khổ sở lách mình theo sau nó, mắt cô không ngừng tìm Nhấ. Cô bối rối khi toàn gặp những gương mặt lạ.

Anh trốn xứ nào rồi chứ!

- Cậu Thiên

Hoài Tú gọi làm cho Phụng xoay lưng lại. Phụng thấy Thiên và Nhấ đang ngồi ở một bàn ngoài hành lang. Bàn toàn đàn bà, cô nào cũng son phấn mượt mà, áo quần sang trọng. Nhấ đang nói gì đó mà mọi người say sưa nghe quên cả ăn. Trông anh duyên dáng lịch lãm

làm sao!

Thiên đứng dậy, anh tăng hăng:

- Xin giới thiệu, Nhật Phụng, cô giáo của Hoài Tú.

Phụng cười và thấy nụ cười của mình như rơi tồm vào đâu thật vô duyên. Cô nghe có giọng nữ nào đó bình phẩm:

- À! Gia sư kèm trẻ tại nhà. Cô ta đẹp đấy chứ anh Thiên!

Tự nhiên Phụng có cảm giác cả chục đôi mắt đang quan sát mình, cô bậm môi đến bên Hoài Tú kéo nó đi. Con bé gào lên:

- Cậu Thiên chụp hình cho con!

Thiên bước vội theo:

- Sao! không ai chụp hình cho con hết à! Mẹ con tệ thật! Cậu phải... rầy mới được.

Thấy Thiên hầm hầm bước vào nhà. Phụng kéo tay áo anh lại:

- Chị Tâm bận giữ lăm. Anh rầy càng thêm rộn thêm thôi

- Cô giáo lên lớp không đúng chỗ rồi! Tôi đi lấy máy chụp hình. Cô sửa soạn cho Hoài Tú mau mau đi, tôi không có thời gian đâu.

Qua giọng điệu của Thiên, Nhật Phụng biết anh ta xem cô như người ăn kẻ ở trong nhà. Tốt hơn cô nên làm theo lời anh ta sai khiến, nếu không muốn nghe hét ầm ĩ.

Lẳng lẳng Phụng kéo Hoài Tú lên lầu vào phòng ngủ của nó

- Cô sẽ thay cho Hoài Tú chiếc áo mới thật đẹp, để cậu Thiên chụp hình.

Giọng Hoài Tú ảm ức:

- Ba nói có quay phim nữa, mà con có thấy ai quay đâu. Sinh nhật gì buồn hiu, xin mời bạn tới dự, ba mẹ không cho, cô Phụng thấy chưa, toàn là bạn của ba mẹ rồi bạn cậu Thiên nữa. Sinh nhật của con mà có ai đếm xỉa gì tới con đâu? Không có cô, con biết chơi với ai?

Nhật Phụng áy náy nhìn Hoài Tú, dẫu biết nó nói đúng, cô vẫn an ủi, vỗ về:

- Đừng nghĩ như vậy, ba mẹ bận tiếp khách xong xuôi sẽ vào với con ngay mà. Bây giờ Tú thích mặc áo nào?

- Áo nào cũng vậy, con hết thích chụp hình rồi. Cô Phụng thấy chưa, bữa nay cậu Thiên cũng hết thương con luôn.

- Phải chụp hình làm kỉ niệm chứ. Hôm nay Tú được chín tuổi rồi, đừng nhõng nhẽo nữa. Cô thay áo đầm ren màu trắng cho giống con búp bê nhé!

Nghe nhắc tới, mắt Hoài Tú sáng lên, nó đồng ý cho Phụng thay áo.

Vừa cột xong cái nơ bằng rubăng to sau lưng Tú, Phụng đã nghe

giọng Thiên cộc lốc:

- Xong chưa! Đi theo tôi! Bé Tú ngoan nghe không ? Cậu biểu làm gì, đứng đâu phải nghe theo, mề nheo là ăn đòn ngay.

Người gì mà... thô bạo thế! Phượng bức bối dẫn Tú trở xuống phòng tiệc, xong 3 cái trò chụp hình này, cô sẽ giao bé Tú lại cho Thiên để ra về là vừa rồi. Không khí này không hợp với cô, và Nhã cũng đang là của đám đông xa lạ nào đó, biết đâu chừng nghe người ta gọi cô là sư gia, anh đã xấu hổ phớt lờ, làm như không hề quen cô.

Đang cộc lốc cậu quạ Thiên bỗng tươi ngay nét mặt. Anh dắt Hoài Tú ra đứng cạnh chiếc bánh sinh nhật 3 tầng cao hơn cả con bé rồi cất tiếng:

- Chú ý! Chú ý! Xin giới thiệu với tất cả, nhân vật chính của buổi chiêu đãi hôm nay Lê Ngọc Hoài Tú... Xin một tràng pháo tay.

Hoài Tú ôm con búp bê nhoẻn miệng cười, Thiên bấm máy. Quay sang Phượng, anh ta ra lệnh:

- Nhờ cô giáo hướng dẫn bé Tú thổi bánh sinh nhật.

Nhật Phượng dắt con bé tới chiếc ghế tròn kê bên ổ bánh, cô bế Hoài Tú lên ghế cho nó thổi nến, đèn từ máy ảnh của Thiên liên tiếp loá sáng làm cô mất bình tĩnh. Tiếng gã đàn ông nào khào khào vang lên:

- Chèn ơi! Tới 3 con búp bê mặc đầm trắng lặn. Tao khoái con búp bê lớn nhất, Thiên, mày nhớ để dành cho tao nghe.

Tiếng cười ồn ào lẫn tiếng khui bia tạo thành âm thanh khó chịu.

Phượng định kéo bé Hoài Tú ra ngoài thì Thiên lại gọi to:

- Ba mẹ Hoài Tú đâu ? Ra chụp với con gái vài "pô" chứ! Mau lên! Mau lên! Đan Tâm đâu rồi!

Phải chờ gần 5 phút mới thấy Đan Tâm lôi chồng đến. Mặt mày đỏ kè, anh ta bế con gái lên và hôn nó. Hoài Tú nhăn mặt đẩy ba nó ra vì mùi rượu nồng nặc. Đan Tâm cười giục Thiên:

- Anh chụp lè lẹ đi!

Anh chụp đúng một pô" rồi hất mặt bảo Phượng:

- Dắt Hoài Tú ra vườn.

Thở phào nhẹ nhõm Phượng kéo Tú ra ngay, cô hỏi nhỏ:

- Con thích ăn gì ?

- Con thích uống bia.

- Hả ?

Nghe Phượng ngạc nhiên, Hoài Tú nhắc lại:

- Bia trong lon đó, bộ cô không biết sao ?

- Không. Cô không biết

Nghĩ rằng nói không Hoài Tú sẽ bỏ qua, ai ngờ con bé vời vĩnh:

- Cô vào nhà đem bia cho con. Bia lon chả lựa. Cô với con nhậu.
 Nhật Phụng lờ khóc lờ cười, cô chưa biết tính sao thì Tú lại đòi:
 - Lấy bia đi cô Phụng. Con thích mà!
 - Này! Này! Lại vùi vỉnh gì đó Hoài Tú. Chuẩn bị cậu chụp cho hết cuộc phim.
 - Con không chụp nữa đâu!
 - Đừng chướng nhé! Cậu Thiên chứ không phải bố mẹ hay... cô Phụng đâu! Ra hòn non bộ chụp với cô giáo một "pô". Nhanh!
 Hoài Tú im ra, đứng dậy nó riu riu đi theo Thiên, thấy Phụng vẫn ngồi ì trên ghế đá, anh ta chắc lưỡi nhấc:
 - Mời cô ra ngồi với Hoài Tú...
 Nghe giọng nói của Thiên, Phụng ghét cay ghét đắng. Dưới mắt anh ta, cô có khác chi cái hòn non bộ làm nền cho bức ảnh anh ta sắp chụp con bé Tú. Dịu dàng Nhật Phụng nói:
 - Anh chụp chung với bé Tú thì đúng hơn. Vì anh là cậu Thiên của Hoài Tú mà.
 - Cô sử dụng máy được chứ ?
 - Không đến nỗi để anh bị mất đầu, hay cụt chân.
 Thiên nhếch môi cười:
 - Đúng là giọng điệu trẻ con. Xem cô chụp như thế nào
 Dứt lời Thiên đưa máy cho Phụng rồi đến ngồi kén bên Hoài Tú bên hòn non bộ. Mắt anh ta nghịch ngợm nhìn như xoáy vào cô, khiến Phụng có cảm giác mình như người bị... canh để chụp hình chứ không phải anh ta.
 Cô lên giọng để khỏi ngượng:
 - Cười lên đi Hoài Tú! Cô đếm à nhe...
 - Con nhe răng nãy giờ môi miệng gần chết. Cô đếm mau đi!
 Câu nói của Hoài Tú làm Thiên bật cười thật tươi, Phụng bặm môi bặm má, lòng hả hê khi nghĩ mình vừa chụp được một con đười ươi.
 - Bây giờ tới cô Phụng với Hoài Tú...
 Nhật Phụng lắc đầu:
 - Chụp con bé một mình đi. Ngày sinh nhật của nó mà hầu như nó không được gì cả!
 Chẳng cần phải khách sáo mời lời thêm một lời nào nữa. Thiên huýt gió ra hiệu Hoài Tú theo mình.
 Nhật Phụng trở vào nhà tìm Đan Tâm, cô nghĩ mình về ở thời điểm này là tốt nhất. Dù rất muốn gặp riêng Nhã để trò chuyện nhưng Phụng cũng nhận ra nơi đây không phải là chỗ hò hẹn. Tình cờ gặp lại nhau, tay đan tay nhau trong phút chốc, đủ tối về nằm mộng rồi.

Kiểm vòng vòng chẳng thấy Tâm đâu, Phượng vào phòng học của Hoài Tú để lấy cái ví, cô thấy Nhã ngồi đó. Anh đứng bật dậy:

- Anh tìm em nãy giờ. Đi đâu vậy ?
- Em đưa Hoài Tú ra vườn cho anh Thiên chụp hình. Bây giờ em về.
- Sao lại về ?
- Em không thích ồn ào kiểu ăn nhậu như vậy!
- Anh cũng ghét!

Nhật Phượng buột miệng:

- Sao lúc nãy em thấy anh say sưa nói, không thấy cả em mà.

Nhã cười cười:

- Xã giao mà em. Dù gì cũng mang tiếng Việt Kiều, không nói người ta cũng hỏi hỏi, buộc phải nói.

Nghe Nhã nhắc tới từ Việt Kiều với vẻ tự hào, tự nhiên Phượng hơi mặc cảm. Biết đâu anh đã nghĩ cô dễ dãi cho anh cầm tay, ngồi nghe anh nói những lời thật ngọt chỉ vì anh là Việt Kiều.

Nhật Phượng nghiêm mặt:

- Chắc anh cũng nghĩ rằng vì anh là Việt Kiều nên em... nên em mới có tình cảm và mau chóng thân thiện với anh ?

Nhíu mày lại, Nhã bắt bình:

- Đừng bao giờ nghĩ như vậy, anh sẽ rất buồn và mặc cảm.
- Mặc cảm à. Anh mặc cảm về chuyện gì chứ ?

Giọng Nhã trở nên khô khan:

- Thiên hạ cho rằng đàn ông Việt Nam ở xứ người không đủ khả năng cưới vợ, nên phải trở về quê để tìm người... nâng khăn sửa túi. Gặp em tự nhiên nhưnh tình cảm xưa cũ anh tưởng đã mất nghìn đời, bỗng dưng sống lại thật kì diệu. Anh vẫn là anh hồi xưa, và em cũng là con bé " Đuôi gà xước " thuở nào. Nếu vênh váo khoác lên mình cái mác" Việt Kiều có lẽ anh không dám đến thăm Nhật Vi thường xuyên, để thắc thỏm ngóng trong em đâu. Em có tin anh không ?

Nhật Phượng làm thinh, Nhã nói tiếp:

- Mình đi tới một quán nào đó vừa nghe nhắc vừa nói chuyện chắc thích hơn ở đây nhiều.

Đề nghị của anh hợp ý cô vô cùng nhưng Phượng chột dè dặt:

- Tối lắm rồi, em phải về để chị Linh trông. Ngày mai chủ nhật, mời anh Nhã tới nhà chơi.

- Ngày mai anh có hẹn với Thiên đi Vũng Tàu.

Nghe nhắc tới Thiên, bỗng dưng cô hơi trề môi ra vừa lúc anh ta vào tới.

- Tôi biết thế nào cũng có ít nhất... 2 người ở đây mà. Xin lỗi, làm

phiền tí ghen. Cô đỡ Hoài Tú ngủ dùm tôi...

Nhật Phượng chọt cái kính:

- Xin lỗi, đó không phải là phần việc của tôi, tôi là khách mời như mọi người.

Giọng Thiên dịu lại:

- Tôi biết, tôi biết. Đan Tâm xem cô như em gái, vì vậy tôi mới dám nhờ chứ... Cô làm ơn dùm, con bé khóc ỉ ỉ trên lầu, bố mẹ nó chẳng biết lẫn ở đâu mất, nó đòi có cô Phượng chứ không cần cậu Thiên. Khổ ghê!

Nhìn gương mặt thiếu nảo của Thiên rồi lại ngó gương mặt thản nhiên bất biến của Nhã, Nhật Phượng miễn cưỡng đứng dậy. Cô bồng giận Thiên và cả Nhã nữa.

Vào phòng ngủ của Hoài Tú, cô thấy con bé ngồi trên giường quần áo chưa thay ra, nước mắt lưng tròng. Tú thút thít khóc:

- Con ghét sinh nhật lắm, ghét lắm kia! Sinh nhật của bạn Mỹ Khuyên vui ới là vui. Mẹ bạn ấy mua bánh kẹo với nấu chè đậu xanh thôi mà ngon ới là ngon, các bạn với con giỡn tha hồ. Còn sinh nhật con không có bạn nào hết. híc! híc

- Đừng khóc nữa, cô Phượng thương. Bây giờ thay áo ra ngủ với búp bê.

- Cô Phượng ngủ với con.

- Nhưng con đã ăn gì chưa ?

- Cậu Thiên cho con ăn rồi. Cô Phượng nằm xuống với con... đi mà.

Con bé vua nhõng nhẽo được dịp làm tình làm tội người khác rồi đây. Nghĩ cũng thấy thương, ba mẹ suốt ngày lao vào làm ăn, không có thời gian chăm sóc dạy bảo con, đến cả buổi sinh nhật con nhỏ cũng biến thành buổi chiêu đãi dành cho người lớn.

Bẹo má Hoài Tú, cô nghiêng người nằm xuống kế bên. Nó lại sắp vùi vĩnh nữa đây...

- Cô Phượng đọc truyện cho con nghe.

- Truyện gì bây giờ nhóc con ?

- Đôremon! Cậu Thiên mới mua đó.

Với tay lấy cuốn truyện trên đầu nằm. Nhật Phượng kiên nhẫn đọc để dỗ giấc cho Hoài Tú. Thường ngày cô cũng mê truyện thiếu nhi lắm, sao hôm nay cô không thích thú gì hết. Nằm nhời nhời chuyện chú mèo bằng máy thông minh, chọt cô ước ao mình có được một cố vấn như... Đôremon để tha hồ hỏi những thắc mắc riêng tư và được giải thích thỏa đáng.

Phượng bỗng cười một mình. Cô sắp trở nên trẻ con hơn cả Hoài Tú rồi đây!

Bỏ quyển truyện xuống, Nhật Phượng duỗi đôi chân trần, vươn vai lăn một vòng trên giường nệm. Vừa chống 2 tay ra sau để ngồi dậy cô đã ngượng cứng cả người khi thấy Thiên khoanh tay đứng dựa vào cửa phòng nhìn cô... Chỉ có trời mới biết gã bất lịch sự này đứng đây từ đời kiếp nào.

Len lén kéo cái váy đầm bị tốc lên phía trên đầu gối. Phượng xỏ chân vào đôi giày bít gót nhọn, mặc kệ Thiên lững thững bước vào.

Anh ta lấy mấy cái gối tăn xung quanh Hoài Tú, rồi thì thầm:

- Công chúa quậy... ngủ rồi. Mình đi xuống thôi Phượng, Nhã đang chờ ngoài vườn. Thật cậu cháu tôi làm phiền 2 người quá!

Phượng làm thinh đi phía trước, Thiên vừa lẻo đẹo theo sau vừa tán:

- Phượng đọc truyện nghe thích ghê, tôi còn mê nói chi bé Tú. Ước gì mỗi đêm có người đọc truyện cho mình nghe nhỉ ?

Nhật Phượng lạnh lùng:

- Điều đó dễ mà, cần gì anh phải ước. Đêm nào radio lại không có chương trình " Đọc truyện đêm khuya ".

- Có chắc là đêm nào cũng có không ?

- Nếu anh yêu cầu, chắc mỗi đêm họ đọc truyện cổ tích dành cho người lớn... cà chớn nữa đấy!

Thiên tỉnh bơ đáp lại:

- Cô sao trò vậy! Ba gai không chỗ nào chê hết.

Nhật Phượng bước đi tới khoảng sân để xe, tự ái chột nổi lên dùng dùng, cô sảng giọng:

- Nhờ anh nhắc với chị Tâm và... anh Nhã là tôi về, muộn rồi. Cám ơn buổi tiệc sinh nhật lạ lùng!

Thiên hoảng lên khi thấy cô dẫn xe ra:

- Trời đất ơi! Phượng mà về chắc thằng Nhã... dần tôi như tử. Nãy giờ tôi đùa, Phượng đừng giận.

- Anh Nhã dần anh hay không là chuyện của 2 người. Tôi mệt quá rồi! Nói thật nếu không vì Hoài Tú tôi đã về từ lâu. Chẳng hiểu sao chị Đan Tâm lại tổ chức sinh nhật cho con kiểu gì kì vậy ?

Liếc vội Thiên một cái, thấy anh ta cau mày. Phượng biết mình đã đi hơi xa vào chuyện gia đình người khác, nên cô giả lả:

- Xin lỗi! Tôi lảm điều quá! Tại thấy bé Hoài Tú khóc vào ngày sinh nhật nên... nên...

- Tôi hiểu ý tốt của Phượng. Mỗi người có một sở thích, một quan niệm sống riêng. Đan Tâm có mục đích và cách nghĩ hoàn toàn.

Chậc! Phải nói thế nào nhỉ ? À! Tâm làm việc gì cũng có mục đích cụ thể. Cái mục đích ấy thiên về vật chất hơn tinh thần. Buổi sinh nhật này thể hiện rõ điều đó phải không ?

Nhật Phượng né tránh:

- Tôi đâu biết!... Xin phép anh Thiên tôi về. Chúc anh ngày chủ nhật thật đẹp.

- Không được! Cô chưa ăn uống chút gì hết mà. Bọn tôi đã bày một cái bàn nhỏ ngoài vườn. Ở đó bảo đảm không ồn ào và rất nên thơ. Ở lại chừng nửa tiếng cũng được. Ở lại đi Nhật Phượng!

Anh ta gọi tên cô nghe lạ làm sao. Bất giác Phượng quay lại nhìn Thiên, rồi cô vội vã chối từ.

- Cám ơn.. lòng hiếu khách của anh. Tốt hơn hết để tôi về.

- Chậc! Tôi phải vào nói Nhã tiễn cô tận nhà cho có bạn... đường mới được.

- Không cần phiền anh Nhã vậy đâu anh Thiên. Chúc.. Ở lại vui tới tàn cuộc.

Nhật Phượng phóng xe như điên trên đường, cô không hiểu vì sao mình lại chối từ trở vào gặp Nhã. Phải tại cô muốn làm nũng với anh không ? Ôi! Trái tim cô lộn xộn quá! Cô luôn luôn kênh kiệu, phách lối với đám sinh viên đàn anh trong khoa, lẽ nào cô lại để Nhã bắt trúng mạnh mình nhanh đến thế. Anh thừa mọi tiêu chuẩn để làm người khác phải xiêu lòng, điều đó bản thân cô biết rất rõ, nhưng không phải vì vậy mà cô mau chóng dễ dãi với anh đâu. Cô sợ hình ảnh tuyệt đẹp của anh trong lòng cô bao năm nay sẽ đổ vỡ vì những thực tế khe khắt ngoài đời. Giống như lúc này, Phượng giận Nhã biết bao nhiêu khi anh im ỉm để mặc gã mặc dịch Thiên sai cô lên lầu dỗ bé Tú ngủ. Sao kỳ vậy ? Hay tại anh sợ lên tiếng sẽ trở ngại cho cô trong việc dạy kèm bé Hoài Tú sau này ? Chắc là như vậy! Tạm bằng lòng với lý giải của mình, Nhật Phượng bốt ga cho xe chạy chậm lại, cô chột thờ dài... dài sao sao thì cô vẫn giận, vẫn buồn Nhã. Tình yêu phải là điều gì đó, đẹp lắm, hoàn hảo lắm, hoàn thiện lắm kia mà. Khốn khổ sao lúc cô gần được nghe tiếng yêu đầu đời, thì gã quỷ Thiên ấy y như... thiên lôi xông xộc vào kéo cô ra đặt trước thực tế phũ phàng của công việc, của cơm áo, gạo tiền.

Sao cô ghét gã cậu... trời gầm của con bé Hoài Tú đến thế cơ chứ ? Toàn phá bình không thôi, mà làm như tử tế lắm.

Ấm ức Nhật Phượng lại tăng tốc độ, đêm nay về nhà cô sẽ khó ngủ. Ai sẽ cấm cô thao thức để nhớ lại những lời rất dễ thương của Nhã chứ.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 3

- Dậy đi công chúa ngủ trong ... mừng!
Nhật Phượng lười biếng lẩn một vòng rồi quơ tay tìm chiếc gối ôm.
Cô vờ không nghe Nhật Linh gọi
- Phượng! Dậy chưa?
Vừa gọi Linh vừa tháo dây ở bốn góc cho cái mừng sụp xuống phủ lên người Phượng. Cô càu nhàu bằng giọng ngái ngủ:
- Chủ Nhật cũng không cho người ta nằm nướng một chút. Chị gì mà giống chị ... của con bé Lọ Lem quá vậy!
- Có gã nào tìm ở dưới nhà kìa con khỉ độc mồm. Ghê thật! Mới sáng sớm đã có khách với khứa!
Mở to mắt ra. Phượng hốt hoảng:
- Ai vậy ?
- Làm sao tao biết!
Vậy là không phải Nhã! Phượng nhắm mắt lại nằm tiếp. Mà ai thế nhỉ ?
- Gã ta đâu rồi chị Linh ?
- Đang đấu hót tưng bừng với thằng Trung ngoài salon.
- Ồi xời! Vậy là bạn ảnh chứ làm sao là bạn em được. Một bà quá!
Nhật Linh gạt:
- Gã nói là tìm em mà! Tay ôm hộp gì như hộp bánh. Xuống coi ai vậy. Cứ nằm ì ra hoài kỳ chưa ?
Lật đặt ngồi dậy, Phượng chạy xuống phòng tắm. Vừa chải tóc cô vừa ngắm mình trong gương. Thật xấu hổ! Chẳng đâu vào đâu bộ mặt mới ngủ dậy. Cô lảng tai nhưng không nghe tiếng ai khác tiếng Nhật Trung đang huyền thuyên kể chuyện đánh độ bida.
Lấy ngón tay trở miết nhẹ nhẹ lên mặt, Nhật Phượng khổ sở với gương mặt mèo ngái ngủ. Cô đi lên phòng khách mà lòng thầm rửa xả kẻ nào bất lịch sự, dám đến sớm để phá giấc ngủ nướng ngày Chủ Nhật của Gà Xước.
- Trời ơi! Lại là gã cậu trời đánh!
Phượng ngạc nhiên suýt kêu lên thành tiếng khi thấy Thiên đang toác mồm ra cười với mình. Cô đứng chôn chân một chỗ mặt lạnh lùng như sắp gây lộn đến nơi.
Đang thao thao bất tuyệt, Trung chợt hứng ngưng lại. Anh chàng nhún vai đứng lên.
- Trả khách lại cho em đây. Gà Xước!
Rồi về đàn anh, Trung thân mật vỗ vỗ vai Thiên:

- Hôm nào có dịp mình chơi vài ván, tôi sẽ chấp anh bàn hai chục điểm. Đồng ý chứ ?

Thiên tửm tìm gặt đầu:

- Thế nào anh em mình cũng còn gặp nhau mà!

Nhật Phượng khó chịu chêm. ngay một câu:

- Vội vàng thân mật quá vậy. Anh Trung tôi chưa đủ tuổi để làm anh anh đâu!

- Ủa! Phượng nghĩ rằng tôi ... hạ mình làm em cậu ta à. Rõ là buồn cười! Chủ quan quá đấy! Cô giáo!

Phượng hậm hực nhìn anh ta. Đàn ông gì mà lúc nào cũng sẵn sàng ăn thua đủ với phụ nữ. Cô cáu kỉnh:

- Anh tìm tôi có chuyện gì ?

Dường như cô càng tỏ thái độ bức dọc Thiên càng thích hay sao ấy. Lững lờ nhìn xéo Phượng qua khói thuốc anh ta cười cười trêu:

- Phái nữ đẹp nhất lúc mới ngủ dậy và lúc giận dữ. Sáng nay hai nét đẹp trời cho ấy đều có đủ ở Nhật Phượng. Thật hân hạnh khi tôi được chiêm ngưỡng!

- Anh ... anh ... anh tới đây để nói như vậy hả ? Xin lỗi! Tôi không có dư thời giờ đâu.

- Kìa! Lại mất bình tĩnh rồi! Tôi cũng đâu có thời giờ. Nhưng vì người khác tôi đành phải hy sinh Sunday morning ... Lẽ ra giờ này tôi tới Vũng Tàu rồi! Khổ nỗi ...

Ngần ngừ một chút, Thiên xụ mặt thiếu nảo:

- Hoài Tú bệnh rồi, Nhật Phượng làm ơn đến với nó ...

Nén bức dọc xuống, Phượng hỏi trống:

- Chị Đan Tâm đâu ?

- Vẫn ở kè bên, nhưng hình như Hoài Tú giận mẹ nó

- Nó bệnh nhõng nhẽo phải không ?

- Chắc là vậy!

Nhật Phượng mím môi:

- Có gì nghiêm trọng đâu mà anh lại làm phiền người khác vào buổi sáng sớm như vậy. Xin lỗi, tôi kèm trẻ theo giờ quy định chớ đâu phải muốn gọi lúc nào, khiến cái gì cũng được. Anh đừng nghĩ có tiền rồi muốn làm tình làm tội ai thì làm.

Mặt Thiên vẫn tỉnh như không:

- Lại nóng rồi! Sao nhiều tự ái vậy ... Gà Xước ?

Nghe anh ta gọi. tên Gà Xước ngọt như quan thân từ đời kiếp nào. Nhật Phượng liếc xéo một cái dài. Cái liếc không hề làm Thiên bối rối hay rung động, ngược lại cô thấy anh hơi chồm ra trước một chút, giọng nghiêm như thật:

- Hình như mắt Phượng có dính ... ơ ... dính bụi thì phải
Như một phản xạ Nhật Phượng cho tay lên mắt. Sao kỳ vậy, lúc này cô đã soi gương kỹ lắm mà! Đang muốn dọn thổ cho đỡ quê, cô lại nghe Thiên cười:

- Rớt rồi! Lúc này Phượng liếc ... tôi, cục bụi rớt xuống đất đánh bốp một cái đây nè.

Là em út trong nhà Phượng đã quen nghe bị hai ông anh và mấy bà chị chưa vợ, chưa chồng chọc tối ngày, nhưng lần này thì cô ức phải khóc thật

- Sáng nay anh không làm gì, nên tới đây chọc tôi hả ?

- Đâu có. Tôi đang làm việc thiện.

Thiên bỗng đổi thái độ. Anh ta trở lại bộ tịch kẻ trên như hồi tới với giọng ra lệnh:

- Tôi cho Phượng năm phút nữa, rồi chúng ta tới chỗ Đan Tâm. Có người dài cổ chờ cô.

- Dứt khoát tôi không đi!

- Vậy tôi sẽ ngồi đây! Mặc cho con Hoài Tú khóc lóc ỉ ôi, làm trận, làm thương với mẹ nó. Cô có ông anh nói chuyện vui lắm! Tôi dư sức ngồi hầu chuyện với cậu ấy tới chiều, không cần cơm nước.

Nhật Phượng gất gỏng:

- Đừng đùa dai nữa anh Thiên.

- Tôi là người không biết đùa. Nè! Nếu tôi cứ đổ lì ngồi đây thế nào hai bác và anh chị cô cũng tưởng tôi là đối tượng chính... Thế nào mọi người cũng mời tôi ăn cơm. Lúc ấy tôi sẽ xưng anh, gọi em với Phượng nghe.

Trời ạ! Sao có hạng người trơ trẽn đến thế. Mặt mày hấn trông đâu đến nổi tẻ, có phần bảnh bao, sáng sủa là khác, sao ăn nói vô duyên lạ lùng. Đúng là khổ! Người mình trông ngóng lại không thấy đâu, kẻ mình muốn né, tự dưng lại đến ngồi ăn vạ.

Nhật Phượng khoát tay như xua tà:

- Thôi đủ rồi! Anh về đi, tôi sẽ đến sau.

Thiên lắc đầu:

- Đâu có được! Đã trót hứa sẽ chờ cô đến tận nhà Đan Tâm, tôi phải làm đúng lời hứa, không thì mất uy tín lắm.

- Ai biểu anh hứa làm gì khi chưa biết ý... người ta có chịu đi hay không.

- Tôi dám hứa vì biết Nhật Phượng là người nhiều tình cảm, không khi nào để người khác thất vọng vì mình. Với Hoài Tú, cô có một vị trí rất đặc biệt, lẽ nào Phượng đang tâm làm mất tình cảm người khác dành cho mình?

Nhìn Thiên, Nhật Phụng có cảm giác anh ta cứ như nửa đùa, nửa thật. Chẳng biết Hoài Tú có đòi cô hay không. Nhưng nghe lời Thiên nói, Phụng cũng thấy mát ruột.

Thiên đúng là cáo già, anh nắm ngay một giây chạnh lòng của cô để dụ dỗ:

- Đi nhe Nhật Phụng, đến đó cô sẽ vui khi thấy người ta cần mình, chờ đợi mình. Tôi không đùa dai với Phụng đâu.

- Anh muốn nói người ta nào chứ?

Mắt Thiên nheo nheo trước khi trả lời:

- Đan Tâm, Hoài Tú. À! Mẹ bé Tú gởi cho cô bánh sinh nhật. Hồi tối cô nàng cần nhắn tôi về việc không giữ được cô ở lại. Đan Tâm đổ thừa rằng tôi không nhiệt tình với em gái nuôi của cô nàng. Chính vì vậy sáng mai tôi phải chứng tỏ tôi có thừa nhiệt tình và luôn luôn sống vì mọi người.

Phụng mai mỉa:

- Anh tốt quá nhỉ!

Mắt Thiên sáng rỡ lên, anh mồm mép:

- Tốt hay không bây giờ tùy ở Phụng. Nếu cô không bằng lòng để tôi đưa tới nhà Đan Tâm thì rõ ràng cô cố tình gieo tiếng xấu cho tôi.

Thấy Nhật Phụng làm thinh, Thiên tán vào thêm:

- Lẽ nào “Gà xước” nở cổ chấp để tôi mang tiếng xấu với Nhã.

Phụng chột liếc vội vào nhà, mặt cô đỏ bừng lên. Anh ta gài cô đây mà! Dầu tức càn hông Phụng cũng chẳng thể nào để Thiên mách lẻo với Nhã rằng: con bé đó vừa thù vặt vừa cố chấp, khó mê lắm!

Đứng dậy Phụng ráng dịu giọng:

- Tôi sẽ đến vì Hoài Tú chứ không vì tiếng xấu, tiếng tốt của ai hết!

- Vâng! Vâng! Tôi cũng chỉ mong được như vậy!

Bước vào bếp, Phụng đứng ngay gương mặt chờ đợi của Nhật

Linh:

- Ai vậy?

- Cậu của Hoài Tú! Con nhỏ bệnh nặng rồi! Em phải tới đó vì chị Tâm nhờ...

- Con Uyên đi, rồi tới em đi. Chị lại phải giữ nhà nữa ha?

- Ủa! Chị Uyên đi đâu sớm vậy?

Giọng Linh cộc lốc:

- Điềm tâm, lột dạ gì đó với thằng cha bạn mới nào nó hẹn ngoài quán. Ai mà biết!

Thấy mặt bà chị có vẻ ngầu, Phụng xui hăn xuống:

- Nếu vậy để em ở nhà, đi chợ nấu cơm, làm hết mọi việc cho chị

- Thôi đừng nói lầy nữa! Người ta tới tận đây nhờ vả, lẽ nào lại ở

nhà. Có điều nhớ về sớm sớm để chiều chị đi cắt tóc.

- Yes! Madam!

Phượng bậm môi lại, cô không hiểu sao mình lại rộn lên như thế?

Lúc này cô vừa mới từ chối việc tới nhà Hoài Tú kia mà. Ôi! Nhã ơi Nhã! Xoa xoa hai bên má đang nóng bừng, cô thầm gọi Nhã. Tại cô không muốn gã trời gằm kia sẽ nói xấu cô với anh, nên...

Vờ như không thấy cái nhìn hơi xấu của Thiên, cô ngồi lên sau xe và nhất định ngậm miệng suốt dọc đường. Thiên cũng chẳng mở lời, chuyện trò bép xép như từ nãy đến giờ anh đã huyền thuyên. Nhật Phượng chợt cay đắng nghĩ Thiên đã đạt được mục đích rồi, hấn cần gì nói nữa cho mệt. Vậy cũng tốt, cô không ưa đàn ông già mồm kiêu như Thiên. Mà hấn ta có phải hạng già mồm không? Hay hấn là kẻ thủ đoạn, khi cần thuyết phục sẽ mở hết "volume", còn không thì lạnh lùng phớt tỉnh như bây giờ?

Đến cổng xe ngừng lại, Nhật Phượng leo xuống đưa tay nhấn chuông. Cô nghe giọng Thiên hơi ngập ngừng:

- Nhật Phượng! Tôi đã nói dối cô. Thật ra Hoài Tú không hề ốm đau gì cả. Tôi làm việc này vì Nhã. Hấn đang héo hon chờ cô ngoài vườn. Tôi đã hứa sẽ mang cô tới...

Mắt Phượng từ ngạc nhiên chuyển sang giận dữ. Cô lặc tiếng đi vì tức:

- Anh xem thường tôi quá sức! Anh chỉ coi tôi như con nít.

Dứt lời cô quay ngoắt ra đường. Thiên lệ làng chụp tay cô kéo lại:

- Tôi xin lỗi!

Phượng dằn mạnh tay mình ra:

- Không lỗi phải gì cả!

Nhưng Thiên giữ cô chặt quá, Phượng đang cố dứt tay anh thì cánh cổng hé mở. Hoài Tú thò đầu ra reo lên:

- A! Cô Phượng! Cậu Thiên! Cô Phượng cầm tay cậu Thiên chi vậy?

- Để dắt cậu vào nhà chớ chi nữa. Mở cổng rộng ra mau lên con bé nhe!

Hoài Tú vừa mở Cổng vừa cầm tay Nhật Phượng, nó tía lia cái mồm có cái răng sún:

- Con biết thế nào cô cũng đến mà!

Nhật Phượng gượng cười:

- Sao con biết được?

Hất mặt lên với vẻ Tự Hào con bé nói:

- Con nghe cậu Thiên với cậu Nhã...

- Hoài Tú! Ra gài chốt cổng lại. Nhiều chuyện rồi phải không?

Con bé rút cổ, lè lưỡi chạy ngược ra cổng. Phượng trút sự hồi hộp

của mình lên những viên sỏi trắng dưới đất. Cô co chân đá đá chúng và liếc mắt tìm Nhã.

Thiên biết Phượng giận nhưng anh phớt lờ như không. Vẫn cái giọng ra lệnh, anh bảo:

- Vào đây Nhật Phượng! Bàn tiệc hồi tối đã được chuẩn bị y như cũ. Nhất định tôi phải làm cô vui thật vui.

Lầm lì Phượng bước theo sau Thiên, cô thấy dưới gốc cây sù với đốm bông trắng, một cái bàn nhỏ với ba chiếc ghế sơn màu hồng lợt đã được bày sẵn. Trên bàn đầy ắp thức ăn, nhưng Nhã thì không thấy đâu cả.

Phượng thấy Thiên thoáng ngạc nhiên, anh quay lưng gọi ầm lên:

- Hoài Tú! Hoài Tú! Đi tìm cậu Nhã cho cậu.

Hoài Tú nhảy chân sáo, loi choi lóc chóc chạy vào:

- Cậu Nhã đi rồi!

- Hả! Cậu Nhã đi đâu?

- Con hông biết! Cậu Thiên vừa đi khỏi là tới cậu Nhã đi ngay.

Mặt Thiên nghếch ra khổ sở. Anh áp ứng:

- Chuyện này ngoài dự kiến của tôi. Có lẽ tại Nhã chờ lâu quá, hẳn thất vọng.

- Không phải anh Nhã chờ lâu, không phải anh ấy thất vọng gì hết. Đây chỉ là trò đùa quái ác của anh, một người dối như cuội.

Mặc cho Thiên đứng ngẩn ra. Phượng gọi bé Tú:

- Ra mở cổng cho cô! Hoài Tú!

- Ủa! Sao cô Phượng về. Không ở lại coi cậu Nhã thua cá độ với cậu Thiên con hả. Một két bia lặn đó!

Thiên quắc mắt nạt Hoài Tú:

- Vào nhà học bài đi Hoài Tú!

Con nhỏ lắc đầu:

- Bữa nay chủ Nhật mà cậu Thiên!

- Vậy vào nhà chơi búp bê. Nhanh!

Thấy ông cậu nổi nóng con bé cụp mặt chạy tuốt. Phượng đâu phải kém thông minh, nên dẫu không nắm hết đầu đuôi lời Hoài Tú muốn nói, cô vẫn lờ mờ đoán được câu chuyện theo chủ quan của mình.

Có lẽ Thiên uốn ba tấc lưỡi Tô Tần kéo cho được cô tới đây sáng nay, là vì lời thách thức của Nhã. Còn Nhã thì cũng chẳng cần biết cô đến hay không. Anh lẩn mất biệt tăm hơi, ngay sau khi thắng bạn quý hóa của mình lên xe bắt tay vào cuộc thách đố.

Uất ghen vì đau khổ hơn là tức tối đã nhẹ dạ tin lời Thiên. Nhật

Phượng choáng váng ngồi phịch xuống ghế. Cô buột miệng:

- Anh ác lắm!

Cứ ngỡ Phượng trách mình, Thiên rồi rít:

- Phượng đừng hiểu lầm! Thật sự tôi nói dối vì muốn cô và Nhã được gặp nhau. Sao hán bỏ đi đâu thế kia!

Phượng nổi sùng lên

- Thôi để tôi về! Bọn các anh đúng là quỷ sứ, nỡ đem người khác ra làm trò đùa.

Phượng đứng bật dậy đi ra cổng, Thiên vội chạy theo, anh đứng tựa người vào chốt cửa.

- Cô phải ở lại đợi Nhã để hiểu là tôi nói thật. Biết đâu hán đi mua tặng cô một bó hoa nhằm bày tỏ tình cảm. Cô nên tin tôi một chút, một chút thôi!

Gật gật đầu Phượng nói cho qua:

- Ừ! Tôi tin anh. Nhưng tốt nhất anh nên để tôi về. Tôi rất ghét những gì có tính cách sắp xếp trước.

Ngần ngừ nhìn Phượng, Thiên thở dài:

- Tôi sẽ đưa Phượng về!

- Không cần đâu! Tôi còn ghé chợ nữa...

Bước ra đường. Thiên ngoắc cho Phượng chiếc xích lô. Tay anh ta nhét tiền cho người đạp xe, mồm ngọt ngào đưa đẩy:

- Chỉ mong Phượng đừng hiểu lầm tôi.

Khinh khỉnh nhìn Thiên, cô nhấn mạnh:

- Anh chỉ mong vậy thôi sao? Còn tôi, tôi muốn đừng bao giờ phải gặp lại anh lần nữa. Anh nhún với chị Tâm dùm, tôi sắp thi nên không rảnh dạy kèm bé Tú được.

Hả hê với những lời của mình, Phượng ra lệnh:

- Chạy mau mau đi bác!

Thế nhưng khi chiếc xe lắc lư băng qua các dãy phố đông vui, cô lại muốn khóc vì tức. Bao giờ đối với Nhã, Nhật Phượng cũng là con bé ngốc nghếch chẳng có gì để anh đáng quan tâm, như lời anh đã nói ở hai lần gặp lại sau bảy tám năm xa cách.

Cho đáng đời cái tội chủ quan, chỉ suốt đêm thao thức, mơ mộng nghĩ tới người ta. Lẽ nào Nhã từng ấy tuổi, đi từ ta sang tây mà chưa có mảnh tình vắt vai, để về đây vừa gặp con bé... ròm năm xưa đã rung động?

Càng phân tích, suy luận Phượng càng rối mù trong mớ bong bong tình cảm. Tốt hơn cứ nghĩ Nhã vẫn còn xa nghìn trùng như từ trước đến giờ anh vẫn xa. Chuyện gặp đêm qua chỉ là một giấc mơ tuyệt đẹp.

Vào nhà, Phượng đi thẳng xuống bếp và ngồi phịch lên ghế dưới cặp mắt ngạc nhiên của Nhật Trung.

- Chị Linh đâu anh Trung?

- Bả đi chợ rồi! Ê! Phượng! Cắt bánh ăn đi cưng. Lúc nãy anh... gọi ý chị Linh, bả nói nó thuộc quyền sở hữu của em. Vậy anh cắt nghe.

Phượng lau bàu:

- Cắt thì cắt! Nếu mà anh ăn được hết, em tặng anh luôn.

Nhật Trung hồ hởi mở tủ lạnh bưng cái bánh ra. Lúc này Phượng mới nhìn kỹ, đó là tầng bánh thứ hai của cỗ bánh ba tầng. Mặt trên của nó là một tòa lâu đài làm bằng kem thật xinh xắn. Lúc tối Phượng đã thích thú nhìn tầng bánh này khi Hoài Tú đứng tựa vào đó chụp hình. Bây giờ nhìn kỹ nó hơn, Phượng càng thích dữ.

- Đẹp thật! Cắt ra uống quá.

- Lại vớ vẩn! Đẹp cỡ nào cũng vô miệng. Anh đói rồi, cầm em rút lại lời đã nói ra à nghe.

Nhìn Trung lăm lăm con dao với tư thế chuẩn bị Phượng hất mặt đi chỗ khác khi nghĩ tới Thiên.

- Thì anh cắt đi. Đẹp ăn càng ngon.

- A! Cậu của học trò em lịch sự đấy chứ. Ít ra, cũng biết em hảo ngọt nên mới đem tới cả một cái bánh to như vậy.

Phượng trề môi:

- Đàn ông gì mồm mép quá, thấy sợ.

- Ủa! Anh ta mồm mép gì đâu, từ đầu đến cuối ngồi im re nghe anh nói chuyện cá độ không mà.

Nghe tới chuyện cá độ, tự dưng Phượng tò mò:

- Thường thường bọn đàn ông các anh cá độ những gì?

- Sao hôm nay em để ý tới chuyện này vậy?

- Em muốn biết để đừng rơi vào tròng hợp mình là vật thí, bị thiên hạ đem ra đánh cá vậy mà.

Trung cười hì hì. Anh từ tốn cắn một miếng bánh to, gật gù nhấm nháp rồi mới đáp:

- Với bọn anh cái gì cũng cá được hết. Coi đá banh cũng cá, đua xe đạp cũng cá, đôi lúc hai ba thằng ngồi ngoài quán, thấy một con bé được được đi ngang, hứng chí cũng cá xem đứa nào tán được “em” mời được “em” đi đạp vịt ở hồ Kỳ Hòa. Làm sao kể hết ba cái vụ cá độ trời thần đó.

- Mà... cá chi vậy?

- Tụi anh chủ yếu để vui thôi! Nhưng có nhiều tay chuyên sống bằng nghề cá độ. Nhất là cá độ ngựa. Bọn này thì thiên về cờ bạc. Em không đọc báo thấy đang ở cầu Nhị Thiên Đường có bọn chuyên môn nhìn trời rồi cá mưa nắng ăn tiền sao?

Nhún vai một cái Trung cười cười:

- Với bọn đàn ông... chân chính như anh chẳng hạn, thì cá độ đôi khi là cách biểu lộ tính háo thắng, sự tự tin cho mình là đúng, mình tài hơn kẻ khác, bằng bất cứ giá nào mình cũng phải làm được điều gì đã... cá.

Thấy Phượng nhú mày làm thịnh. Trung hỏi:

- Bộ có đứa nào cá là sẽ của được em hả

- Đâu có! Sao anh hỏi kỳ vậy?

Nghiêm mặt lại Trung nói:

- Nếu có, em phải cho anh biết để anh nện vỡ mồm chúng ra. Anh không muốn bất kỳ ai đem em gái anh ra để bỡn cợt hết.

Chớp mắt cảm động, Phượng đùa:

- Bữa nay anh Trung oai ghê ha! Đáng thưởng nửa ổ bánh sinh nhật. Nói xong Phượng lại ngồi thừ ra, bứt rứt. Bọn đàn ông là thế đó! Cô chưa xót nhớ tới cái nhìn xấu xược của Thiên khi cô lên ngồi trên xe của anh ta. Đối với Thiên cô là trò đùa, đối với Nhã cô có gì khác hơn đâu?

Đang ngồi rầu rĩ với nỗi đau riêng, Phượng chợt nghe tiếng Nhật Uyên hát ở nhà trước.

“Khi tình yêu là một hoa hồng

Hơi thở người yêu

Hóa thành ngọn gió

Niềm hạnh phúc là làn hương nhỏ

Theo gió bay bát ngát giữa đời...”

Nhật Phượng nuốt vội miếng bánh.

- Bà Uyên làm gì mà yêu đời dữ vậy ta!

- Yêu người chớ chưa yêu đời đâu. Nè đẹp chưa! Khi trái tim ta là một hoa hồng...

Cả Nhật Trung lẫn Nhật Phượng đều nhìn tay Nhật Uyên. Cô đang cầm một cánh hồng hàm tiếu màu đỏ thật đẹp. Cánh hoa được gói giấy kiếng, cột nơ hồng cẩn thận, chứng tỏ hoa này là tặng vật của gã si tình nào đó. Mà Nhật Uyên của nhà này thì có nhiều gã si tình lắm!

- Phượng lên tủ kính lấy cho chị cái bình pha lê cổ cao nhanh lên!

Chỉ có cái bình đó mới xứng với cành hoa này.

Nhật Trung nhún vai:

- Vẽ chuyện!

Nhật Uyên không thèm chú ý lời của Trung, cô vừa tháo lớp giấy kiếng ra, vừa lắc lư đầu hát tiếp:

- “Ta sẽ tự hào nở hoa giữa ngực...”

Phượng đem bình hoa xuống, cô đặt lên bàn rồi nhìn Uyên cầm hoa

vào bình. Cái màu đỏ chói lòng làm cô tiếc rẻ. Biết đâu Nhã đi mua hoa cho mình như lời Thiên nói thật. Sao mình lại dừng dừng nổi giận thế, rồi ảnh biết tặng ai?

Hất mặt lên hí hửng, Nhật Uyên nói:

- Biểu tượng của tình yêu bất tử!

Vừa cắt thêm cho mình miếng bánh, Trung vừa ngâm nga:

- “Trong bình cắm là hoa

Ném ra ngoài là rác

Cũng như thế tình yêu

Trong trái tim bội bạc.”

- Điều đó không sai đâu! Thằng cha nào nói với bà hoa hồng là biểu tượng của tình yêu bất tử thì coi chừng. Thằng đều đấy! Phải thực tế một chút, tình yêu không chỉ là hoa. Nó còn là rác nữa. Mà hoa nào cũng thành rác hết, thưa bà chị yêu dấu.

Nhật Uyên bĩu môi:

- Nói như mày, mấy chợ bán hoa ế hết!

- Nhưng mấy chỗ bán bánh lại đắt. Tui chịu như gã đẹp trai của con Phượng. Sáng sớm đã mang tới một ổ bánh kem to. Có thực mới vực được đạo yêu.

Phượng phản ứng ngay:

- Anh Trung nói vậy! Em với thằng cha đó không có gì hết à nhe!

Giả lơ như không nghe lời Phượng, Trung hỏi Uyên:

- Cành hoa hồng này của một anh chàng chị mới quen phải không?

- Sao mày biết?

- Dễ hiểu thôi. Mới quen nên bày đặt tặng hoa, chứ còn rành nhau quá rồi, ngu sao đi “ga lang” kiểu đó. Mà hỏi thật ghen. Em biết hẳn ta không?

Bật cười thành tiếng, Nhật Uyên đáp:

- Dĩ nhiên là không.

Trung chặc lưỡi:

- Chà! Nhật Uyên mà cũng im im giống Nhật Linh. Coi chừng chị và chị Linh cùng chung một bí mật đó. Đạo này em thấy chị Linh coi bộ tuổi trẻ ra.

Nhật Uyên kêu:

- Mày muốn ám chỉ việc gì thằng quý

- Em đang nghĩ chẳng biết việc bà Linh đi ăn cơm nhà hàng với ông Nhã có giống việc chị đi ăn điểm tâm sáng nay với ai đó không.

Phượng áp úng hỏi:

- Sao anh biết chuyện chị Linh đi ăn cơm với anh Nhã?

- Tình cờ thôi! Bữa đó anh đi với tụi bạn. Thấy hai ông bà, anh liền

lánh ngay. Để mắt công người ta ăn không ngon.

Nhật Uyên cười:

- Nghe cho rõ nè: Chị Linh đi ăn nhà hàng với anh Nhã là vì công việc làm ăn của công ty chỉ, chẳng giống chuyện chị đi ăn sáng với chủ nhân đóa hồng này đâu. Chắc gì ông Nhã thích thú khi phải ngồi “servir” cho chị Linh.

- Đương nhiên công việc của em làm sao quen nhiều việc kiểu như chị được. Biết một vài tên thôi cũng thấy khó chịu. Hồi là để phòng xa vì coi bộ dạo này Việt kiều tấn công tới bức tường rêu phòng kiên cố của nhà mình rồi.

Có tật giật mình, Phượng kêu lên:

- Là sao chứ?

- Mà đi mà hỏi bà Linh ấy!

Nhật Uyên nhanh nhẩu:

- Em muốn nói ông Nhã hả ?

- Đúng phóc!

Phượng nghe tim mình đập hỗn loạn. Cô cúi đầu xuống nhìn những hoa cúc vàng nâu in trên mặt bàn mica và thấy như chúng đang nhảy múa loạn xạ theo tiếng cười rất lạ của Nhật Uyên:

- Ha! Ha! Em lại phóng đại sự tưởng tượng của mình quá cố rồi. Con gái hơi thiếu gì, ông Nhã điên sao lại tốn thời gian tấn công bức tường rêu của nhà mình. Chị Linh sắp... bầm tới nơi rồi. Khổ lắm đấy! Anh Nhã tới chờ chị làm nhỏ đôi “dỗ” hoài. Có bao giờ anh nhắc nhở, thăm hỏi gì chị Linh đâu?

Ba chị em bỗng dưng rơi vào im lặng. Nhật Uyên bưng lọ hoa lên lầu. Trung ngồi lại nhâm nhi cho hết miếng bánh đang ăn dở. Phượng bước ra vườn.

Gia đình cô đông anh em, ba cô chỉ là một công nhân viên quèn. Ông đã từng phải cực nhọc làm thêm nhiều nghề phụ để nuôi bảy đứa con ăn học nên người. Tính ba cô kín đáo ít khi bộc lộ tình cảm của mình đối với con cái, mẹ cô cũng vậy, nên hai ông bà vô tình tạo cho lũ con lối sống khép kín, mỗi đứa là một thế giới riêng biệt. Khó ai nhìn vào bên trong được. Anh em, chị em trong nhà gặp nhau nói chuyện trên trời dưới đất rất vui, nhưng đồ ai biết rõ ai, hầu như anh chị em cô không hề có những giây phút gọi là tâm sự. Mọi người đều ôm riêng trong lòng chuyện của mình. Bảy đứa con lớn lên, mỗi đứa một lối sống, một tính tình. Không bao giờ anh em cô gây gổ, lớn tiếng với nhau, nên với mọi người xung quanh, gia đình cô là một gia đình trên thuận dưới hòa. Ba mẹ cô xem đó là điều đáng hãnh diện. Ông bà không hề hiểu rằng mỗi đứa con là một ngôi sao đơn côi rất

thèm xích lại gần nhau. Nhưng trong bầu trời đêm vô tận đó, việc xích lại gần nhau chắc khó xảy ra vì thói quen của con người có khác nào quỹ đạo của tinh ngôi sao. Muốn không phải là được!

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 4

- Sao tối nay về sớm vậy ? Không có mục nào hấp dẫn hết à ?
Buông người xuống cái phở to và mướt như lông thú, Nhã lười biếng lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Mưa như thế này mà phải nằm chèo queo thì không gì chán bằng. Nhưng khổ nỗi, có những lúc người ta thèm được nằm chèo queo cho đầu óc và thân xác thư giãn, phải không Nhã ?
Vẫn không buồn bắt chuyện với Thiên, Nhã nằm gối đầu lên tay nhìn trần nhà. Tiếng nhạc cứ như tiếng mưa nghe buồn thấm thía.

- Mới đó mà đã một tháng. Mau quá!
Đốt cho mình điếu thuốc, giọng Nhã trầm xuống nói tiếp:

- Không có gì đáng sợ hơn việc mình lạc lõng trên quê hương của mình, rồi cuộc tao thấy cuộc đời cứ trôi đi tuần tuột và ở đâu tao cũng lơ ngơ đứng bên lề.

Thiên hơi mai mỉa:

- Dạo này người ta về nước làm ăn nhiều lắm, tao quen vài người thấy ai cũng phấn khởi, chỉ có riêng mày than lạc lõng. Lạc lõng hay không là do mình thôi. Tại mày cố tình đứng bên lề, rồi thờ dài thờ vắn.

Nhỏm dậy gạt tàn thuốc, Nhã nói:

- Đủ rồi mày! Sao bữa nay mày cũng ở nhà vậy ?

- Tại trời mưa và cũng tại muốn một mình.

Nhã mỉm cười:

- Mày vẫn còn nhớ đến cô ta vào những buổi trưa à ?

- Nhớ thì lâu rồi tao không biết nhớ nữa, nhưng thói quen phải nhớ về một cái gì đó mỗi khi mưa vẫn còn. Lúc này nghe Cẩm Vân hát "Khúc mưa" mới "phê" làm sao:

"Giá trời không mưa
và anh đừng nhớ
Trời không mưa và anh không nhớ
Anh còn biết làm gì ?..."

- Mày vẫn còn lẳng mạn dữ! Với tao thì hết rồi. Tất cả còn lại sau lần đổ vỡ ấy đều là trò đùa. Và tao cứ thế mà chơi.

Giọng Thiên ngập ngừng:

- Có tàn nhẫn lắm không?

Giọng Nhã lạnh tanh:

- Không!

- Mày đã gặp lại cô ta chưa ?

- Chưa! Có lẽ cũng không cần. Cô ta không hạnh phúc. Đã li dị chồng và sống với đứa con gái ở Vũng Tàu. Tao không thích gặp lại kiểu đó. Tình yêu ngày xưa chết rồi, thay vào yêu là hận. Tao hận cả gia đình cô ta.

Thiên ngập ngừng:

- Đàn ông mà cứ ôm hoài trong lòng nỗi hận một người đàn bà, có quá đáng không? Sao tao lại không hận người tao đã từng yêu dù cô ta đã bội bạc, đã nhẫn tâm cắm lên đầu tao một cặp sừng.

- Nhưng chắc mày cũng không thể nói lời tha thứ một cách dễ dàng. Mày khác tao xa lắm Thiên à. Khi tao trở về, việc đầu tiên tao nghĩ tới là sẽ tìm Thu, nhưng lúc nghe kể về hoàn cảnh của cô ta hiện nay, tao thấy không cần. Thu là cô gái ham mê phù hoa vật chất, cô ta chưa hề thật sự yêu ai cả và cô ta xứng đáng được nhận đòn thù của tao.

Thiên nhú mày không đồng tình với cách nói của Nhã, anh bắn khoăn:

- Nhưng mày sẽ trả thù bằng cách nào. Tung tiền ra cho cô ta hối tiếc vì sao ngày xưa đã chê mày à ? Hay mày quay lại van xin tình yêu, khi cô ta xiêu lòng rồi sẽ quát ngựa truy phong ?

Nhã bật cười, đôi mắt đẹp của anh long lên với sự khoái trá kỳ lạ:

- Những cái đó đều quá tầm thường, không xứng với Thu hạt dẻ ngày xưa tao đã từng yêu.

Thiên lắc lắc đầu:

- Tao vẫn không nhớ ra Thu là cô nào trong những cô hồi đó của mày.

- Mày có gặp Thu bao giờ đâu mà nhớ. Ngày đó tao yêu đến mức giấu kỹ bạn bè, vì sợ lỡ thằng nào đó phỗng tay trên. Đúng là trẻ con ngớ ngẩn! Nhưng cũng nhờ vậy khi tao bị đá, không đứa nào biết để cười vào mặt. Tao bị... nội thương mà không thằng nào hay, kể cả anh hai của Thu vốn là bạn tao.

- Vậy là khi trúng phải tên thật của thần Ái Tình, người ta trở nên kín đáo, dè dặt đa nghi.

- Mày từng yêu thì mày biết mà. Người ta có thể trở nên thánh thiện

hoặc biến thành kẻ ti tiện khi được yêu hoặc lúc thất vọng vì yêu. Ai thánh thiện không biết, riêng tao, tao bằng lòng mang tiếng bần tiện nhỏ nhoi, để cho cô ta sáng mắt vì nhục.

Tự dưng Thiên khó chịu vô cùng khi nghe Nhã nói bằng giọng không tình cảm, đều đều và bình thản về một sự trả thù. Bạn bè xa bảy tám năm mới gặp, Thiên biết mình không đủ sức khuyên Nhã hãy thôi nghĩ tới chuyện hận thù ấy, nhưng trong thâm tâm anh vẫn thấy bứt rứt thế nào. Nhã là người khá kín đáo, anh có thể chơi hết mình vì bạn bè nhưng đối ai hiểu hết được Nhã, lúc nào anh cũng giữ lại cho mình nỗi niềm riêng kín mít. Điều gì Nhã đã muốn giữ lại rồi thì cạy răng anh cũng không nói. Ngày xưa đã có nhiều đứa bạn chê Nhã là hiểm và thủ đoạn. Thiên không chú ý lắm tới điều đó, vì anh và Nhã không thân với nhau đến mức phải e dè nhau bởi những chùng mực tính tình, sở thích nào đó.

Hai người bạn cũ gặp lại nhau, ngớ ngàng một chút về sự trưởng thành của nhau rồi cũng mau chóng thân thiện với nhau. Thiên luôn luôn ân cần với Nhã vì anh sợ Nhã lạc lõng sau nhiều năm xa quê. Đến nay đã hơn một tháng. Nhã tự bay tự nhảy một mình khoẻ rồi! Thiên mỉm cười với điều mình vừa nghĩ. Anh hơi bất ngờ khi nghe Nhã hỏi:

- Con bé Phượng nghĩ dạy bé Tú luôn rồi hả Thiên ?
- Hình như vậy! Tao đâu tới nhà Đan Tâm đâu mà biết. Ê! Còn thiếu tao châu bia nha. Phải nói hôm đó mày làm tao bể mặt thật.
- Tại tao không nghĩ là Phượng sẽ tới.

Thiên nheo mắt:

- Đúng vậy không? Hay mày muốn con bé đau khổ ấy phải nhớ đến mày nhiều hơn vì mày đã phớt lờ coi em như pha, mặc xác luôn thằng bạn vì mày mà bị mắng mỏ đủ thứ ?

Lơ lơ lửng lửng kiểu nửa đùa nửa thật Nhã nói:

- Tao đâu tệ dữ vậy Thiên. Sáng đó tao đi mua hoa thật mà!
- Vậy hoa đâu ?
- À! Trên đường trở lại, tao thấy Phượng hàm hàm ngồi trên xích lô. Biết ngay là có biến, nên hoa ấy tao cho người khác rồi.
- Bịa chuyện hay thật, mày cho ai hoa vậy ?

Mặt nghiêm như đang hầu tòa, Nhã kể rất... thành thật:

- Cầm nhánh hoa trên tay, tao nghĩ nếu đem nó về chắc mày sẽ cười cho bằng thích nên tao vào một quán caphe. Trong quán có một cô đang ngồi một mình như chờ đợi người yêu. Tao cho cô ta và chúc hạnh phúc.

- Cho và không tán lấy một câu nào hết.

- Ủ. Vì con nhỏ đó xấu quá!

Dứt lời Nhã cười thích thú, Thiên cũng bật cười theo:

- Mà có tài trào phúng đó chứ!

- Buồn quá, lếu láo cho vui vậy mà, tài cán gì thẳng tào.

Thiên thừa biết sáng đó sau khi thách anh tới nhà Nhật Phượng, Nhã đã đi với một cô gái khác chỉ vì tin rằng Phượng sẽ không tới. Để đến khi về, nghe Thiên và cả Hoài Tú nói, anh mới tỏ vẻ vô cùng ân hận. Còn thật sự anh ta có mua hoa và tặng ai không thì có trời biết.

Hôm đó Thiên rất bực, nhưng anh nghĩ cũng tại mình tham gia vào trò đùa của Nhã có bực bội cũng đã rồi, chỉ nên nhớ để dặn lòng rằng đừng cao hứng, bốc đồng lao vào một lời thách thức nào nữa cả.

Những lời Nhã nói nãy giờ chứng tỏ anh không muốn người khác dấn sâu vào nỗi niềm riêng mà anh đã giữ lại. Thiên chẳng muốn biết chuyện của Nhã làm gì cho bận tâm. Nhưng nghĩ tới Nhật Phượng, anh thấy mình là người có lỗi vì anh bốc đồng kéo cô vào trò chơi của Nhã, trong khi theo anh nhận xét thì Phượng có cảm tình đặc biệt với gã đàn ông có đời sống riêng khá dữ dội này. Khác với thói quen phớt lờ chuyện của thiên hạ. Anh hỏi dò:

- Mà sẽ gặp lại Nhật Phượng chứ ?

- Đương nhiên! Con bé đẹp thế kia, dễ yêu thế kia và ngây thơ đến thế kia...

Nhã bỏ lửng câu nói, anh chợt thờ dài rồi im lặng. Thiên ngập ngừng:

- Tao nghĩ chắc Nhật Phượng không là đối tượng để mày qua đường đùa vui!

Không trả lời câu hỏi của Thiên, Nhã bỗng nhếch môi mỉa:

- Thầy chùa chuyện môn ăn thịt chó, hôm nay lại sợ thiên hạ phạm tội sát sinh. Nghĩ cũng lạ! Hay là mày thích Phượng ?

Thiên nổi cơn tự ái:

- Tao không bao giờ đá lán qua sân người khác. Mà đừng đùa kiểu đó! Chỉ vì cô ta là cô giáo của Hoài Tú, tao không thích bị đánh giá sai khi đã có lần ngốc nghếch chui vào tròng bốn cột của mày!

Giọng Nhã dịu xuống:

- Kìa Thiên! Sao lại nóng! Xin lỗi tao đã nói linh tinh. Mà thông cảm, hôm nay tao mệt quá! Tâm trí cứ lan man vì những kỷ niệm đâu đâu.

Thiên lạnh lùng:

- Vậy tốt hơn nên đi ngủ! Mưa như vậy ngủ sẽ rất ngon.

Nhã gượng gạo đứng dậy, anh khoác chiếc áo gió lên vai giống như những gã lang thang:

- Sáng mai đi uống caphe với tao!

- Được thôi! Tao sẽ chờ!

Thiên trở về bàn làm việc của mình, anh cắm cúi trên bàn vẽ. Với anh bây giờ công việc là trên hết. Nhìn dáng vẻ bên ngoài, ai cũng nghĩ anh chắc chỉ biết ăn chơi, nhưng không phải thế. Thiên có thói quen làm việc vào ban đêm khi mọi người đã ngủ. Anh làm việc âm thầm và vô cùng yêu thích công việc đòi hỏi nhiều sáng tạo này.

Có lần mẹ anh đã nửa đùa nửa thật rằng: "Nếu không bị vợ bỏ, chắc tài năng của con đã bị chôn vùi mất rồi".

Thiên cười một mình. Nếu anh vẫn là chồng của Phượng Hoàng, có lẽ anh đã không là một kiến trúc sư có tiếng như hiện giờ. Anh đã thành công với biết bao nhiêu đồ án xây dựng lớn nhỏ. Nhưng "Một túp lều tranh và hai quả tim vàng" cho riêng mình, tới nay anh vẫn còn bỏ trống.

Cầm cây viết nỉ lên Thiên chấm một chấm lên tờ giấy vẽ mờ mờ đục. Bắt đầu từ một chấm anh vẽ được nhiều nhà cao tầng. Sao đêm nay anh muốn vẽ cho riêng mình một mái ấm thật đơn sơ?

Dầu gì thì tuần sau cũng đến thời hạn nộp đề án công trình này cho Tổng giám đốc, Thiên chẳng còn nhiều thời gian để suy nghĩ viễn vông như thời trai trẻ nữa đâu.

Thiên đặt thước lên giấy và kẻ một đường. Có lẽ đêm nay anh sẽ làm việc tới tận sáng. Độc thân như anh, điều đó có gì là quan trọng chứ.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 5

Hoài Tú thì thầm bên tai Phượng với vẻ đầy bí mật:

- Cậu Nhã ở ngoài vườn đó cô Phượng. Cậu Nhã nói...

Nghiêm nghị nhìn con bé, Phượng ra lệnh:

- Bây giờ viết chính tả. Cứ một lời là một roi vào mông. Nhớ chưa!

Hoài Tú nhăn nhó gật đầu. Vừa lấy vở ra nó vừa cố vớt vát:

- Cô đọc bài ngắn thôi nghe cô. Con bị đau tay viết dài không nổi đâu!

Lật quyển tập đọc trên tay, Phượng cố tập trung tìm một bài thơ ngắn. Giọng cô run lên khi thoáng thấy bóng Nhã ngang cửa sổ. Phượng vờ không biết có anh đứng đó, cô cúi gằm đầu xuống bàn.

Con bé Tú lạnh chanh:

- Cậu Nhã! Cô Phượng đây nè!

Bối rối cô nhìn lên và thấy cái nhìn của mình bị mất hút bởi đôi mắt sâu thẳm đã đợi sẵn của Nhã. Anh âu yếm hỏi:

- Em vẫn khỏe chứ Phượng?

Khẽ khàng gật đầu, tay mân mê quyển sách. Cô nghe giọng mình rất lạ:

- Sao hôm nay anh lại ở đây?

Mắt Nhã đắm đuối:

- Vì anh biết có em ở đây!

Chỉ đợi Phượng mở lời nói chuyện với Nhã là Hoài Tú tìm cách chuồn ngay:

- Con khát nước quá cô Phượng ơi. Con đi uống nước một chút nghe cô.

Không cần biết Phượng có đồng ý không, nó nhảy xuống ghế, chạy mất tiêu.

- Ra đây với anh!

Nhật Phượng phụng phịu ngồi im. Nhã mỉm cười:

- Đừng giận dỗi xấu lắm! Anh đâu muốn xem em như Hoài Tú, dầu trẻ con nhưng nó rất dễ thương.

Vẫn điệu bộ tự nhiên thân ái và cũng rất lịch sự mà Phượng đã nhìn thấy bao nhiêu lần. Nhã vờ nghiêm mặt dọa:

- Em không ra thôi... để anh vào nhé!

- Để em ra mà!

- Vậy phải ngoan không!

Ngồi xuống kế bên Nhã trong khu vườn vắng vẻ, chỉ thỉnh thoảng xào xạc vài chiếc lá rơi, Phượng bỗng khóps, cô không còn hồi hộp như ở lần gặp Nhã vào đêm sinh nhật Hoài Tú, mà cô lại lo... Cô lo mình thua vì hơn ai hết cô biết nửa tháng nay cô đau khổ, muộn phiền vì đau. Cô đã đợi chờ trong khắc khoải, cô đã hi vọng Nhã sẽ đến nhà thăm cô, để rồi cô thất vọng, anh là cơn gió thoảng, cô cảm thấy mà không bắt được.

Cuối cùng Phượng đành trở lại dạy kèm Hoài Tú, một phần vì Đan Tâm năn nỉ. Một phần vì cô cần nuôi hi vọng mong manh rằng sẽ được gặp Nhã ở đây. Bây giờ gặp anh rồi, cô muốn hờn dỗi để Nhã dễ dàng như cô từng tưởng tượng, khi ôm gối thao thức nghĩ tới anh vô cùng. Nhưng không hiểu sao Nhật Phượng lại ngồi lặng yên, ngoan ngoãn y như cô trò nhỏ đang ngồi cạnh ông thầy nghiêm khắc. Cô sợ gì ở Nhã? Cô mặc cảm gì đối với bản thân mình mà lại không tự nhiên như lần gặp anh vừa rồi.

Với cô lúc này cảm giác vui buồn lẫn lộn đang lẫn chiếm hết mọi cảm giác khác, tâm trí cô bồng bềnh trên một dòng sông huyền bí chảy xiết. Thế rồi Nhật Phượng thấy như không làm chủ được chính mình, cô ngập ngừng và quay sang nhìn Nhã. Nụ cười của anh vẫn duyên dáng như bao giờ, cô không còn đầu óc đâu để suy nghĩ và nói năng gì nữa, khi cô biết cô đang rất cần, cần đến mức không thể nào cưỡng lại người đàn ông chợt làm bừng sáng mỗi tình cảm thơ đại trong tâm hồn cô.

Nhật Phượng tự hỏi không biết anh có cảm nhận được làn sóng yêu thương đang dần tràn ngập cô, khi cô nhận ra những tín hiệu từ ánh mắt của anh? Thời gian như vô tận, mặc dù thực tế có lẽ chỉ là khoảnh khắc vài giây trước khi Nhã cất tiếng:

- Anh đến đây tìm em lần này là lần thứ ba. Anh tưởng em trốn anh luôn rồi chứ!

Nhật Phượng mỉm cười e ấp:

- Em cũng nghĩ về anh như vậy. Và em đã không thêm... trông ngóng nữa!

- Tại sao?

- Em không thích đuổi theo một cái bóng, nhất là cái bóng đó của quá khứ.

Nhã cười ròn rã. Với vẻ cực kỳ thích thú hiện ra trong mắt, anh nói bằng giọng chắc nịch:

- Từ giờ trở đi anh không khi nào là của quá khứ nữa. Anh là của em... Em tin như vậy đi

Phượng kêu lên ngớ ngàng

- Em không tin! Anh nói sao đột ngột và ... và... dễ dàng quá!

Một thoáng yên lặng. Cô có thể thấy lời cô làm anh đau đớn biết bao, nhưng lúc này Phượng không thể nói khác, khi chợt bàng hoàng phát hiện ra cô còn biết rất ít về cuộc đời anh.

Đặt một bàn tay lên cánh tay Nhật Phượng, Nhã nói:

- Một tháng trời kể từ khi gặp lại em ở nhà Nhật Vi. Với anh không có gì là đột ngột và dễ dàng hết! Anh đã trăn trở thao thức với bao nghĩ suy, anh không muốn Vi nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa. Anh không muốn để Vi nghĩ rằng anh mang bộ vỏ Việt kiều trở về để tán tỉnh em gái hần. Không dễ dàng chút nào hết khi anh cố tìm những lý lẽ hợp tình để bênh vực trái tim mình và anh lại tiếp tục lặn sâu vào vũng xoáy nước mà lẽ ra anh phải cố tránh.

Lại mỉm cười với cô, anh buồn rầu tiếp:

- Anh đã hứa sẽ gặp lại em vì anh đã thực lòng muốn vậy. Nhưng sau đó anh lại không mong gặp em vì lý trí anh yêu cầu như vậy...

Tâm trí Phượng vừa quay tít vừa xoay tròn như chiếc lá trong cơn lốc. Cô khổ sở hỏi lại:

- Tại sao vậy? Em có lỗi gì đâu chứ!

Phải một lúc lâu Nhã mới thốt ra lời:

- Lỗi duy nhất là em trong sáng quá, dễ yêu quá!

Nhã rầu rĩ nói:

- Anh đã bị em bắt mắt hồn rồi Nhật Phượng ạ!

Cô không cười. Nhã cũng không. Cô nghe giọng anh ấm như một nốt nhạc trầm:

- Anh yêu em!

Lời anh vừa nói là toàn bộ những gì Nhật Phượng khao khát được nghe. Trong một lúc, hai người chột sững nhìn nhau. Nhã kéo cô vào lòng.

Hoàng hôn Nhật Phượng đẩy Nhã và lui ra một chút. Tim cô đập hỗn loạn, mặt đỏ hồng, trông cô đẹp và đáng yêu hơn bao giờ hết. Nhã như chìm đắm trong ánh mắt hồn dỗi của Phượng. Vừa lúc anh định nói thêm lời để bào chữa cho hành động hơi vội của mình, cũng như để củng cố lòng tin yêu của Phượng thì có tiếng người huýt gió, Thiên xuất hiện với bộ mặt giả ngây:

- Ủa! Mà ở đây hả? Nhã?

Nhìn đôi má đỏ ửng của Phượng. Thiên hơi khiêu khích:

- Chào cô giáo! Cô để cháu tôi chạy đâu rồi?

- À... Hoài Tú vừa xin đi... uống nước. Tôi mới cho Tú nghỉ xả hơi sau một tiết học.

Thiên nhếch mép cười thích thú:

- Tôi có nói gì đâu, sao cô lại phân trần? Nhờ cô đưa nó cuốn

Doremon mới nhất giùm. Cám ơn!

Quay lại phía Nhã, anh ta nheo mắt:

- Vui vẻ nhé! Tao về trước!

Nhìn theo dáng lưng lửng bất cần của Thiên. Phượng mím môi căm ghét. Nhã vội vàng lên tiếng:

- Thiên đã có lần làm phiền em phải không? Anh rất phần nộ khi nghe anh ta kể việc... nói dối để đưa bằng được em về đây.

Trợn to đôi mắt kinh ngạc, Nhật Phượng ức nghẹn ở ngực:

- Vậy... vậy... là sáng chủ nhật đó anh, anh...

- Anh đi Vũng Tàu như đã nói với em.

Phượng hoang mang:

- Anh đi với ai? Sao... Thiên lại không đi?

Mắt Nhã chột tối lại. Anh nói:

- Tối sinh nhật Hoài Tú, em khẳng khẳng đòi về làm anh thất vọng

đến mức khổ sở, đau đớn chẳng khác cậu học trò mới lớn bị chối từ tình yêu. Anh ngồi lì bên ly rượu hết vơi lại đầy. Có lẽ Thiên hiểu tâm sự của anh, nên hần úp úp mở mở nói rằng dứt khoát bằng mọi giá hần sẽ đem em đến cho anh vào sáng mai. Anh không làm sao tin lời Thiên nên khi uống cà phê xong, mình anh lặng lẽ đi Vũng Tàu...

- Mặc cho Thiên bảo hãy ở lại đợi em?

Gật đầu nhẹ nhẹ, giọng Nhã đều đều:

- Thật sự anh không nghĩ Thiên thừa mồm mép để làm em tin mà đến đây. Nơi không phải chỗ anh ở. Em ngây thơ, nhẹ dạ quá! Cũng may Thiên vẫn còn biết nghĩ, ít ra hần vẫn nhớ em là chỗ thân thiết với anh, và là cô giáo của Hoài Tú để lịch sự đón xích lô chở em về, chứ không thì...

Nhã bỏ lửng câu làm Nhật Phụng ái ngại, cô ngần ngừ lên tiếng bào chữa cho mình:

- Nếu anh Thiên nói thật ý định của anh có lẽ em đã ở nhà. Đáng này Thiên bảo Hoài Tú bệnh nặng, nó đòi có em, thành ra em đâu thể chối từ.

Điều Phụng vừa nói là một bất ngờ với Nhã. Anh từng hỏi Thiên làm cách nào “vời” được Nhật Phụng tới, Thiên chỉ cười rồi trả lời lấp lửng rằng “cô ấy là người có trái tim tuyệt vời, tao đã đánh động tới trái tim nhân ái đó, tất nhiên Phụng phải đến”.

Bây giờ anh đã hiểu ý câu trả lời của Thiên rồi! Đồ xỏ lá! Vậy mà mình chủ quan cứ tưởng bo trái tim Phụng thuộc về mình.

Nhìn Nhật Phụng bằng đôi mắt chứa chan tình cảm, Nhã đùa:

- Nếu Thiên bảo là anh bệnh nặng, em có tới không?

Phụng liếc anh rồi đáp nhỏ:

- Không! Cho anh chết luôn!

- Ác... đến thế kia à?

Thấy cô ngênh mặt cười, Nhã lại kéo Phụng vào lòng, giọng riều cọt:

- Anh phải dạy em ăn... ở hiền lành mới được??

Cúi xuống, Nhã hôn vội lên đôi gò má mịn hồng phơn phớt lông tơ của Phụng. Cô vẫn còn đủ sáng suốt để có thể chặn đứng Nhã lại, nhưng làm như thế là giết chết niềm vui như đang nở hoa trong trái tim cô, là đi ngược lại khao khát hằng đêm của cô. Nhật Phụng không muốn biết gì trên cõi đời này ngoài vòng tay của Nhã. Mắt khép lại, cô run rẩy chờ đón môi anh trong khi tâm hồn cô cứ thắc mắc chẳng biết Nhã có hiểu rằng tất cả cuộc đời cô trước đó chỉ là sự chuẩn bị cho giờ phút này không, sao anh hôn cô dễ dàng với cách nói như đùa cợt thế kia.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 6

Nhật Phụng ngần ngừ một chút rồi đưa tay bấm chuông, cô hồi hộp, không biết mình sẽ gặp ai ra mở cổng. Cô biết đến đây tìm Nhã thật là chẳng hay, vì mẹ cô luôn dạy rằng “trâu đi tìm cột” chứ không nơi nào để Xảy ra chuyện “cột đi tìm trâu” trong quan hệ nam nữ. Mỗi lần nghe rao giảng như vậy, chị em cô khúc khích cười: Nhật Uyên tỏ vẻ bất đồng quan điểm. Cô chê mẹ cổ hủ, đời này đã yêu thì cứ đi tìm chứ nếu cứ câu nệ cột với trâu, trâu với cột, biết đến bao giờ mới có được tình yêu, trong khi cái già cứ xồng xộc đến, còn cơ hội... gặp mặt chàng lắm khi hiếm hoi, ngàn năm một thuở.

Nhật Linh thì im lặng. Cô luôn trầm tĩnh và phớt lờ trước chuyện yêu đương. Trong bọn chị em gái, Linh tự biết mình xấu nhất, nên cô luôn... an phận trong những dịp cả nhà hội họp để tranh luận về đề tài muôn thuở Của nhân loại này. Ngoài ba mươi tuổi vẫn không ai để ý. Nhật Linh sống lặng lẽ và hơi khô khan, khó tính. Không bận rộn bởi người đàn ông nào, nên tất cả cô tập trung cho công việc. Hiện nay cô là quyền phó giám đốc phụ trách công tác tổ chức ở một công ty xuất nhập khẩu. Chức vụ ấy chứng tỏ cô là một phụ nữ bản lĩnh giỏi giang.

Còn Nhật Phụng. Lúc nghe mẹ nói, cô chưa hình dung được hết ý: “Trâu tìm cột, cột tìm trâu” là như thế nào cả. Với cô chỉ có những đám bạn trai lóc chóc ồn ào tới tìm. Cô không ưa... thằng nào cả, nên làm sao có chuyện cô đi tìm ai đó, dẫu là đi tìm để mượn một quyển sách.

Hôm nay thì sao nhỉ! Phụng giật mình khi nghe tiếng cửa sắt rít lên ken két: một cô bé mặt mày lạnh lợi thò đầu ra:

- Dj... cô tìm ai?
- A! ... có phải nhà của anh... Thiên không em?
- Dạ. Phải!
- Anh Nhã có ở nhà không?

Con bé ngơ ngác rồi nghiêm trang như người lớn:

- Thưa cô tìm ai? Cậu Thiên hay cậu Nhã?
- Tôi tìm anh Nhã
- Xin lỗi, cô tên gì?

Bực dọc trước cặp mắt soi mói tò mò của con bé, cô đáp cụt ngủn:

- Nhật Phượng!

- Tên nghe lạ quá! Phiên cô chờ cháu một chút!

Dứt lời cô gái nhỏ đóng sập cửa lại, mặc Nhật Phượng đứng bên ngoài. Thật quá sức tưởng tượng của cô. Không ngờ nhà của Thiên kín cổng cao tường như vậy. Và cũng thật không ngờ Nhật Phượng phải chịu ê chề như vậy khi đi tìm Nhã.

“Cột tìm trâu, trâu tìm cột” Bỗng dưng cô làm bầm một mình, rồi quay đầu chiếc xe đạp Trung Quốc màu đỏ trở ra. Cô nhất định bỏ về, đầu gần nửa tháng nay cô nhớ Nhã quay quắt:

- Nhật Phượng!

Tiếng xe thắng gấp lại, rồi tiếng người gọi to như tiếng reo làm cô phập phồng nhịp tim. Nụ cười trên môi cô chưa kịp nở đã héo uá một cách thảm hại khi nhìn thấy gương mặt hớn hờ tươi roi rói của Thiên.

- Cô đã nhấn chuông chưa? Nhấn chuông sẽ có người mở cổng ngay, đâu ai dám để cô chờ như vậy.

Phượng ảm ức:

- Tôi đã nhấn chuông, nhưng người ta không cho vào vì tên tôi nghe lạ quá.

- Thật à!

Thiên ngạc nhiên kêu lên, vừa lúc đó cánh cửa sắt lại rít lên. Cô gái nhỏ khi nãy lộ đầu ra, nhìn thấy con bé, Thiên gắt:

- Sao không mời khách vào nhà?

- Dạ, cô đây tìm cậu Nhã mà cậu Nhã dặn cháu phải hỏi tên trước...

Thiên khoát tay như bao dung nói nữa:

- Hiểu rồi! Hiểu rồi! Mở rộng cửa ra.

Mở rộng cửa cho Thiên dẫn xe vào xong, con bé đến bên Phượng lễ phép:

- Dạ cậu Nhã không có ở nhà!

Bất ngờ trước câu nói của con bé, Phượng cứ đứng sững ra. Nghĩa là sao chứ! Nửa tháng nay anh không đến nhà Đan Tâm để gặp cô, cô đã dẹp hết mọi e ngại cần phải có của con gái để đến tìm anh. Cô đã qua cái ải khai tên khai họ khổ sở rồi, tại sao anh muốn tránh cô?

Cổ Phượng như nghẹn lại, mặt cô tái đi vì chuyện không ngờ,

Phượng thoáng thấy Thiên nhú mày. Anh cao giọng:

- Cô Nhật Phượng là khách của cậu! Lúc này biết cậu chưa về nên mới hỏi thăm cậu Nhã.

Con bé lén lén nhìn Thiên như muốn nói gì nữa nhưng anh khoát tay và bước tới định dắt chiếc xe đạp của Phượng vào.

Phượng gượng gạo giữ xe lại:

- Có lẽ tôi sẽ về ngay!

Thiên thần nhiên dẫn xe tới dừng dưới góc nhẵn:

- Làm gì vội vậy? Cô không về được đâu! Vị thiên thần mà hay cô đến... đóng cửa quỹ sứ thì trời sợ quá cũng đổ mưa. Mưa và “quỹ” sẽ ăn “rơ” với nhau làm cô quên lối về.

Dù đang rối như tơ vò trong lòng. Phượng vẫn không thể nào im trước cách nói của Thiên, cô tìm cách gỡ nguyên nhân mình tới đây:

- Tôi đến đây có mục đích hẳn hoi chứ có thăm... ai đâu mà quên lối về.

- Té ra cô tìm tôi chứ không phải tới thăm... ai hết. Ôi! Vui thật!

Nháy mắt một cái trong thật đều, Thiên nói:

- Nhưng thiên thần bé nhỏ Ơi! Nếu... ai kia mà biết được mục đích cô đến đây, không chừng... họ giận luôn... hai đứa mình đó.

- Vô duyên! Tôi tìm anh hồi nào? Sao anh giỏi suy diễn quá vậy? Mục đích của tôi đến đây là... là... là....

Phượng cắn môi, cô nói đại:

- Chị tôi hẳn đã có tiền mặt nhiều, anh Nhã có muốn đổi “đỡ” thì tôi cho chị ấy mà đổi. Bây giờ tôi về đây!

Thiên tủm tỉm cười:

- Phượng không vào cho biết nhà tôi... A! Không! Vào cho biết nơi Nhã ở sao? Hẳn ta chiếm lĩnh nguyên tầng lầu thứ hai với đầy đủ tiện nghi, y như sở thích của hấn. Tôi nghĩ, nếu cô không thích ở đây nói chuyện với người vô duyên, cô có thể lên đó ngồi chờ. Nhã sẽ về. Anh ta chẳng đi đâu xa! Thường thì các cô gái khác cũng hay chờ như vậy. Đúng là Việt kiều. Lúc nào cũng được nhiều cô.

Nghe lời Thiên mắc mớ Phượng muốn khóc, thảo nào con bé hồi nãy hỏi cô tên gì. Với nó cô lạ quá, nên nó đâu dám cho cô vào nhà.

Cô trấn tĩnh lại Phượng nhìn Thiên, giọng lạnh nhạt:

- Nếu Nhã về anh hẳn dùm như vậy. Chỉ như vậy là đủ rồi. Cám ơn! Nhún vai ra chiều tiếc rẻ, Thiên nói:

- Tôi vô duyên thật! Chưa bao giờ tôi làm vui lòng được Phượng, cũng như chưa bao giờ tôi năn nỉ thật tình mà Phượng động lòng. Bởi vậy mới thấy rõ tác dụng của mật ngọt. Nhất là thứ mật ngọt trên môi.

Chẳng thềm nói trả lại Thiên tiếng nào, Phượng bước tới dắt chiếc xe đạp. Mùi hoa nhẩn làm cô dịu lòng. Phượng băng khuâng nghĩ: Nếu như tình yêu chỉ là một làn hương hoặc là một chút mật ngọt, liệu cô có thể buông tha để chạy đuổi theo những thứ huyền hoặc đó không? Hay cô chỉ đủ sức ngồi một nơi mà chờ đợi, mà ngóng trong như lâu nay cô từng làm.

Tự nhiên cô buồn quá sức, cô linh cảm mình chỉ là một trò đùa,

người ta đã chán và đang lánh mặt cô. Phượng loáng thoáng nghe Thiên chúc mình vui, anh ta mong sẽ gặp lại Phượng. Để làm gì kia chứ, vì người cô đang khát khao gặp đâu phải là Thiên và sẽ không đời nào là Thiên.

Nhìn cái dáng nhỏ trên chiếc xe đạp nghiêng nghiêng theo chiều nắng đỏ. Thiên thấy chạnh lòng. Anh không thích chen vào chuyện người khác, nhất là chuyện tình cảm, yêu đương, nhưng lần này anh bỗng bất nhẫn khi Nhã độc ác xếp Nhật Phượng vào danh sách những người tình hồ, những cô gái anh ta qua đường một đêm. Thiên bỗng thấy thương xót khi nghĩ nếu như Nhật Phượng đã trót dại. Rồi anh lại cười cay đắng khi nhớ lời một thằng bạn nhậu. Hắn ta toe toét miệng bảo rằng “Con gái đời nay hay... trót dại lắm.” Các cô nàng sẵn sàng “trót dại” đâu biết chuyện cưới hỏi chỉ năm ăn năm thua. Điều đó có thể đúng với ai chứ không đúng với Nhật Phượng, cô gái có tâm hồn trong sáng được thể hiện qua giọng đọc truyện chứa chan cảm xúc, hết sức hồn nhiên mà Thiên đã nghe lén đêm nào. Dầu chưa biết nhiều về Phượng nhưng anh vẫn tin là cô gái tốt, yêu thương hết mình bằng tấm lòng chân thật.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 7

- Cậu Thiên ơi! Bà ngoại Tú mời cậu vào nhà, nhà có khách.

Vừa châm thuốc hút, Thiên vừa hỏi:

- Ai vậy Nguyệt?

Con bé tên Nguyệt cười cười:

- Dạ... bác sĩ Tường Vân.

Thiên nhăn mặt:

- Khổ quá! Cậu có bệnh đâu mà bác sĩ tới thăm vậy? Sao bà biết cậu về, con nói phải không? Hừ! Vào thưa với bà là cậu Thiên mới đi uống cà phê với cậu Nhã.

Nguyệt kêu lên:

- Không được đâu!

- Sao lại không? Mày nói dối như... chuyên gia mà sợ gì... thêm một chiến công nữa?

- Nhưng mà cậu Nhã đang nói chuyện với cô Vân và bà ngoại Tú trong đó. Làm sao con nói như vậy được.

Vụt ngay điều thuốc chỉ mới rít một hơi xuống đất, Thiên đành giọng:

- Cái gì? Cậu Nhã đang trò chuyện trong đó à? Tệ thật!

Nguyệt gật đầu rồi nhìn anh đoán già đoán non. Chết rồi! Cậu Thiên ghen. Vậy mà lúc nào cậu ấy cũng chê bai cô Vân, ghét cô Vân, bây giờ rõ ràng máu ghen bốc lên tận mặt kìa.

Thật ra Thiên không ghen, anh đang bất bình trước thái độ của Nhã thôi.

Lúc nãy nghe Nguyệt nói với Nhật Phượng là Nhã không có ở nhà, anh thừa hiểu con bé nói dối, việc nói dối này là chuyện thường xảy ra, vì khi về nước Nhã có rất nhiều bạn gái. Để tránh đụng độ anh buộc phải có những biện pháp phòng ngừa.

Nhưng Tường Vân đâu phải là bạn gái hay bồ bịch gì của Nhã. Tại sao anh ta chối từ không gặp Phượng chứ? Để Cô bé lủi thủi đạp xe về trông thật tội!

Thiên ào ào bước vào phòng khách với tâm trạng nóng nảy, nhưng khi nhìn thấy bà Mẫn Quyên, Tường Vân rồi cả Nhã đang vui vẻ trò chuyện bỗng dừng anh thấy mình lố bịch.

Mẹ anh lên tiếng trước:

- Ủa! Có chuyện gì gấp rút dữ vậy Thiên?

- A! Đâu có gì mẹ.

Mỉm cười với Tường Vân, anh tiếp:

- Nghe nói... bác sĩ tới chơi, con phải đi đứng ào ào, dữ dội như vậy mới chứng tỏ con sức khỏe tốt, không thì... sợ lắm, thuốc uống thì đắng, thuốc chích thì đau. Khám bệnh thì tim đập lộn xộn, tám thân phân liệt chẳng biết nói sao cho vừa lòng... người ta...

Tường Vân bắt đầu điệu bộ then thùng mà Thiên... dị ứng nhất.

- Dì Quyên thấy chưa, anh Thiên lúc nào cũng chọc cháu, anh luôn luôn coi cháu là con nít, hờ ra là bắt nạt là ăn hiếp.

Mặt Thiên tỉnh queo:

- Làm gì có chuyện đó. Với anh, Tường Vân luôn là một nữ bác sĩ có tài. Anh luôn ca tụng em. Không tin em hỏi bạn anh coi.

Cổ nở nụ cười thật tươi, Thiên hát hàm:

- Phải không vậy Nhã?

Đang ngồi bắt chéo chân trên salon với điệu bộ ung dung lịch lãm Nhã hơi nghiêng người về phía Tường Vân, giọng ngọt như đường;

- Ca tụng phụ nữ là nghề của Thiên mà, có điều trong vô số phụ nữ từng được cậu ta ca tụng, Tường Vân là người được nhắc tới nhiều nhất. Thiên thường than với tôi về Tường Vân sau khi không ngót lời khen cô.

Hai tay vò vào cái chéo khăn y như các cô gái con nhà trâm anh

vọng tộc ở đầu thế kỷ, Tường Vân trợn mắt ngơ ngác nhìn bà Mẫn Quyên, tái mặt... giây thơ ấy chuyển nhanh qua Nhã như thăm hỏi vì sao, rồi mới dừng lại nơi Thiên, cô ồm ồm giọng đang ca cải lương:

- Sao vậy anh? Em đã làm lỗi gì?

Thiên thầm rửa Nhã trong bụng, anh chẳng hiểu thằng bạn quý của mình định giở trò ma quỷ gì đây, mà lại nói như vậy? Nhìn Nhã phớt tỉnh phì phà thuốc khi Thiên kịp ân hận sao đã bắt cầu cho anh ta leo, thì anh ta đã leo rồi... Anh vò đầu;

- Ôi trời! Anh có than thở gì đâu? Em là người hoàn hảo kia mà!

- Hồng biết! Anh lại chọc em nữa rồi. Anh Nhã ơi! Anh Thiên than thở gì về Tường Vân vậy?

Đội Tường Vân hỏi tới mình, Nhã mới lên tiếng thật nghiêm trang:

- Thiên thường bị mệt tim, nó than rằng phải chi Tường Vân chuyên về nội khoa điều trị tim mạch thì đỡ cho nó biết mấy, đằng này Tường Vân lại chuyên về sản khoa, điều trị và khám toàn cái Thiên không có; nên nó cứ tiếc rẻ chặc lưỡi hít hà, than thân trách phận sao mà vô duyên!

Bà Mẫn Quyên cười lên thành tiếng, Tường Vân thì đỏ mặt cắn lấy chiếc khăn tay, trong khi Thiên lắc đầu nhìn Nhã:

- Mà chơi bạn tới nơi tới chốn nhe! Tội của mày tao chưa hỏi tới đâu...

Quay sang nhìn mọi người với vẻ phân bua, Nhã làm bộ rầu rĩ:

- Dì xem đó, con nói giùm nó điều khó nói vậy mà còn bị mắng mỏ, hằm hè khổ thật!

Bà Mẫn Quyên như chợt nhớ ra:

- A! Thiên ơi, Tường Vân đến mời cả nhà mình đi Đà Lạt một tuần. Con thấy sao?

- Trời này đi Đà Lạt tốt thôi! Không mưa và cũng không thật lạnh. Mẹ nên đi đổi gió cho khỏe.

Nghe Thiên nói vậy Tường Vân hớn hờ:

- Em sẽ cho chuẩn bị phòng ốc để đón dì với hai anh.

Thiên ngập ngừng:

- Anh không dám hứa vì công việc của anh còn hàng đống. Xin nghĩ để đi chơi dám người ta tốt bụng ký đơn cho anh nghỉ... luôn luôn.

Bà Mẫn Quyên phạt ý:

- Mẹ có bắt con đi làm đâu để con phải nói như vậy hả? Thiên.

- Nhưng chẳng lẽ mẹ cho con ăn học tới nơi tới chốn để sau đó con lẩn quẩn trong nhà như kẻ vô công rồi nghề. Lâu lâu được dịp đi chơi mới nhảy cõn lên mừng rỡ vì thấy ở không như mình thật sung sướng à.

- Lại gàn bướng nữa rồi! Ý mẹ muốn nói là nếu con làm nghề tự do con sẽ không bị ràng buộc, không phải lo mất việc, chớ mẹ có muốn con vô công rồi nghề đâu.

Nhìn Tường Vân, bà nói:

- Con thấy chưa. Tự ái cao hơn núi sau này ai không biết ý nó thì khổ. Nó bắt bẻ từng lời, từng chữ như ông cụ tám mươi ấy.

Biết mẹ bắt đầu... vô đề chuyện vợ con. Thiên đứng vội dậy;

- Nhã! Mày đi với tao tới Đan Tâm. Nó nhờ mày chuyện gì đó, nãy giờ tao quên mất.

- Mới về nhà đã đi nữa rồi. Tường Vân chờ con suốt cả buổi chiều, để thằng Nhã tới nhà con Đan Tâm một mình, con ở lại đây phải hơn không?

Thiên lắc đầu:

- Đâu được, chuyện làm ăn có phần con nữa mà. Tại không biết Tường Vân tới chơi nên con lỡ hẹn rồi... Tiếc quá! Tường Vân đừng giận ghen! Nhất định lần tới anh sẽ mời em tới Hương Xưa nghe nhạc. Bây giờ em và mẹ anh bàn chuyện đi Đà Lạt nhé? Anh không tháp tùng theo em và mẹ, nhưng có Nhã nè... cậu ta rảnh quanh năm!

Miễn cưỡng đứng dậy theo Thiên, Nhã nói:

- Chuyện đó mày khỏi lo. Thế nào tao cũng đi Đà Lạt với dì và Tường Vân. Lúc này mọi người đã sắp xếp hết rồi, chỉ chờ mày về để... thông báo thôi. Ai ngờ mày không đi được, tiếc thật!

Tường Vân buồn buồn:

- Em vẫn chuẩn bị phòng cho anh. Anh cố gắng xin nghỉ vài ngày lên chơi cho... mẹ vui.

- Anh sẽ cố gắng. Rất cố gắng!

Nhã bắt tay Tường Vân hơi lâu. Thiên có cảm giác Nhã cố ý giữ tay cô trong tay mình thì đúng hơn. Hình như muốn chọc tức anh thì phải. Thiên bỏ ra hành lang trước. Anh nhảy xuống thềm và ngồi lại trên ghế đá, lòng bực bội vô cùng. Thật thà mà nói cho đến tận bây giờ Thiên vẫn chưa hiểu sâu hơn con người của Nhã. Tất cả những phán đoán của Thiên về Nhã đều là những cảm tình.

Dẫu gì sau bảy tám năm xa quê, môi trường mới và công việc làm ăn vẫn làm Nhã phải khác hơn xưa. Điều đó ít nhiều thể hiện qua lối sống phóng túng buông thả mà trước đây không thấy ở Nhã. Về nước được hơn hai tháng, Nhã quen biết, giao thiệp rộng rãi với phụ nữ, Thiên chỉ chắc một điều, các cô gái ấy không biết gì về Nhã ngoài dáng vẻ hào hoa phong nhã của anh.

Thế mới biết là lòng dạ đàn bà nhẹ hơn bóng. Họ sẵn sàng lao vào

yêu cái bề ngoài đó và bắt cần biết bên trong lớp vỏ bọc đẹp để ấy là gì.

Thiên không hề ganh với dáng vẻ của Nhã, dù anh không được đẹp trai, ăn nói lại vô duyên cộc lốc, Thiên chỉ tiếc sao con người đẹp thế kia lại có trái tim lạnh lùng tàn nhẫn.

- Có chuyện gì mà bày trò nói dối để kéo tao ra đây vậy?

- Đâu có gì. Thật ra tại tao sợ phải ngồi với bà bác sĩ sản khoa ấy quá, nên tìm cách chuồn đó thôi!

Nhã cười cười:

- Mà mày không thích Tường Vân sao?

Thiên lẩm bẩm:

- Cái thời thích với ư qua rồi. Tao sợ trò ồng ẹo làm màu của các bà các cô lắm! Mà ở Tường Vân thì cái trò ấy dư giả. Lẽ ra càng lớn tuổi người ta càng chừng chặc hơn, đằng này Tường Vân cứ thích của sung lắm nghe, nũng na, nũng nịu, dớt da, dớt dặt tao trông không được.

Ra vẻ am hiểu tâm lý phụ nữ, Nhã nheo mắt:

- Tại mày thờ ơ quá nên nàng cảm thấy cô đơn. Tường Vân làm bộ làm tịch chẳng qua muốn... chàng chú ý đến mình nhiều hơn nữa đó thôi. Chỉ tội chị ta hơi vụng về, mà mày lại khó tính nên chẳng hợp "gu" nhau. Khi đến với một người phụ nữ phải chịu khó loại ra hết những cái... coi không được của họ và yêu lấy cái được nhất của họ.

- Với tao khi yêu thì yêu hết cái tốt lẫn cái xấu của người mình yêu, tao làm sao mà sang lọc, lựa chọn như kiểu mày được.

- Một cách yêu lý tưởng đầy lý thuyết của gã đàn ông ba mươi đã có một đời vợ. Mày không rút kinh nghiệm sao Thiên. Với tao đàn bà nào cũng có cái để yêu được, nhưng mình phải tìm cho ra để chọn.

Thiên không ngăn được câu mai mỉa:

- Chỉ vì muốn xem ở Tường Vân có điểm nào để yêu được, mà mày nhẫn tâm bảo con Nguyệt ra nói với Nhật Phụng là không có cậu Nhã ở nhà à.

- Mày gặp Phụng hả? Cô bé có nhắn gì không?

Khoanh tay trước ngực, mặt hơi hất lên, Thiên nói:

- Con bé ấy kỳ tao như nước kỳ lửa nên có thêm nói gì đâu, không chừng cô ta nghĩ tao đồng lõa với con Nguyệt để giầu mày là khác. Nè! Tao không dò cho mày nữa đâu nghe! Lo tu đi là vừa rồi. Với những cô gái khác tao miễn bàn, nhưng với Nhật Phụng, tao thấy mày không nên chơi trò mèo vờn chuột nữa.

Nhã cao giọng khó chịu:

- Tại sao lại không nên trong khi với tao, Phụng cũng như những cô

gái khác.

- Đừng nói như vậy. Tao nghĩ con bé yêu mày thật tình. Lúc nãy trông Phượng thấy tội lắm! Tao có an ủi vài ba câu, nhưng khó nói cứ mở miệng ra là bị mắng vô duyên, thôi đành để cô bé đạp xe về. Tao tin chắc mày có ở nhà nhưng tưởng mày đang “kết” với ả nào đó không hà. Nếu biết mày ngồi với Tường Vân tao đã vào lôi mày ra rồi.

Nhã nhếch môi:

- Tại tao muốn tránh Nhật Phượng chứ không phải tại tao muốn ngồi lại tán... bác sĩ Tường Vân của mày đâu.

Thiên hấp tấp lên tiếng:

- Mày cho Nhật Phượng vào vòng loại sớm vậy sao?

- Chậc! Biết nói thế nào đây. Cô ấy trẻ con quá, thơ dại quá và đòi hỏi ở tao cao quá.

Mắt Thiên ngó ra:

- Đòi hỏi ở mày cao quá. Nghĩa là sao chứ! Ý mày muốn nói là... là... là...

Bật cười trước thái độ hơi bất thường của Thiên. Nhã xua tay:

- Không phải như ý nghĩ đen tối của mày đâu. Nhật Phượng khờ trong chuyện đó lắm, cô ta trẻ con trong ý nghĩ và trong tình yêu, nên luôn luôn đòi hỏi tao phải thủy chung một lòng, một dạ y như cô ta. Nói đúng ra khi yêu tất cả đàn bà đều đòi hỏi chính đáng như vậy hết. Nhưng có thực hiện hay không là do đàn ông.

Nhún vai một cái Nhã tiếp:

- Đương nhiên tao đâu có thể đáp ứng đòi hỏi của Phượng. Với cô bé, tao có thể đùa vui cho hết khoảng thời gian còn ở Việt Nam, nhưng tao không nỡ làm như vậy. Tội nghiệp!

- Mày mới nói Phượng cũng như những cô gái khác kia mà. Sao lại vội tội nghiệp rồi.

Trong giọng xuống thật bất ngờ, Nhã thú thật:

- Nhật Phượng khác những cô gái đến với tao nhiều lắm. Cô bé ấy từng yêu thầm... anh Nhã cách đây bảy, tám năm. Bây giờ gặp lại tao, tình yêu đầu đời ấy được thần tượng hóa mãnh liệt. Phượng yêu tao và tìm đến với tao vì “Tao là anh Nhã có đôi mắt đẹp ngày xưa chứ không phải vì anh Nhã Việt kiều”.

Thiên khó hiểu:

- Như vậy sao mày lại trốn tránh Phượng? Trốn tránh tình yêu của cô ta?

Gục đầu xuống nhìn đôi tay đan nhau, Nhã ngập ngừng:

- Tao không muốn Phượng khổ. Vì cô bé đến với tao bằng tình yêu

trong sáng thì tao lại đến với Nhật Phượng bằng một mục đích tối tăm.

- Mục đích tối tăm gì hở Nhã?

Đang trầm trầm nhỏ nhẹ, Nhã bỗng gắt gỏng khi nghe Thiên hỏi tới:

- Mày hơi tò mò đó! Là mày cứ để ý tới con bé Phượng. Từ giờ trở đi nó mà đến đây là tìm mày chứ không phải tìm tao, tao sẽ dặn con bé Nguyệt rằng: với Nhật Phượng, tao luôn vắng nhà.

Thiên nổi khùng lên:

- Mày tồi lắm! Tại sao trước đây mày lại đóng kịch đau khổ thất tình Nhật Phượng để tao tạo mọi điều kiện cho mày gặp Phượng ở nhà Đan Tâm. Tại sao không yêu mà đi tỏ tình với người ta. Mày không có trách nhiệm với thằng bạn nào đó là anh cô ta à?

- Dẹp chuyện này qua một bên đi Thiên! Tao mệt quá! Mày không hiểu nổi tao đâu, đừng theo lối nhải nữa tao phát khùng bây giờ. Tóm lại tao không muốn nghe nói về Nhật Phượng. Hết!

Cung tay lại Thiên muốn tống vào mặt Nhã một cú đấm, những lúc bức mình nhất anh lại nhớ ra lời Nhật Phượng nhắn. Cười gằn một cái Thiên lạnh lùng:

- Mày không muốn cũng phải nghe. Lúc này Phượng nói chị cô ta nhắn mày có đổi "đô" thì tới chỗ chị ta làm mà đổi. Vì ở đó đã có nhiều tiền mặt.

- Uyên nhắn Phượng nói như vậy thật à?

Đứng dậy bước đi. Thiên đáp:

- Chẳng lẽ tao nói láo.

Rồi bất chợt anh nhíu mày như nhớ ra điều gì đó:

- Mày nói Uyên nào hả? Nhã?

- Không! Tao có nói gì đâu.

- Là vậy! Lẽ nào tao nghe lộn.

Thiên đi vòng ra sau bếp, gọi ầm lên:

- Nguyệt! Nguyệt ơi!

Con bé hốt hải chạy ra:

- Dạ!

- Lại cậu hỏi. Cô Uyên bạn cậu Nhã là... là... cái gì... Uyên, con biết không?

Nguyệt lẹ miệng;

- Dạ... Nhật Uyên!

Thiên nghiêm mặt:

- Đúng không đó. Hay con nhớ lộn với cô Nhật Phượng?

Con bé dài môi chì chiết y như người lớn:

- Con không dám... lộn đâu! Con mà lộn tên người này qua người kia

cậu Nhã dũa te tua liền. Cô Nhật Uyên quen cậu Nhã mấy tháng nay, cô tới đây hà rầm, còn cái... bà Nhật Phượng này mới tới lần đầu lúc chiều nay, mà con đã bị cậu la rồi. Ủa! Sao cậu Nhã quen toàn ...

Nhật không vậy kìa?

- Cô Uyên đi xe gì hả Nguyệt?

- Dạ... cúp 81

Thiên buột miệng:

- Cái xe có dán trái tim màu đỏ ở về sau phải không?

Nguyệt reo lên:

- Dạ đúng y bon! Cậu hỏi chi vậy cậu? Bộ cô Uyên bị mất xe hả?

Thế là rõ rồi! Nhã... quén rữ một lúc hai chị em Nhật Phượng, và anh ta bắt đầu mệt mỏi vì cuộc chơi tay ba nặng tim này nên tìm cách dạt cô em khờ khạo ra trước.

Thiên biết có một Uyên thủ quỹ công ty nào đó rất si Nhã, bằng chứng là cô ta vẫn thường lên thăm anh sau giờ làm việc. Thiên chưa bao giờ gặp mặt Uyên vì hình như Nhã không muốn nhưng anh hay thấy chiếc cúp của cô ta ngoài nhà xe, chiếc xe có dán trái tim màu đỏ tươi ở về sau này anh đã gặp ở đâu, nhưng anh không nghĩ ra.

Bây giờ Thiên nhớ rồi, chính Nhật Phượng đi chiếc cúp này đêm sinh nhật Hoài Tú. Đêm ấy anh đã thất vọng nhìn theo để thấy trái tim kia rực sáng lên dưới ánh đèn màu đỏ sau xe.

Thiên ngồi thừ ra với phát hiện của mình. Kỳ lạ sao gương mặt dễ yêu nhưng thích sinh sự của Phượng cứ lớn vồn làm Thiên bần chồn khó chịu. Cô ta cũng chỉ là một trong nhiều người tình hờ của Nhã, sao anh lại phải quan tâm nhỉ? Thái độ đầy ác cảm Phượng dành cho anh không đủ để anh thấy rằng “đòn” Nhã tung ra xứng đáng với cô hay sao?

Không nên nghĩ như vậy với một cô gái dù rất ngông nghênh coi mình không ra gì khi cô ta còn bé quá. Cô ta bé hơn cả Đan Tâm mà! Có lẽ phải nói sao đó cho Nhã thay đổi cách nghĩ và cách đối xử với Phượng.

Vào nhà bếp uống một ly nước to, mát lạnh cho tỉnh táo hơn, điềm điềm hơn sau cơn xúc động, Thiên trở lên phòng khách tìm Nhã.

Anh chỉ thấy con bé Nguyệt đứng lấp ló sau cái kệ to cao đựng đầy đồ cổ quý giá.

Thiên ngạc nhiên hỏi trông:

- Mọi người đâu cả rồi?

- Dạ... bà ngoại vừa lên lầu. Còn cậu Nhã thì bạn đưa cô Tường Vân về...

Anh ta muốn chơi trội với mình đây! Thật là quá quắt. Nhã làm thế nhằm mục đích gì chứ? Phớt tỉnh như không chú ý việc đưa đón của Nhã, Thiên nhìn Nguyệt:

- Mấy hôm nay cô Uyên có tới không?
- Dạ có! Cô ấy mới ghé hồi trưa.
- Sao cậu chưa lần nào thấy cô ta hết?

Nguyệt làm lạ khi tự nhiên Thiên tỏ vẻ quan tâm đến bồ bịch của Nhã, con bé ngần ngừ:

- Cô Uyên tới là lên phòng cậu Nhã ngay, còn không có cậu ấy ở nhà thì cô phóng xe đi liền, làm sao cậu thấy được.
- Cô ấy... đẹp không?

Nguyệt cười:

- Dạ đẹp! Bạn cậu Nhã cô nào cũng đẹp hết. À! Có một cô xấu thôi! Cô ấy vừa xấu lại vừa già, đã vậy còn làm phách, vào nhà mà không hề biết nói cảm ơn người mở cửa lấy một tiếng.

Bỗng dưng Thiên tò mò:

- Cô này tên gì?

Nguyệt lắc đầu:

- Con không biết! Cô không nói tên và lúc cô tới tìm có cậu Nhã dưới sân, nên con đâu hỏi làm chi
- Sau đó cô ta không tới nữa sao?
- Dạ không!

Ngửa đầu nhìn lên trần, Thiên tiếp tục tra:

- Cậu Nhã có tất cả mấy cô, con nhớ không?
- Dạ... chắc năm cô! Đó là chưa kể cô Nhật Phụng.
- Ai thường đến thăm cậu ấy nhất?
- Cô Nhật Uyên!
- Chắc không?

Toét miệng cười, Nguyệt đưa ngón cái lên:

- Chắc! Con mở cổng mà! Cô Uyên lúc nào cũng có quà cho con, dù đôi khi cô tới cậu Nhã vắng nhà nên con nhớ kỹ lắm!
- Rủi cổ tới, cậu Nhã lại đang có cô nào trên phòng thì sao?
- Thì con thưa... cậu Nhã đi rồi. Hi! Hi!

Thiên ngao ngán:

- Mày ranh ma kiêu này tao nói bà ngoại Từ cho mày về dưới ở cho rồi!

Nguyệt hốt hoảng:

- Con có làm gì bậy đâu? Ngoại với cậu dặn con phải nghe lời cậu Nhã sai biểu, coi cậu Nhã như người trong nhà, nên... nên...
- Đủ rồi!

Thiên gắt lên. Anh bực dọc nhìn Nguyệt đang lo lắng ngó xuống. Đúng ra lỗi không phải ở nó. Con bé phải nghe theo lời của Nhã thôi. Trách là trách anh ta sớm gieo vào đầu con bé nhiều điều dối trá, làm những trò lọc lừa trong quan hệ nam nữ. Rõ ràng dưới mắt nhìn của Nguyệt, các cô gái đến với Nhã đều không ra gì. Vậy thì Nhã có ra gì đâu, rồi có lúc con ranh này sẽ bắt nạt Nhã. Thiên tin chắc như vậy! Anh nghiêm nghị:

- Lo học bài đi! Lớn rồi làm việc gì cũng phải suy nghĩ. Đừng ham chút lời nhỏ mà gian dối. Con liệu cách làm sao thì làm. Cậu không ưa chuyện có nói không, chuyện không nói có của con với cậu Nhã đâu! Hồi chiều con nói dối với cô Nhật Phượng trước mặt cậu y như thật. Cậu khen tài con đó. Nhưng nè! Hãy coi chừng...

Nguyệt rón rén bưng khay trà xuống bếp. Thiên biết mình nói cho có lệ trước lễ phải trái của đời thôi, chứ anh chẳng cách gì đổi khác được việc Nguyệt đang làm đâu. Vì bản thân mình, anh vẫn thừa biết Nguyệt nói dối từ lâu. Nhưng những lần đầu đó, anh phớt lờ coi như không biết, thì lần này, mắc mớ chi anh lại lên giọng rầy la chứ.

Còn lại một mình trong căn phòng rộng ảm ảm ánh sáng chiều tà, Thiên buồn buồn với bao nghĩ ngợi...

Tại sao người ta yêu dễ thế, mà anh thì yêu không dễ chút nào. Thiên lấy vợ rất sớm, khi vừa tốt nghiệp phổ thông. Mọi tình đầu bông bột đó mau chóng vỡ tan khi vợ anh chê anh thiếu bản lĩnh trong cuộc sống, chỉ bám vào mẹ để chạy theo một người đàn ông khác dạn dày, từng trải hơn anh. Thiên đã sống trong nỗi mặc cảm không sao rút ra được của người đàn ông bị vợ bỏ.

Bị phụ bạc vừa là bị một nỗi đau lại cộng thêm vào nỗi nhục, Thiên sống lẳng lơ khép kín cả năm trời mặc cho bà Mẫn Quyên lo âu rầu rĩ. Sau thời gian sống như... đã chết đó, anh bắt đầu lao vào công việc. Anh là một kiến trúc sư tài hoa, giàu sáng tạo, những mẫu thiết kế của anh được đánh giá cao và được ưa thích. Gia đình gốc giàu có lâu đời. Anh thanh thoi chẳng lo gì cả. Vậy mà anh không hề có một cô gái nào trong tim mới khổ!

Nhiều đêm dài nằm thao thức với nỗi cô đơn dằng dặc, Thiên thấy rõ anh không phải là người chung tình như mẹ anh và Đan Tâm vẫn nghĩ, có lẽ tại anh vô duyên đó thôi!

Thật ra cái mặc cảm ngày nào vẫn còn nặng trĩu trái tim anh. Mặc dầu bây giờ anh đã có danh có phận chứ không như ngày nào còn là sinh viên phải xin tiền mẹ nuôi vợ, nhưng Thiên vẫn khô khan khi nghĩ tới sẽ yêu và cưới vợ lần nữa. Chính cái tính phớt lờ và đôi khi ngang ngang của anh càng làm phụ nữ thích lao vào anh hơn, con

gái bu quanh Thiên nhiều lắm, nhưng chính sự dễ dãi của họ và sự dễ dàng đạt được mục đích của mình đã làm anh chán. Chán nhất là gặp những cô vờ vĩnh rất... hời hợt như kiểu Tường Vân. Có lẽ họ tưởng đàn ông từng bị vợ bỏ là những thằng ngốc hay những gã hề sẵn sàng đóng chung những màn tấu hài với họ hay sao ấy.

Cũng có thể bác sĩ Tường Vân quá cô đơn và muốn gây sự quan tâm chú ý nơi anh như Nhã đã phân tích. Nhưng không được, anh không thích Tường Vân, với những cô gái cũng vậy.

Thiên muốn người yêu thứ nhì cũng sẽ thành người vợ của anh phải là người anh tốn công, tốn sức chinh phục. Cô ta không thuộc mẫu người bu quanh, ái mộ anh, ca tụng anh và sẵn sàng... tất cả vì anh. Nhưng cô ta cũng không là người vô tâm bội bạc lúc cần sẽ phụ anh. Thiên bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Chiều lắm rồi! Giờ này nếu có ai cũng một mình nghĩ ngợi lung tung như anh, thì người đó chính là Nhật Phụng.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 8

- Sao lại giận anh? Em có biết suốt hai tuần nay anh muốn điên lên vì nhớ em không?

- ...

Nhã tủm tỉm cười, anh nhẩn nại chờ nghe Phụng nói, nhưng cô xoay lưng về phía anh, mắt lơ đãng nhìn ra sân nơi Hoài Tú đang chơi một mình với con chó điện tử biết sủa, biết đi, và biết cả... ngoáy tí đuôi mừng.

Nhã xuống nước thật ngọt:

- Tuần trước anh ra Hà Nội tìm hiểu thị trường ở đấy, tuần này anh ở suốt ngoài Côn Đảo, Vũng Tàu. Công việc không cho anh có thời gian để được bên em. Vừa về tới nhà là anh vội đến đây ngay. Sao em cứ lạnh như băng vậy Gà xức!

Nghe Nhã âu yếm gọi cái tên một thời của mình, Nhật Phụng mềm lòng, cô gục đầu xuống ầm ức:

- Nhưng ít ra anh cũng phải cho em biết anh đi đâu, làm gì chứ! Tự nhiên bật vô âm tin hơn nửa tháng làm sao em chịu đựng nổi.

Những lời trách cứ không làm vui đi lo âu trong lòng, Phụng nghi ngờ hỏi tiếp:

- Anh đi một mình hay đi... với ai?

- Anh đi một mình, nhưng luôn với em trong tâm tưởng. Tin anh không? Trước khi đi Hà Nội anh đã nhờ Thiên nhắn em rồi, bây giờ em trách cứ anh. Khổ ghê cơ!

Phượng ngạc nhiên:

- Anh Thiên có nói gì với em đâu. Ảnh chỉ bảo là anh không đi xa đâu. Em lên lầu mà đợi, phòng của anh đầy đủ tiện nghi nhất nhà.

Nhã kêu lên:

- Em tìm tới tận chỗ anh ở à? Trời ơi! Rồi em có vào không? Sao anh chưa hề nghe hấn ta hé môi về chuyện này!

- Không! Em không vào vì đâu có anh ở đó. Chờ... lỡ anh không về rồi sao?

Nhã thở phào:

- Cô bé khờ khạo của anh không đến nỗi ngu ngơ, anh vừa lo sợ. Em vào đó một mình với Thiên chẳng khác nào cừu non vào hang cọp. Chính vì vậy anh chẳng muốn đưa em tới nơi anh ở.

Mắt nhìn Hoài Tú lò cò theo con chó, Nhã thì thầm:

- Thiên là đũa không ra gì. Hấn sẵn sàng bán rẻ lương tâm để giở trò với người yêu của bạn mình. Em phải cẩn thận khi tiếp xúc với anh ta.

Phượng hoang mang nhìn Nhã, gương mặt anh nghiêm nghị một cách đáng tin tưởng, và dĩ nhiên cô tin anh chứ không thể nào tin Thiên, kẻ đã lừa cô một lần.

Nghe Nhã ân cần dặn dò, sau khi đã kêu lên đầy lo lắng, Phượng bỗng thấy như mình là người có lỗi, cô rụt rè:

- Em bao giờ cũng thận trọng với đàn ông lạ.

- Anh nghĩ, với người quen em càng phải đề phòng hơn nữa. Đàn ông đời nay đâu có được mấy kẻ đàng hoàng.

Nâng cằm Phượng lên, Nhã nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Em ngây thơ quá nên không thể hiểu hết lời anh nói đâu. Anh cũng thuộc loại không đàng hoàng. Đừng yêu anh nữa!

Cứ nghĩ là Nhã đùa, Phượng phụng phịu đáp:

- Khi yêu anh, em đã chấp nhận rằng mình đương đầu với một tên lẳng tử từng đi Tây về với biết bao là cuộc tình mà. Nên dù biết anh thuộc loại không đàng hoàng, em vẫn yêu...

- Nói như em là mê đắm chứ không phải là yêu. Đến một lúc nào đó em sẽ suy nghĩ lại và thấy lời mình vừa nói thật bốc đồng.

Ngước mắt nhìn anh với đôi mắt trong sáng, Nhật Phượng nói tiếp:

- Em không bốc đồng vì em tin với tình yêu em dành cho anh âm thầm lặng lẽ trong bao nhiêu năm, anh có không đàng hoàng cỡ nào,

anh cũng phải nghĩ lại để thương em trừ phi anh đến với em như đến với kỳ nghỉ? Hề lý thú, sau đó anh lại ra đi và tất cả còn là kỷ niệm... mà cho dù thật sự là như vậy em cũng không trách, anh từng là con gió thổi vô tình bên đời em, anh lại sẽ là con gió thổi hun hút vào tâm hồn em. Em không đủ sức giữ anh lại thì thôi...

- Có thật em yêu anh đến như vậy không?

Giọng Phượng chắc chắn:

- Thật! Và yêu từ lâu rồi. Anh không tin em hay sao? Anh không yêu em hay sao?

Đó là câu hỏi mà Nhã không dám trả lời. Lẽ ra không nên tạo điều kiện để Phượng hỏi như vậy.

Nhã thở dài kéo Phượng vào lòng rồi hôn cô, nụ hôn mạnh bạo thoang thoảng mùi thuốc lá thơm như một câu trả lời lơ lửng. Khi Nhã rời môi cô ra, Phượng chẳng biết cách nào để kéo anh trở lại vấn đề... yêu hay không. Nói gì thì nói, làm sao cô chịu nổi chuyện đơn phương với tình yêu thắm lặng một chiều hồi xưa. Trong khi Nhã đã quá biết rằng cô cần anh, yêu anh hơn cả cuộc sống.

- Anh còn ở lại bao lâu nữa Nhã?

- Chưa biết! Nhưng công việc của anh đang thuận tiện. Có thể anh còn ở lâu... Về bên ấy anh sẽ chết héo vì nhớ...

Nhật Phượng nghịch ngợm nhắc lại câu của Nhã:

- Có thật yêu em đến mức như vậy không?

- Anh luôn luôn nghĩ rằng "Không" cho đỡ khổ!

Nhìn nét cười trên vành môi của Nhã lúc đó giống như nét cười của người nào rất lạ, Phượng giận dữ:

- Em cũng sẽ tập nghĩ rằng "Không" cho quên và cho anh đừng khổ vì đã lỡ nói yêu con gà cú rú này.

Nhã cười, anh đưa tay bẹo má cô và hỏi:

- Chiều nay em có đi học không?

Phượng gật đầu. Anh nheo mắt rử rê:

- Lặn... được chứ?

- Em gần thi rồi! Không dám đâu!

Nhã thất vọng:

- Một anh lại đi Đà Lạt. Làm sao được gần em hả nhỏ

- Tối nay đến nhà em đi! Sao anh không chịu ghé thăm em ở nhà?

Giọng Nhã bỗng khô khan:

- Anh sẽ ghé nhà, nhưng chưa phải là bây giờ.

- Anh làm em phải thắc mắc về chuyện của hai đứa. Yêu mà dấu tình yêu của mình. Chẳng bù với chị Uyên...

- Uyên làm sao?

- Có bao nhiêu bạn trai chỉ cũng dẫn về nhà khoe ầm lên là bồ. Em không hiểu trái tim của chỉ yêu cách nào cho hết ngàn ấy người.

Nhã hóm hỉnh:

- Nè! Sao anh nghe trong giọng nói của em có chút gì như ganh tỵ với Nhật Uyên vậy.

Phượng chua ngoa:

- Ganh tỵ chứ sao không ganh tỵ, cm chỉ có mỗi một người thôi, mà không được đưa về trình làng. Hay anh đang tính toán điều riêng tư gì đây?

Nhã gượng cười:

- Anh có xa lạ gì với nhà em đâu mà em đòi trình làng. Có điều anh đã ba mươi tuổi rồi, anh sợ mang tiếng cho em. Khi đặt xong cơ sở làm ăn anh sẽ đường đường chính chính tiến tới. Bây giờ thì quá sớm, em còn đang đi học, anh chưa tỏ cho mọi người thấy khả năng của mình thì anh chưa thể tính chuyện gì được. Em phải hiểu cho anh Phượng ạ!

Thấy cô xụ mặt làm thinh, Nhã trêu cô:

- Sợ Nhật Uyên bóp kèn qua mặt hả bé? kể thử cho anh nghe xem cô nàng có bao nhiêu bồ bịch, bạn bè.

- Chị Uyên nhiều người để ý lắm, em biết đâu mà kể. Trước đây chị thân với anh Sơn, gia đình tưởng hai người yêu nhau, ai dè khi hỏi chỉ chê ảnh cù lùn. Đạo này chỉ lại quen người khác, người này chỉ giấu kín mít, đổ ai hỏi cho ra.

- Khi thật sự yêu nhau người ta kín đáo lắm! Anh cũng thích vậy.

Nhưng không lẽ chị em trong nhà cũng giấu kín niềm riêng hay sao?

Phượng trầm tư:

- Nhà em kỳ lắm! Anh chị em trong nhà rất thương yêu nhau, nhưng mỗi người là một kim tự tháp bí mật, khó ai vào được bên trong. Chị Uyên còn có lúc bộc lộ sự ồn ào, chị ấy chê cách sống nghèo nàn đơn điệu của ba mẹ em, và cũng có thể là cả tụi em, nên đôi khi em đoán biết được nguồn vui qua việc giao tiếp với bạn bè của chị. Còn chị Linh thì thôi! Kín bưng như chiến lũy Magino của Pháp.

Liếc vội Nhã, cô thấy anh có vẻ chăm chú nghe nên nói tiếp:

- Anh Trung gọi chị Linh là bức tường rêu phong kiên cố, là niềm kiêu hãnh của gia đình, vì chỉ vừa lạnh vừa giỏi, bọn đàn ông xếp de chẳng dám đến gần. Trong nhà đứa nào cũng ngán... cái uy của chị

- Anh có gặp chị Linh một lần ở nhà Nhật Vi, cô ấy cũng cười mở đấm chứ!

Phượng bênh vực điều mình nói:

- Thì xã giao mà. Ngoài đời chị bắt thiệp lắm!

Rồi chợt nhớ có lần Nhật Trung lơ lửng nói rằng Nhã muốn tấn công bức tường rêu phong kiên cố của nhà mình, Phượng mỉm cười.

- Anh là đàn ông, anh có thích phá vỡ những bức tường rêu kiểu như chị Linh nhà em không?

Nhã nhún vai ra chiều bị bắt buộc phải nói:

- Anh chỉ muốn phá vỡ bức tường đó để tìm vật quý. Anh không ngốc lắm nên anh hiểu rằng cần phải thu phục tình cảm của Linh để có được em.

- Anh nghĩ tới chuyện này từ hồi nào vậy?

- Từ lúc anh tính xem khi nào tới nhà em, và khi tới đó ngoài ba má ra anh sẽ... làm như nhằm mục đích thăm riêng ai đấy?

Phượng bật cười:

- À! Em hiểu rồi. Nhưng chị Linh khó động trời. Chỉ mà biết anh muốn làm... em rề thì chết, mặt chỉ sẽ lạnh như nước đá, không cởi mở như lần đầu gặp anh đâu.

Nhã tự tin:

- Chưa gì đã dọa anh rồi! Nhã này không đến nỗi tệ. Một ngày nào đó em sẽ hiểu rõ anh hơn. Tất cả các cô gái sẽ mở rộng lòng ra với anh.

Nhật Phượng xụ mặt:

- Vậy là hồi đó tới giờ em vẫn chưa hiểu hết về anh, anh cố tình giấu kín mình, hay tại em hơi hột không đủ khả năng lan tới tim anh?

- Em nhiều tự ái quá đã vậy lại trẻ con nữa. Hiểu hết một người là chuyện cả đời chớ đâu phải một ngày một buổi. Biết rõ về nhau quá cũng mất hay cô bé ạ!

Giọng Phượng khổ sở:

- Em... ghét kiểu lấp lửng của anh. Vì nó làm em không yên tâm, em thích nói thẳng suy nghĩ của mình và thích được nghe những bộc bạch chân tình đơn giản từ người khác. Sao anh không như người ta.

Nhã lạnh lùng:

- Người ta là ai?

- Là... là tụi bạn trai của em. Tụi nó dễ hiểu lắm!

- Em bé ời! Còn trẻ con ai cũng dễ hiểu hết. Tiếc là anh đã qua thời đó rồi. Yêu anh em sẽ chán vì anh khô khan, già nua. Anh đã sống qua một thời hết sức phức tạp gay go mới có được ngay hôm nay. Anh không thể đơn giản được.

Nhật Phượng lo lắng:

- Ngay cả trong tình yêu cũng vậy sao?

Không ngần ngại Nhã gật đầu:

- Đúng vậy! Vì yêu một người không giản đơn chút nào.

Bỗng dưng Phượng nhớ giọng anh ấm như nốt nhạc trầm, thì thầm nói lời yêu rồi thái độ hơi điệu cợt khi cúi xuống hôn cô. Lúc đó mọi cái diễn ra với Nhã dễ dàng tự nhiên quá, sao bây giờ anh lại khó hiểu như vậy? Cô chợt hốt hoảng nhận ra khoảng không mờ hồ giữa hai người khi nghe Nhã khẽ khàng: “Yêu một người không đơn giản chút nào hết”.

Hình như đọc được những xao động trong mắt cô, nên Nhã liền trấn an:

- Anh nói không đúng sao? Em yêu anh và em lo lắng, ghen tuông, giận dỗi, nhớ nhung đủ thứ. Đó là chưa kể những biến cố bất chợt từ bên ngoài. Rõ là yêu rất phức tạp, chứ không như em nghĩ đâu.

Thấy Phượng có vẻ trầm tư, Nhã nói tiếp:

- Bỏ chuyện đó đi! Anh muốn nghe em kể tiếp về Nhật Linh, Nhật Trung rồi Nhật gì gì nữa của nhà em. Xa cách bảy tám năm, các cô các cậu lớn hết, mỗi người một tánh ý, anh làm sao biết được ai như thế nào mà chiều.

Nghe Nhã nhắc, Phượng tươi ngay nét mặt, cô bắt đầu kể lể:

- Trong nhà em chị Uyên và anh Trung giống nhau về bề ngoài lẫn tính tình. Hai người vừa đẹp vừa hoạt bát nên nói nhiều ời là nhiều.

Phượng cười tủm tỉm:

- Bởi vậy chị Uyên với anh Trung sáp lại là có “cụ”. Chuyện gì cũng ồn ào nhà cửa được hết. Anh Trung là vừa móc lò, chị Uyên lại hay... hò để ông Trung chọc, thế là sinh chuyện.

Nhã cũng cười theo:

- Những lúc như vậy, em về phe ai?

- Em hả! Em làm sứ giả thiện chí, giảng hòa. Ở giữa lúc nào cũng có lời phải không anh?

Nhã gật đầu, anh nhìn vẻ nhí nhảnh hồn nhiên của Phượng bằng đôi mắt xa vời. Cô lại ríu rít:

- Còn chị Linh với anh Minh thì xời ời! Chán! Hà tiện lời nói dễ sợ luôn, hai người chỉ nghe chứ chẳng khi nào cho ra ý kiến ý ruội gì hết. Giống tánh nhau y chang luôn.

Che miệng cười khúc khích, Phượng nói nhỏ nhỏ:

- Anh Trung đặt cho anh với chị biệt hiệu là “Linh hồn tượng đá” ý muốn bảo rằng hai người lạnh lùng khép kín như những pho tượng, nhưng tượng này có linh hồn. Gặp em là em tự ái rồi. Ai ngờ anh, chị tỉnh bơ, đúng là như đá... thật!

Vẫn nhìn không rời cô, anh hỏi:

- Còn em, em có biết mình giống ai không?

Ngơ ngác nhìn Nhã, Phượng lắc đầu:

- Không! Em không giống ai hết!

Giọng Nhã băng khuôn xúc động:

- Có đó! Em rất giống Nhật Thu! Thu hạt dẻ ngày xưa. Lúc anh mới biết Nhật Vi chắc Thu trạc bằng tuổi em bây giờ.

Nhật Phượng ngạc nhiên:

- Anh nhớ hay thiệt! Em tưởng anh quên khuấy chị Thu của em rồi chứ? Ai ngờ anh nhớ cả biệt hiệu của chị.

Nhã vuốt nhẹ tóc Phượng:

- Em giống Thu lắm! Nhất là mái tóc mềm nâu nâu như màu hạt dẻ không lẫn với bất kỳ ai trong nhà em hết.

Nhật Phượng chớp mắt:

- Giống chị Thu khổ thấy mồ! Em hồng chịu giống chỉ đâu. Hồng nhan đa truân.

- Mỗi người mỗi khác, đâu phải giống nhau là sẽ y như nhau. Chị em song sanh mà còn mỗi người một phận hướng chị em với Nhật Thu.

Chống tay dưới cằm giọng Phượng xa xôi:

- Em nghe anh Vi kể chị Thu hồi con gái có lăm cây si, trong những cây si cổ thụ đó bạn anh không phải là ít. Anh Vi lớn hơn chị Thu một tuổi, nhưng lúc ba mẹ em làm khai sinh cho anh Vi thì khai nhỏ đi chừng bốn năm tuổi gì lặn, cho nên anh lại học sau chị Thu, cho nên bạn anh toàn nhỏ hơn anh bốn năm tuổi lặn.

Nghiêng đầu lém lỉnh nhìn Nhã, cô nói:

- Anh cũng vậy chứ gì. Năm nay anh ba mươi tuổi, bằng tuổi chị Linh em. Nghĩa là nhỏ hơn chị Thu ba tuổi.

Ngượng ngập ngó ra chỗ Hoài Tú đang chơi, Nhã hơi gắt:

- Em so sánh như vậy để làm gì?

- Tại em vừa nhớ ra chị Thu và em cùng cầm tinh một con. Chị lớn hơn em đúng một con giáp đó! Rất cục anh thật sự có thể làm em của anh Vi và chị Thu rồi, còn từ chị Linh trở xuống thì... chà! ...

Muốn xưng em, anh phải nhớ chuyển hệ à nhe!

Nhã lặng im nghe tiếng Nhật Phượng cười thật vô tự. Cô đâu ngờ vừa rồi cô đã khơi dậy từ lòng Nhã một nỗi đau không dứt. Anh làm lì nói:

- Anh là bạn của Nhật Vi, những ai là em của Vi đều là em của anh.

Phượng nheo nheo mắt:

- Nhưng anh là người yêu của em. Em thì bé nhất nhà. Vậy anh tính sao nào?

- Đừng gài anh vào thế bí bé à! Em lại giống Nhật Thu ở thật... lớn lối này nữa rồi. Hồi đó Thu hay ăn hiếp đám bạn của Nhật Vi.

- Thế anh có... bị ăn hiếp không?

- Sao lại không? Vừa bị ăn hiếp lại vừa bị cho ăn bánh vẽ.

Nhật Phượng lách chách:

- Nhưng anh không phải là một trong nhiều cây si của chị Thu chứ.

Lửng lơ nửa đùa, nửa thật Nhã đáp:

- Phải hay không cũng là chuyện ngày xưa. Em thấy đó, ai cũng có một thời: Rừng cây si hồi nào của Nhật Thu bây giờ đâu hết rồi? Tất cả còn là kỷ niệm. Người ta có thể buồn, vui, bàng hoàng, đau đớn và cũng có thể hận thù khi nhớ về kỷ niệm.

- Hận thù à? Anh nói gì nghe ớn quá!

Nhã gượng gạo:

- Ôi! Đó chỉ là một cách nói không được khéo lăm của anh, vì anh nghĩ có những người càng yêu chừng nào họ càng hận thù chừng ấy khi biết mình bị phụ bạc hay dối lừa trong tình yêu.

Phượng bỗng thở dài:

- Nói tới chị Thu, tự nhiên em buồn. Chị ấy đa tình, lãng mạn nên không hạnh phúc. Chị đã chọn cho mình một tình yêu phù du với một anh chàng nghệ sĩ và chối bỏ thật phũ phàng tình cảm của những người khác. Với chị Thu, không người đàn ông nào bằng anh An. Dù đã li dị rồi nhưng chị vẫn còn khổ. Bây giờ chị ấy làm ở du lịch, quen biết bao nhiêu người rồi cuộc có ai là của riêng chị đâu.

Nhã ngân ngữ hỏi:

- An bây giờ làm gì?

- Anh hát ở các vũ trường, các tụ điểm ca nhạc ở thành phố.

Cười bằng giọng mũi đầy mai mỉa, Nhã nói:

- Nghệ sĩ tài năng mà chạy “sô” cho các tụ điểm, nghĩ cũng đáng buồn.

Phượng nhú mày nghĩ ngợi:

- Anh An đâu phải là bạn của anh Vi, sao anh biết anh?

- Hoàng An nổi tiếng trong đám văn nghệ học sinh của trường anh.

Ai mà không biết! Hồi anh mới học lớp chín, Hoàng An đã học lớp mười hai. Anh ta nổi tiếng với bài hát tự biên là “Thu Khúc...”

Gật đầu, Phượng nói như khoe:

- Bài đó anh viết cho chị Thu em chứ đâu.

Nhã mơ màng:

- Phải công nhận lúc ấy bọn con trai tụi anh mê bài “Thu khúc” và nể Hoàng An hết biết!

Nghiêng nghiêng đầu Phượng khe khẽ hát:

“Thu về phải không em

Lá vàng rơi đầy ngõ

Em về phải không Thu

Hàng cây im dừng gió
Khúc thu ca ngày đó
Chỉ còn trong chiêm bao
Em đi về phương nao
Đàn lên cũng suốt mướt
Thu là chiều của năm
Chiều là thu của ngày”
Em là Thu của ai
Để lòng tôi như lá
Chao nghiêng giữa vườn đời
Cuối chiều thu mây bay...”

Im lặng một lúc, Phượng mới tiếng nói:

- Anh An nổi tiếng duy nhất với bản nhạc này. Phải nói hồi đó anh si chị Thu như điên. Chị là nguồn cảm hứng của anh mà! Tiếc rằng anh An đào hoa và đam mê quá, khổ vợ khổ con. Li dị rồi mỗi người cũng cô đơn một mình, anh cặp cô này, cô kia cho đỡ buồn, chứ có bà vợ nào đâu?

Giọng Nhã đánh lại:

- Đúng là Nhật Thu nhấn tâm từ chối tình yêu của người khác để chuốc khổ vào thân. Rồi cô ấy còn ân hận hơn nữa, khi có dịp gặp lại người xưa ngày xưa cô đã rẽ rúng và xem như trò đùa.

- Anh nói vậy là sao chứ?

- Có sao đâu! Càng về già người ta càng hay nhớ về những ngày mình còn dang dở. Nhật Thu hay anh hoặc em rồi cũng vậy. Nếu cuộc sống cho chúng ta nhiều thành công và hạnh phúc thì khi nhìn lại chặng đường đã qua mình sẽ hãnh diện. Còn ngược lại, quá khứ luôn là nỗi ám ảnh khủng khiếp nếu như ta đã từng làm nhiều điều không phải với nó.

Nhìn Nhã như nhìn người lạ, Nhật Phượng cố suy nghĩ xem anh muốn hàm ý gì khi nói nhiều cái xa vời khó hiểu thế. Nhưng cô nghĩ mãi không ra. Vừa lúc đó có tiếng Hoài Tú reo ầm:

- Cậu Thiên! Cậu Thiên!

Bất giác Phượng chớp mắt liên tục, cô nghe tiếng Nhã gầm gừ khó chịu:

- Hôm rày nó hay ghé vào những lúc có em lắm phải không?

- Em có để ý đâu mà biết!

Dường như không bằng lòng câu trả lời né tránh của Phượng, Nhã càu nhàu:

- Vậy mà anh biết. Liệu chừng đó! Nó ghé vì em, chứ không phải tự nhiên tới thăm Hoài Tú đâu.

Phượng đỏ bừng lên:

- Anh nói nghe lạ ghê! Nhà của chị Tâm cũng như nhà của anh Thiên. Anh muốn ghé lúc nào chẳng được. Em chỉ là con nhỏ sinh viên nghèo dạy kèm con nít, có đáng gì đâu để anh phải quan tâm.
- Em chả hiểu đàn ông chút nào hết. Nếu có cái túi tham không đáy thì đó là lòng dạ những thằng như thằng Thiên. Em thấy đấy! Nhà giàu, có địa vị nhưng lại nhấn tâm bỏ vợ để thoải mái ăn chơi, khỏi bị ràng buộc. Một mẫu người đàn ông trí thức hiện đại khá hiếm hoi ở xã hội này. Trước kia anh tưởng loại đó chỉ có ở các bar bên Canada hay Mỹ, ngờ đâu về nước cũng thấy. Họ chơi bời nhưng biết lựa chọn các cô gái trẻ có ăn học mà lại ham đua đòi sẽ là mồi ngon cho họ. Thiên chẳng tự nhiên ghé đây hoài, rồi nó sẽ rủ rê tán tỉnh em và nói xấu bạn bè. Thiên sẵn sàng bịa nhiều chuyện động trời, miễn sao chiếm được tình cảm hay bản thân em.

Khi Nhật Phượng còn đang nhìn Nhã với nỗi hoang mang cực độ thì Thiên bước vào phòng học của Hoài Tú. Trên tay con bé là một hộp giấy chắc lại là đồ chơi. Gương mặt hai cậu cháu trong thật rạng rỡ. Thấy Nhã, Thiên nheo nheo đôi mắt, giọng đùa cợt vang lên:

- Thú vị thật! Nghe Hoài Tú nói có cậu Nhã đến chơi, nhưng tôi không nghĩ mình sẽ thấy một khung cảnh ấm cúng như vậy. Vui vẻ cả chứ!

Nhất Phượng bực bội ngó lơ ra chỗ khác, từ lâu cô đã không ưa cách nói chuyện thích châm chọc của Thiên, hôm nay cô càng ghét hơn khi đã nghe Nhã nói về anh. Đạo này đúng là Thiên hay ghé thăm mẹ con chị Đan Tâm. Mỗi lần ghé, anh lại lượn một vòng qua phòng học của Hoài Tú, cười rất tươi với Phượng, quanh quẩn ngoài vườn rồi về. Chưa bao giờ Thiên tỏ vẻ gì rủ rê, tán tỉnh cô như Nhã vừa dọa, nhưng nếu Thiên là người có lối sống phóng đãng thì tốt nhất Phượng nên lơ anh ta từ sớm.

Thiên cố tình mai mỉa khi thấy thái độ của cô:

- Xin lỗi cô Phượng! Hoài Tú đã hết giờ ra chơi hay chưa?

Nhã đứng bật dậy. Anh liếc xéo Thiên một cái đầy hằn học rồi quay lại phía Nhật Phượng, anh nhỏ nhẹ:

- Anh về vậy!

Nhất Phượng định nói chiều nay cô sẽ bỏ học để đi chơi với anh, nhưng không hiểu sao cô cứ chôn chân một chỗ, miệng không thốt nên lời. Cô nghe Nhã nói loáng thoáng gì đó với Thiên và cô nghe tiếng hằn ta cười rộn rã. Tiếng cười đó làm cô tức nghẹn.

Không biết trút bực dọc cho ai, Phượng gọi to:

- Hoài Tú! Dẹp đồ chơi, tới đây học tiếp.

Con bé tiếc rẻ bỏ bộ đồ chơi ghép hình Thiên mới mua cho nó xuống, rồi chậm chạp bước tới bàn ngồi.

Phượng nghe giọng Thiên khỏ sở kêu lên:

- Cô hiểu làm câu đùa của tôi rồi! Đâu phải tôi hỏi vậy để nhắc nhở công việc của cô.

- Tôi cũng đâu dám nghĩ anh có ý như vậy.

Phượng lăm lì nói mát.

Thiên tươi nét mặt:

- Thế thì cho con bé chơi hết buổi sáng này nhe Phượng?

- Tôi được về sớm à?

- Không! Không!

Nhìn Thiên với vẻ cảnh giác cao độ Phượng thắc mắc bằng giọng cực kỳ khó chịu.

- Vậy tôi làm cái gì? Ngồi giữ Hoài Tú hay sao? Xin lỗi anh nhe! Tôi không được trả lương khoản này.

- Hình như lúc nào Phượng cũng quan tâm đến vấn đề lương hướng.

Tôi nghĩ Phượng phải là người đặc biệt lắm, nên Đan Tâm lẫn Hoài Tú mới thật lòng yêu mến xem như người thân trong nhà, chứ có đâu như lời Phượng vừa nói cứ thế, sòng phẳng không chút tình cảm.

Ngượng ngùng vì lời thẳng thắn của Thiên. Phượng làm tỉnh mà lòng ấm ức sao lại để kẻ mình ghét nói đông dài như vậy.

- Tôi thật vô duyên quá! Lại làm Phượng giận nữa rồi. Tôi biết Phượng nói như vậy cho bố ghét... thôi, chứ lòng cô không đời nào nghĩ thế.

Vẫn giữ thái độ cảnh giác, Phượng hỏi:

- Hôm nay anh không đi làm sao mà lại ghé thăm... Hoài Tú?

- Có chứ! Nhưng tôi về sớm. Tôi không thích bị gò ép bởi giờ giấc, bởi người khác. Phóng túng một chút vẫn dễ tạo ra cảm hứng.

Phượng buột miệng:

- Chính vì vậy mà anh tôn thờ chủ nghĩa độc thân!

Thiên cười, nhắc lại với giọng đùa cợt quen thuộc:

- Tôn thờ chủ Nghĩa độc thân. Phượng nói gì nghe nặng nề quá vậy?

Tôi luôn ao ước có một tình yêu và một hạnh phúc gia đình đơn giản.

Tại số tôi lận đận nên còn “solo”, chứ làm gì có chuyện tôi theo chủ nghĩa độc thân.

- Đủ điều kiện như anh mà thân lận đận, khó tin thật!

- Biết nói thế nào cho đúng. Khổ là trong tình yêu, chẳng hiểu thế nào là đủ, thế nào là thiếu. Có những người thủy chung với một mối tình, nên dù thiên hạ thấy họ lủi thủi đơn côi thì họ vẫn cảm thấy ấm áp cõi lòng, vì với họ, yêu như đã từng yêu là đủ rồi. Trái lại nhiều người

một lúc bốn năm người yêu, mà họ vẫn còn muốn yêu thêm nữa. Với họ yêu như thế nào cũng chưa đủ, bao giờ họ cũng cô đơn.

Phượng bủi môi khi nhớ lời Nhã nói lúc nãy, cô lên giọng hiểu biết:

- Họ đùa chớ yêu giống gì! Còn anh thì sao anh Thiên? Chắc anh khác họ chứ?

Nhìn Phượng với tia mắt ấm áp, Thiên đáp:

- Tôi à! Tôi vẫn đang đi tìm cho mình tình yêu.

Nhếch môi lên, Phượng cười mỉa:

- Xem cũng hơi trễ đó!

Cô nghe tiếng Thiên dịu dàng:

- Không trễ đâu, vì tôi nhỏ hơn Nhã hai tuổi mà...

- Nhưng anh Nhã đâu phải đi tìm nữa...

- Phượng nghĩ như vậy à? Có chủ quan quá hay không khi lúc nào anh ta cũng nhờ người này người nọ mai mối...

Có một ngọn gió lạnh buốt như đùa cợt sau gáy Phượng, nó làm cô chợt run lẩy bẩy. Cô phải cố tự kiềm chế mới không thốt ra câu rủa "Đồ ác độc!". Giọng cô vỡ ra cộc lốc:

- Anh muốn nói gì cứ nói thẳng đi!

Nhìn gương mặt tái xanh, đôi mắt tóe lửa của Nhật Phượng, Thiên hiểu mình đã phạm sai lầm. Từ hôm biết Nhã tán tỉnh một lúc hai chị em Nhật Phượng và sẽ ruồng rẫy cô, Thiên vẫn hay ghé nhà Đan Tâm, anh muốn tiếp xúc với Phượng và dần dà cho cô biết bộ mặt thật của Nhã, nhưng lúc nào Thiên cũng được nhìn thấy nét mặt khó khăn đăm đăm kiêu... bà giáo già gương mẫu của Nhật Phượng.

Anh thừa kinh nghiệm sống để hiểu rằng cô căm ghét anh vô cùng.

Vì vậy lời anh nói ra chắc gì Phượng đã tin.

Ngập ngừng Thiên dè dặt nói:

- Tôi muốn nói là... là... Phượng có biết gì nhiều về Nhã không, mà có vẻ chủ quan tin vào anh ta dữ vậy. Dù sao Nhã cũng là một người xa quê bảy, tám năm dài.

Nhật Phượng lạnh nhạt:

- Cám ơn anh đã lo cho tôi! Nhưng anh Nhã từng là bạn anh Vi tôi, thậm chí bạn cả chị Thu tôi nữa. Gia đình tôi có xa lạ gì với anh. Anh Nhã từng nói ở Việt Nam ngoài gia đình tôi ra, anh chỉ còn gia đình anh là thân quen. Chính vì tình thân từ hồi xưa mà tôi tin anh...

- Nhã vẫn thường ghé nhà Nhật Phượng thăm hai bác và các anh chị khác chớ?

- Ờ... Không! Thường anh ghé nhà anh Vi.

Thiên bất ngờ hỏi:

- Tại sao Nhã không ghé nhà Nhật Phượng, trong khi anh ta nói...

thương cô lắm?

Phượng đỏ mặt:

- Chuyện riêng của tui tui. Anh hỏi làm gì? Kỳ cục thật.

- Không kỳ đâu! Tôi hỏi để tự Phượng suy nghĩ xem vì sao. Nhã muốn né tránh ai mà không ghé thăm cô tại nhà, để thỉnh thoảng tới đây vừa phiền phức vừa không được tự nhiên vì có Hoài Tú.

Mặt Phượng càng đỏ hơn nữa. Cô bưng bưng tự ái khi hiểu sai câu nói vừa rồi của Thiên:

- Té ra ý tốt của anh là thế! Từ giờ trở về sau tôi sẽ không để anh Nhã tới đây vì tôi. Vậy khỏi trái tai, gai mắt anh, dù thật ra từ trước đến giờ chúng tôi cũng chỉ ngồi trò chuyện, chớ không làm gì sai quấy để chẳng được tự nhiên như anh vừa vẽ vờ ra đó.

Thiên ngồi làm thỉnh trước cơn thịnh nộ bất ngờ của Phượng. Anh biết cô tin tưởng tuyệt đối Nhã, anh có nói gì đi chăng nữa cũng là những lời nói xấu. Đối với đàn ông, không còn gì tồi tệ hơn đi nói xấu người đàn ông khác, nhất là gã đàn ông đó lại là thằng bạn ở chung nhà với mình.

Mặc kệ, cô ta muốn nghĩ gì cũng được... Thiên chợt đổi thái độ, giọng anh đành lại dữ tợn:

- Có thể cô cố tình nghĩ sai điều tôi nói, nhưng nghe rõ này, Nhã không thật lòng với Phượng đâu. Anh ta đang rắp tâm quyến rũ luôn cả chị Nhật Uyên của cô. Với Nhã, chị em Phượng chỉ là một trò đùa không hơn không kém!

Phượng trừng trừng nhìn Thiên, mặt cô trắng bệch ra, đôi lông mày thanh tú nhướng lên:

- Tôi đoán sẽ có lúc anh nói đôi điều gì đó đại loại như vậy với tôi, nhưng không ngờ anh nói hơi sớm và độc ác đến như vậy. Anh nghĩ sao nếu tôi kể toàn bộ cho anh Nhã nghe?

Mặt Thiên thoáng có chút châm chọc:

- Người khôn ngoan không đời nào làm thế. Tốt nhất cô nên im lặng để ý xem lời tôi... dỏm dất đúng hay sai. Và trong suốt thời gian đó, hãy thận trọng, bình tĩnh để du dần sâu thêm vào cõi mơ hồ Nhã đang mời gọi.

Nhật Phượng cười khẩy:

- Hoan hô tình bạn vĩ đại và cảm động của anh... đối với Nhã. Thật không ngờ!

- Cô nên hoan hô tình yêu trong sáng của mình với Nhã thì hơn! Thật đại dột! Rồi một ngày nào đó, cô sẽ thấy lời tôi nói là thật. Chỉ sợ lúc đó quá muộn thôi!

Nhật Phượng khinh khỉnh nhìn Thiên:

- Cũng may là anh Nhã hiểu rõ con người anh hơn tôi.

- Mẹ về! Mẹ về!

- Mẹ về! Mẹ về!

Hoài Tú nhẩy cồm lên, bỏ mặc những miếng xếp hình trên gạch bông nó chạy ủa ra hành lang

Đan Tâm thông thả bước vào, mắt cô thoáng ngạc nhiên khi thấy Thiên:

- Anh ở đây à. Vậy mà mẹ nói anh đi làm.

- Thì đi làm chớ sao! Anh ghé cho bé Tú đồ chơi. Hôm kia anh đã hứa với nó.

- Anh cưng nó quá, nó hư chớ ích lợi gì!

Thiên nghiêm mặt ra về đàn anh:

- Con bé tối ngày ở nhà thui thủi một mình, không chơi với ai. Anh chẳng cưng nó như em tưởng đâu, chỉ tội ở bố mẹ toàn lo làm giàu, chớ lo chăm nom con cái.

Đan Tâm cười cười nhìn Phượng:

- Nhật Phượng thấy chưa. Chị sắp bị lên lớp rồi đó! Khó ai mà ưa nổi tánh anh.

Quay sang Thiên, Đan Tâm hỏi:

- Sao anh không đi Đà Lạt vậy? Lúc nãy em gặp chị Vân. Chị có vẻ buồn, thấy cũng tội!

Thiên hừ trong mũi. Anh lẩm bẩm:

- Ở nhà thì gặp mẹ, đến đây lại gặp em về chuyện. Không có anh, đã có người khác, cô ta vờ, chớ buồn gì mà buồn. Sao ai cũng muốn buộc anh vào cái bển đồ dựa ậy?

- Ai đâu mà muốn buộc với cột. Chị Vân từng là bển đợi của anh từ hồi xưa tới giờ. Chỉ đợi anh cũng mười năm rồi chớ ít ỏi gì.

Giọng Thiên khô khan:

- Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với cô ta hết. Tự ý đợi chờ thì chịu, anh không biết.

Đan Tâm chưng hửng:

- Là chưa! Tự nhiên quạu với em. Tại anh không hứa hẹn và cũng không dứt khoát, cứ lơ lửng con cá vàng cho khổ người ta....

Thấy Nhật Phượng nhìn mình với cái nhếch môi đầy ác cảm, Thiên không muốn cô biết thêm nữa chuyện riêng tư của anh, nên khoát tay:

- Đủ rồi Tâm! Chuyển hệ là vừa.

Tâm mỉm cười:

- Ở lại đây ăn cơm với mẹ con em và với cả Nhật Phượng nghe!

Nghe nói đến mình, Phượng từ chối ngay:

- Em phải về, không thì mẹ em rầy!

Thiên cũng nói hùa vào để xoa đi sự căng thẳng giữa anh và Phượng:

- Anh cũng phải về, không thì mẹ chờ...

Biết Thiên trêu Phượng, nên Tâm nói:

- Nếu anh và Phượng chỉ sợ như vậy thôi thì không sao. Hôm nay ngày tốt nên cả hai bà mẹ đều không rầy, khi tới giờ cơm mà con mình chưa về... xơi. Phượng biết tại sao không?

Ngơ ngác Phượng lắc đầu. Đan Tâm hứng chí nói tiếp:

- Thứ nhất mẹ chị đi ăn cơm tiệm với chị Vân và anh Nhã, bữa cơm này đó anh Nhã mời chị Vân để thắt chặt tình bạn gì đó trước khi anh sẽ đi Đà Lạt với chị. Rõ ràng mẹ không có ở nhà để chờ anh nha... anh hai.

Thấy Thiên hơi ngẩn ra, Tâm nháy mắt:

- Sao! Chê bai bên đồ dựa, mà nghe có thuyền khác đậu lại ghen à?

Thiên nhún vai:

- Không phải ghen! Tại thấy Việt kiều chơi kiểu Tây, tao buồn cười cho thể thái nhân tình vậy thôi! Chả hiểu người ta, và cả mẹ nghĩ sao mà đưa nhau đi tiệm.

- Thắc mắc làm gì. Ở đây ăn cơm ngon hơn tiệm. Về nhà ăn mỗi một mình, buồn chết.

Nghe hai anh em Đan Tâm nói chuyện với nhau, Phượng mơ hồ như hư hư thật thật. Tại sao lại có Nhã trong đây nữa? Đang còn mụ mẫm với những câu hỏi khốn khổ, cô chợt nghe Tâm gọi mình:

- Còn Nhật Phượng nữa! Cứ an tâm ở lại ăn cơm với chị, không bị rầy la đâu mà sợ. Lúc nãy chị nhấn Nhật Uyên rồi.

Phượng thẳng thốt:

- Chị gặp chị Uyên ở đâu?

-Ồ! Ở đầu hẻm vào nhà mẹ chị. Uyên đợi bạn bè gì đó mà...

Ai ở đó? Phượng cố nhớ nhưng không tìm ra người bạn nào của Uyên hết, ngoại trừ... Bất giác cô nhìn sững vào Thiên, anh ta thần nhiên đứng dậy như không để ý gì tới Phượng cả. Nhưng qua nét mím môi hả hê của Thiên, cô biết anh ta đang thích thú vì đã thành công khi gieo được vào đầu cô những hạt mầm ghen tuông ngờ vực với chính chị ruột của mình.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 9

Vứt chiếc túi xách đựng tập vở lên bàn. Nhật Phụng nằm vật xuống giường rã rời mệt mỏi. Một tuần lễ đánh vật với thi cử đã xong, cô gầy rộc người thấy rõ. Cô ốm o một phần vì thức đêm học bài, hai phần vì lo, vì nhớ.

Suốt thời gian qua cô không làm sao gặp được Nhã dù cô biết chắc anh đi Đà Lạt về lâu rồi.

Đã có một lần Phụng đẹp hết lòng tự cao, lẩn kiêu hãnh để tới nhà Thiên tìm Nhã. Lần này cô cũng gặp bộ mặt quỷ quái ranh ma khôn trước tuổi của Nguyệt. Thấy cô, nó chỉ hé vừa đủ cánh cổng để thò đầu ra cộc lốc:

- Cậu Nhã không có nhà, cậu Thiên cũng vậy! Tìm... thì cũng lựa giờ khác chứ!

Không đợi Phụng hỏi han nhắn gởi gì cả Nguyệt đóng sầm cánh cổng sát bít bùng lại như muốn thị uy với cô rằng ở đây nó là chủ. Hôm đó Nhật Phụng giận run, cô tức tối vì cái câu thông thêm “cậu Thiên cũng vậy” của Nguyệt. Nghĩa là sao chứ. Có thể đã có nhiều cô gái đến đây với cả Thiên lẫn Nhã, họ là hạng gái gì cô không dám nghĩ tới, nhưng để con bé Nguyệt quơ đũa cả nắm như vừa rồi thì Phụng nhục không sao chịu nổi. Cô muốn gặp Nhã để hỏi cho ra lẽ nhưng lời Thiên đã nói trước đây. Lẽ nào anh nỡ đùa với tình yêu đầu đời của em?

Dưới bếp vang lên tiếng Nhật Uyên hát thật vô tư yêu đời làm Phụng khốn khổ.

“Khi ta nói yêu lần đầu.

Ngôn từ chợt biến đi đâu.

Bao năm dùi mài sách vở.

Tình yêu chỉ cần một câu.

Tình đầu trái xanh chưa chín.

Chết chiu ấp ủ để dành.

Tình đầu lá non nắng mới.

Ước vọng đầu đời tuổi xanh....

Tình duyên không chuốc bùa ngãi.

Mà sao bỗng chốc si mê....

- Bà mà tình đầu hả? Uyên? Nghe bà hát tui muốn nóng lạnh quá!

- Vô duyên như mày sao con gái nó mê được cũng hay đấy Trung?

Giọng Trung từng từng:

- Em chỉ vô duyên khi nói thật. Với con gái thì ít gã đàn ông nào nói thật lắm. Nhất là em, bởi vậy em lúc nào cũng “Hữu duyên đối diện thấy thương liền” hết. Chị Uyên à! Đời nay người ta thích nghe nói dối, thích được phỉnh phờ, bởi vậy em giai của chị lúc nào cũng có

giá hết.

Phượng nhìn mặt trở nghiêng người, anh Trung nói đúng đó! Ai cũng thích nghe những lời phỉnh phờ. Tiếc thay những lời nói dối ta thường nghe là những lời nói dối không nhận ai. Vậy thì giữa Thiên và Nhã ai là người nói thật?

Phượng nghe đầu mình buốt nhức, trái tim rối bời vì những hoài nghi. Cô không nghĩ Nhật Uyên có... gì với Nhã, vì dạo này chị cô đã trở lại với Sơn, anh chàng từng bị chê là cù lằn nhưng dai dẳng đeo đuổi Uyên cũng đã ba bốn năm. Hai người lại quấn quýt như thuở ban đầu.

Hôm ăn cơm ở nhà Đan Tâm về, Phượng chưa thắc mắc gì thì Uyên đã nói trước:

- Chị chờ anh Sơn ở đầu ngõ nhà bạn anh, ai ngờ gặp bà Đan Tâm. Sao? Ăn cơm khách ngon không?

Nhìn gương mặt không chút gì dối trá của Uyên, Phượng bèn gật đầu đáp bừa:

- Ngon! Vì cậu Hoài Tú lịch sự lắm! Ông ta tiếp thức ăn cho em liên tục.

Phượng nhớ lúc đó Uyên đã phán một câu:

- Ông Thiên thuộc loại cậu trời than mà hôm nay cũng chịu khó galang. Phải cẩn cảnh giác đấy nhỏ!

Bữa đó Phượng không để ý lời của Uyên, nhưng hôm nay cô chợt thắc mắc: Tại sao chị Uyên lại biết Thiên. Anh ta tới đây mỗi một lần và lần ấy không có chị Ở nhà. Vậy là... đã có lần Uyên tới nhà anh để tìm Nhã. Điều đó cũng đâu có gì quan trọng, vì Uyên vẫn nói rằng rất thường gặp Nhã kia mà! Rõ ràng Thiên đã lợi dụng mối quan hệ của hai người để đặt điều nói xấu Nhã nhằm chia rẽ cô và anh. Đúng là Thiên sẵn sàng bôi nhọ bạn để ve vãn người yêu của bạn.

Suốt thời gian vừa rồi. Phượng đã đưa ra bao nhiêu giả thiết để nguyên rửa Thiên và để bênh vực Nhã, nhưng lòng cô vẫn nặng như chì với biết bao câu hỏi tại sao, tại sao. Cuối cùng cô vẫn không thôi nghi ngờ tình yêu của anh và không ngớt căm ghét miệng mồm rắn độc của Thiên:

- Ôi! Vì sao không đến với em. Hỡi anh

Lăn một vòng trên giường với cái gối ôm quen thuộc. Phượng mở to mắt khi thấy Uyên đang hát hàm nhìn mình.

- Ê! Phượng! Cậu con bé Hoài Tú tới hỏi thăm kết quả thi cử của em kìa!

- Chị nói em chưa về!

- Này! Này! Chị không quen nói láo, còn em, chị nhớ em cũng đâu

hay vờ vĩnh, làm màu làm mè. Người ta có lòng, mình không nghĩ tới là mang tội đó.

Phượng ngồi dậy cầu nhàu:

- Hôm nay chị nói chuyện hiền lành chẳng khác các soeur trong dòng tu kín. Em xuống để yêu cầu anh ta về cho rảnh, chứ không phải là sợ ba cái tội lỗi chị vừa nói đâu. Em cần phải cảnh giác như chị từng khuyên mà!

Bước tới gần phòng khách, Phượng hơi hẫng khi thấy Thiên và Trung đang đứng dậy như sắp đi đâu.

Thiên cười. Bỗng dưng Phượng lúng túng trước vẻ tự nhiên của anh:

- Mẹ bé Tú gửi Chocolat cho Phượng. Tôi có bốn phen mang tới tận nơi. Bây giờ xong trách nhiệm rồi tôi và Trung đi đánh bida được chứ?

Phượng hấp tấp hỏi tới:

- Không có ai nhắc gì tôi sao?

Nhìn bộ tịch cố nhịu mày để tập trung trí nhớ của Thiên. Phượng nóng hộc. Tại sao lúc nào anh ta cũng đùa được hết kìa?

Thiên cố tình lắc đầu một cách chậm chạp, khi bước theo Trung được vài ba bước, anh mới quay lại nói:

- À! Có chứ! Bé Tú nhắc cô Phượng thi xong tới nhà bé gấp. Vậy mà tôi lại quên.

Phượng nuốt nổi nghẹn xuống. Thiên đúng là... là... Đang còn tìm một từ tệ nhất để gán cho Thiên, thì cô nghe tiếng Nhật Linh khẽ khàng vang lên sau lưng:

- Hấn ta khéo đấy chứ! Biết ngay em thi xong để tới thăm hỏi. Xem chừng em có phước hơn con Uyên, vì nó cứ đứng núi này trong núi nọ mãi.

Ngồi trên ghế Phượng làm thinh... Sao tự nhiên hôm nay bà... cóc lại mở miệng nói những lời trật lất thế nhỉ? Hình như có điều gì đó làm chị Linh vui hơn thường ngày?

Đúng nhất thì phải nói dạo này chị Linh trẻ trung yêu đời hơn trước đây. Đã có nhiều lần ngồi học bài, Phượng để ý thấy Linh thần thờ mơ mộng bên cửa sổ như trông đợi ai đó.

Anh Trung đã nháy mắt và bỏ nhỏ với cô rằng:

- Ê! Bà... bức tượng đá nhà mình đã có người bước tới gần, vái trời hấn ta đừng trượt ngã vì rêu phong trơn trượt phủ bám bên ngoài.

Biết rằng Trung độc mồm nhưng thâm tâm cô, Phượng cũng vái sao chị Linh đang có một... ai đó trong trái tim để ít ra chị ấy cũng cởi mở, quan tâm đến người khác như bây giờ đang quan tâm tới cô.

Anh Trung đã nháy mắt và bỏ nhỏ với cô rằng:

- Ê! Bà... bức tượng đá nhà mình đã có người bước tới gần, vái trời hấn ta đừng trượt ngã vì rêu phong trơn trượt phủ bám bên ngoài.
- Chocolat loại đặc biệt! Chị không nghĩ là anh chàng này có tâm hồn... ăn uống, nhưng sao lần nào tới cũng không bánh kem thì kẹo? Hấn ta rành "gu" của em đấy chứ! Vẫn thường gặp nhau ở nhà Hoài Tú chứ gì?

E dè nhìn bà chị khó tính. Phượng định đính chính là không có gì, nhưng sự đối kháng rất tự nhiên của cô lại xúi cô nói khác đi.

- Em nghĩ mình không phải là học sinh phổ thông...

Nhật Linh nghiêng người nghiêm khắc:

- Và anh ta cũng qua rồi thời sinh viên? Chà! Cao giá và cừu non! Phải thận trọng đó!

Phượng bướng:

- Em vẫn thận trọng từ trước tới giờ chứ đâu đợi tới hôm nay để nghe chị nhắc

Linh nhún vai. Hai chị em im lặng với nỗi niềm riêng của mình.

Phượng đoán chừng Linh muốn tâm tình gì đó, nhưng bản tính lạnh lùng khép kín cộng thêm uy quyền của một phó giám đốc làm Linh ngần ngừ không nói được với em gái mình.

Nhật Phượng dè dặt mở lời:

- Bữa nay chị không đi học hả?

- Hết khóa rồi! Nghỉ xả hơi vài tuần.

- Làm việc suốt ngày căng thẳng, chị học thêm không mệt sao? Em mà như chị, để thời gian đó đi chơi cho thoải mái.

Giọng Linh đều đặn cam phận:

- Em khác, chị khác. Chị lớn tuổi rồi, biết đi chơi với ai?

- Tại chị nghĩ vậy, chứ chị Uyên nhỏ hơn chị mỗi một tuổi chứ mấy.

Chị cứ đi chơi ào ào, bạn bè nhện nhíp có sao đâu? Không đi chơi không quen... ai được đâu. Một mình hoài buồn chết.

Linh gượng cười nói lảng đi:

- Đi chơi cũng không có ai. Chuyện duyên số hơi đâu em lo! À! Thi làm bài được hết không?

- Được gần hết! Mà chị Linh nè.

- Gì?

Thấy Linh ngó mình với đôi mắt cảnh giác, Phượng chợt hết hứng tìm hiểu trái tim lạnh của bà chị, cô cộc lốc:

- Một lát ai đi rước mẹ vậy?

- Thì em hay thằng Trung cũng được.

- Sao chị không đi?

- À! ... chắc! Chị mệt quá!

- Bộ em... khỏe à? Mới thi xong, chưa ăn cơm.

- Có chocolat cần gì tới cơm.

Nghe giọng nói đùa, nhưng nhìn thì gương mặt Linh lại lạnh tanh, Phượng khó chịu. Cô cau lên:

- Chocolat có dính dáng gì tới em. Đợi... thằng chả đánh bida với anh Trung xong, em sẽ trả lại cho bỏ ghét.

Nói xong cô vào bếp giở lồng bàn ra ăn cơm. Thức ăn nguội lạnh làm Phượng nhói lên, nhói xuống, cô nhớ chuyện Nhã mời cô Tường Vân nào đó đi ăn cơm tiệm mà chua xót. Với anh, cô chưa khi nào được có những phút riêng tư ăn cùng như Nhã đã dành cho người ta. Tại Phượng là một con bé lóc chóc chưa đặt một địa vị nào trong xã hội, hay tại vì anh yêu cô thật tình nên quên nghĩ tới những chuyện... tầm thường nhưng cũng rất cần thiết đó?

Suy đi nghĩ lại. Phượng thấy mình có được gần gũi Nhã là bao, anh luôn là người chủ động trong việc gặp nhau. Chỉ ngồi bên anh vài lần trong các capheteria ấm cúng, sang trọng là Phượng đã hạnh phúc lắm rồi, cô không đòi hỏi gì hơn vì cô nghĩ Nhã luôn luôn là người chừng mực, anh biết giữ tình yêu trong sáng của hai người. Anh là người yêu và cũng là người anh thân thương của riêng cô từ thuở nào, anh có trách nhiệm với tình yêu của mình, anh không hề vội vã vì Phượng vẫn còn bé, anh không cần tốn thời gian đeo đuổi vì anh đã nắm được trái tim cô, anh biết rằng duy nhất anh là người đàn ông cô yêu.

Phượng thở dài buông đũa xuống. Tại sao cô phải lệ thuộc vào người khác đến khổ như vậy chứ? Cô cứ phải trông chờ đợi đến bao giờ? Bất chợt Nhật Phượng nhớ lời... dỏm dặt của Thiên. Nhã là người từng xa quê bảy, tám năm dài, rồi anh sẽ lại ra đi vì bây giờ gia đình anh có ở đây đâu. Cô và anh chưa ràng buộc nhau bởi bất cứ mối liên hệ nào ngoài lời tỏ tình mong manh của anh. Mà lời nói thì gió thoảng mây bay. Có lẽ đã đến lúc buộc Nhã phải danh chính ngôn thuận tiến tới nói chuyện với gia đình rồi. Nếu anh thật sự yêu cô thì đó là việc làm đúng chứ có gì phải ngần ngại.

Chậm chạp dọn bát đĩa dơ vào thau, cô bắt đầu rửa. Ba cô ở lại Long An với ông bà nội, hai ông tướng Minh và Trung tha hồ đi hoang. "Đi hoang" là từ mẹ cô dùng để mắng hai cậu con trai cưng khi cả hai đi suốt đêm không về nhà.

Anh Minh thì lăm lè làm thính còn anh Trung thì viện lý do này nọ, rất cuộc trong nhà cũng không ai biết hai người làm gì, ở đâu vào những đêm đó. Hai ông ấy thì già đời quá rồi, làm sao có chuyện đi lạc mà lo, ý Phượng muốn đề cập vấn đề riêng tư kia... Rõ ràng anh, chị em

cô ai cũng muốn dẫu kỹ con người thật của mình. Tại sao vậy kìa? Phượng không hiểu nổi, nhưng bản thân cô, cô cũng đâu muốn để lộ ra cô đang yêu ai, đi chơi ở nơi nào, có thêm tâm sự nhưng chỉ thích tâm sự với bạn bè chứ không thích tỉ tê với anh chị trong nhà. Có lẽ trong gia đình này ai cũng là người tự lập và bươn chải giỏi trong mọi tình huống nên không cần sự giúp đỡ góp ý của kẻ khác.

Bước vào phòng giữa, Phượng mở ti vi xem để giết thời gian. Con người ta cũng lạ! Mới sáng nay Phượng còn nghĩ khi thi xong, việc đầu tiên là cô sẽ về nhà tắm cho thật mát rồi ôm gối ngủ một giấc quên đời, để bù những đêm gật lên gật xuống ngồi giữ quyển vở, nhưng bây giờ cô tỉnh như sáo, buồn ngủ là chuyện của hôm qua, hôm kia, không chừng tối nay cô lại thao thức khi tâm trí quá thành thoi còn trái tim thì quá nặng nề.

Chương trình ti vi đêm nay quá là nghèo nàn tẻ nhạt. Ngồi xem mục từ giới thiệu trên đài, mà cô chợt cười một mình khi nhớ gương mặt nhăn nhó của Trung. Anh căn nhắc cứ như rằng: “Riết rồi hết dám xem ti vi với bạn gái, nhất là bạn gái mới quen. Vì một đêm không đoán được người ta quảng cáo bao nhiêu loại... băng vệ sinh phụ nữ để các đấng anh hào biết trước mà né cho khỏi xui”.

Lúc nghe Trung căn nhắc, Uyên đã hóm hỉnh đùa:

- Té ra mày cũng sợ bị “kẹt” à. Thế mày “kẹt” mấy lần rồi. Và “kẹt” với loại băng nào?

Phượng chưa kịp cười hùn với chị Uyên khi thấy anh Trung thộn mặt ra ngớ, thì đã nghe giọng chị Linh rít lên:

- Thôi dẹp ba câu đùa bá láp ấy đi! Rẻ tiền quá!

Vốn kiêu mặt Nhật Linh, nhưng hôm ấy Trung cũng không nhịn để đốp chát lại:

- Tui em sinh sau đẻ muộn nên rẻ tiền hơn đồ cổ là phải rồi!...

Vậy đó! Chị Linh hình như không biết đùa, và Phượng thấy mình có cố gắng cỡ nào cũng không thể gần gũi chị ấy nhiều hơn nữa được...

Ngã người ra ghế bố, Phượng theo dõi màn hình một cách lơ đãng, những hình ảnh màu sắc nhẹ nhàng cùng các âm thanh ả ời của điệu ca mau chóng đưa cô vào giấc ngủ không mộng mị.

Phượng bừng tỉnh khi bị Nhật Uyên kéo chặn:

- Dậy đi rước mẹ về Phượng!

Cô cự nự:

- Chị với chị Linh làm gì không đi?

- Bạn có khách. Anh Nhã tới chơi này giờ.

Phượng tỉnh ngủ hẳn:

- Ai chứ?

- Anh Nhã, bạn anh Vi hồi đó đó...

Trời ơi! Vậy mà mình mê ngủ không hay gì cả. Nhật Phụng ngồi dậy:

- Sao chị không kêu em?

Giọng Uyên lạ lùng:

- Bộ anh là bạn mày sao mà kêu?

- Nhưng... anh Nhã cũng không phải là bạn chị.

- Thì nãy giờ tao làm người giúp việc lo pha trà bưng nước chớ có ngồi làm bà chủ tiếp khách đâu. Để cho bà Linh ngồi nói chuyện với Việt kiều mới xứng!

Nhật Phụng chẳng để ý điệu bộ hờn dỗi của Nhật Uyên, cô như mở cờ trong bụng khi sung sướng nghĩ rằng “Cuối cùng anh cũng đã đến vì yêu em”.

Bước xuống bếp rửa mặt, Phụng nheo mắt với mình trong gương rồi đi lên phòng khách.

Nhã đón cô bằng nụ cười tươi và cái nhìn chỉ riêng anh mới có. Ánh mắt anh âu yếm vờn lên gương mặt hơi ửng hồng của Phụng:

- Trông Phụng ốm hơn so với hôm gặp... ở nhà Nhật Vi. Chắc lo học thi dữ lắm phải không?

- Dạ! Em vừa học vừa trông dài cả cổ.

Linh nhú mày:

- Trông cái gì dài cổ vậy Phụng?

Phụng gãi gãi đầu:

- Ý em muốn nói với anh Nhã là mấy hôm trước em vừa học vừa trông tới ngày thi. Ngày đó đáng sợ thật, nhưng muốn thi đậu thì đừng sợ. Vì có trông hay không, ngày ấy dứt khoát cũng sẽ đến.

Nhã nhìn Linh một cái rồi quay sang Phụng, anh trầm giọng:

- Ngày ấy đã tới rồi.

Và nhìn Phụng, anh thừa biết cô bé đang rất hài lòng.

Cổ nén niềm vui xuống, Phụng phụng phụ:

- Em chỉ hơi hơi hài lòng thôi. Vì em còn phải chờ kết quả nữa.

Nhã bật cười tự tin:

- Kết quả sẽ rất tốt! Anh bảo đảm đó!

Nhật Linh góp lời vào:

- Sao anh dám chắc như vậy? Con bé này là gà xước, ngồi đâu gục đó, học ít ngủ nhiều. Anh thấy không? Mới giờ này đã đánh một giấc rồi. Y như gà!...

Phụng xụ mặt:

- Tự nhiên khai xấu em. Đây rồi tiếng dữ đồn tới... Canada cho chị

vừa lòng!

Nhã vội giảng hòa:

- Nhật Linh đùa một chút mà Phượng đã giận rồi. Đúng là công chúa út có khác!

Định nói với Nhã là chị Linh không biết đùa đâu, nhưng khôn hồn sao Phượng kịp giữ mồm lại. Cô ngồi bẽ tay và biết mình với Nhã chỉ có thể ngàm trao nhau những ánh mắt nhưng nhớ nòng nân thôi.

Nhật Linh sửa lại cách ngồi và hỏi:

- Anh Nhã thấy ngôi nhà này có khác gì xưa không?

Nhã ngược mắt nhìn quanh, cái nhìn của anh không có vẻ ước lượng đánh giá mà đông đầy xúc cảm. Anh như đang chìm khuất trong kỷ niệm xa xăm nào đó.

Mãi một lúc sau anh mới giật mình rồi vội vã nói khi thấy mọi người đang chờ đợi.

- Đương nhiên tất cả đều đổi thay. Anh nhớ hồi đó ở gần bể cửa sổ có để ba bốn chậu xương rồng. Có một cây xương rồng tròn như quả bí đỏ rất nhiều gai, Nhật Trung thường gọi nó là hành tinh gai góc của chàng hoàng tử trong chuyện “Hoàng Tử Bé” mà Thu rất mê.

Nhật Uyên gật gù:

- Nhớ dai thật! Chị Thu đi lấy chồng và mang theo cái... tình chậu gai góc ấy rồi. Vì trong nhà này ngoài chị ra, không ai thích thứ cây toàn là gai mà không có lá ấy cả.

Giọng Nhã trầm hẳn xuống:

- Xương rồng là loại hoa đặc biệt chỉ có gai và hoa. Có lẽ số phận Nhật Thu cũng độc đáo như loại cây cô ấy thích.

Nhật Linh dừng dừng nói như nói về người xa lạ:

- Số phận của chị do chị chọn, trong nhà tụi em nào dám có ý kiến gì, bây giờ khổ, chị Thu cũng không trách ai được.

Tự nhiên Nhật Phượng khó chịu trước cách nói của hai bà chị. Cô thoáng thấy Nhã vương chút gì như muộn phiền. Phượng đã từng tâm sự cùng anh rằng ở gia đình cô, mọi người rất vô tình với nhau, nhưng có lẽ anh không tưởng tượng được mức đó vô tình đó tới đâu, bây giờ nghe Nhật Uyên và Nhật Linh nói ra suy nghĩ của mình về chị Thu, chắc anh mới hình dung cô đã từng cô đơn như thế nào để bày tỏ thương cảm bằng ánh mắt thiết tha kia.

Còn Nhật Uyên với Nhật Linh mới thật là kỳ! Hai chị và Nhã chưa đủ thân tình như Phượng, sao lại đi nói về chị Thu như vậy chứ? Đành rằng đó là sự thật, nhưng có cần nhắc tới người vắng mặt với khách theo kiểu trên không?

- Cui chừng trời sẽ mưa to, vì bữa nay bà Linh nói nhiều quá!

- Phượng đi rước mẹ đi!

Tiếng Nhật Linh nhẹ nhàng cất lên như vừa nhắc nhở vừa ra lệnh làm Phượng... ỨC TRONG LÒNG. HỪM! Nếu biết Nhã tới vì ai thì chị Linh đã không sai bảo một cách bất lịch sự như thế này đâu.

Biết là không thể nạnh chuyện này với người khác, Phượng hoãn binh:

- Còn sớm mà chị Linh!

- Mẹ dặn bảy giờ rưỡi đến rước, bây giờ đã tám giờ rưỡi rồi, sớm gì mà sớm.

- Nhưng ít ra vẫn còn sớm so với em phải không anh Nhã?

Phượng muốn khóc khi nghe anh vô tư trả lời:

- Đi sớm về sớm. Anh sẽ ngồi chơi tới lúc Phượng chở bác về mà.

Tức giận cô nói lầy:

- Anh nên về thì hơn, vì thế nào trời cũng mưa to.

Nhật Linh chau mày:

- Sao em biết sắp mưa mà nói kỳ vậy?

Chỉ chờ Linh rơi vào bẫy là Phượng sáp lại ngay. Tầm tầm với về thích chí, cô cao giọng:

- Em nghe cóc mở miệng nãy giờ.

Nhật Uyên cười thành tiếng, cô bảo:

- Đi cho rồi đi chị... cả, ở đó láp ráp coi chừng ăn đòn đấy!

Ngước mắt nhìn Phượng, Linh nói như đang ra lệnh cho nhân viên của mình:

- Chìa khóa xe trong túi xách, vào lấy và đi kéo mưa đúng như em tiên đoán.

Liếc vội Nhã một cái để tìm ánh mắt cảm thông, nhưng Phượng thất vọng khi nhận ra anh đang mãi mê nhìn về phía bộ cửa sổ nơi ngày xưa để mấy chậu xương rồng anh An tặng chị Thu. Có cái gì đó lạ lùng toát ra từ anh, Phượng ngơ ngàng đôi chút không hiểu sao lúc đó đôi chân cô tự động bước vào nhà trong để lấy chìa khóa của Nhật Linh.

Tối nay anh đến đây vì em hay vì ai hờ Nhã?

Bước lại gương, cô nhìn kỹ mình lần nữa, rồi chậm chạp chải mái tóc dài quá vai, màu nâu mềm như tơ. Cô có giống Nhật Thu không nhỉ? Trong gia đình và cả trong dòng họ cô, ai cũng công nhận chị Thu là người đẹp nhất, chị Uyên còn thua xa lắm, sao lọ lem lọ nghe như cô dám giống nhỉ? Ngoại trừ mái tóc màu nâu hạt dẻ ra Phượng và là Phượng gà xước. Giống chị Thu thì hãnh diện vì đẹp, nhưng cuộc đời chị ấy sóng gió quá!

Lấy cái áo ấm bằng len màu rêu da khoác vào người, Phượng trở ra.

Anh Trung đã về và đang cười hà hà với Nhã, thấy cô anh nói ngay:

- Anh chàng của em khá lắm! Chơi bida thuộc loại cừ, nói chuyện cũng sâu sắc khôn ngoan. Anh sắp hấn vào loại gà đá hăng!

Bất ngờ và bối rối vì có mặt Nhã, giọng Phượng lạc hẳn đi:

- Không phải của em à ghen! Anh nói ầu hông hà, em ghét hấn ta số một.

Nhật Trung xua tay:

- Rồi, rồi, không phải của em, nói thì phải nhớ, bây giờ lấy chocolat ra đãi anh Nhã chứ?

Uyên tán đồng:

- Đúng rồi! Nãy giờ có Chocolat mà quên. Nhờ có... chuyên gia ăn uống về mới nhớ, chị khai thử coi kẹo của kẻ mà nhỏ Phượng ghét ngon cỡ nào.

Nhìn hộp kẹo Uyên đặt xuống bàn Phượng làm tỉnh. Từ lúc Thiên đem tới đến giờ, cô chưa thèm ghé mắt xem “nó” mang hình vuông hình tròn ra sao. Cô định ngày mai sẽ đem đến nhờ Hoài Tú trả lại cậu con bé, vì Phượng biết hộp kẹo này của Thiên cho chẳng phải của chị Đan Tâm như lời anh ta nói.

Bây giờ biết làm sao đây? không lẽ từ chối lời đề nghị của “Ông chuyên viên ăn uống” Trung trước mặt Nhã à.

- Xời ơi! Hộp kẹo đẹp quá trời! Chị Uyên thấy chưa? Vừa có hình thức lại chứa đựng cả nội dung thơm nức mũi. Ai như thằng cha Việt kiều rơm nào của chị, tặng mỗi cái bông hồng mà lại già mồm nói: “Biểu tượng của tình yêu bất tử”. Trong khi chưa được một buổi hoa đã héo queo.

Nhật Uyên sượng trân nhìn vội Nhã, anh làm như không nghe lời Trung, cứ ngắm nghía hộp chocolat rồi chậm rãi nói:

- Tôi đã thấy món quà đặc biệt này rồi!

Cắn môi, Phượng thầm than “khổ” trong miệng. Chắc Nhã đã thấy hộp kẹo ở nhà của Thiên chứ không đâu khác. Đang còn hoang mang Phượng bỗng nghe anh nói tiếp:

- Ở bên Mỹ có một ngày gọi là “Ngày tình yêu”. Vào ngày đó, các chàng trai sẽ mua tặng người yêu những hộp Chocolat như vậy.

Nhật Phượng đúng là người hạnh phúc vì chàng của Phượng rất am hiểu chuyện tình.

Trung gật gù:

- Anh chàng này Việt Nam đặc mà chơi điệu nghệ không thua Việt kiều. Anh thấy hấn ta được lắm đấy Phượng.

- Em đã nói không phải mà...

Nhật Uyên góp vào:

- Hồi xưa chị Thu cũng một sách như em. Chỉ hành ông Ân chạy tới chạy lui đưa đón dưới mưa, ba mẹ hỏi tới, chỉ toàn chối là không có, không yêu, không thương gì hết.

Thoáng thấy cái nhếch môi của Nhã, Phượng ức lòng muốn khóc. Cô đứng vội dậy:

- Nhờ mọi người thanh toán dùm em món quà tình yêu này. Em không đựng vào đâu, vì em chẳng có tí tình nào với chủ nhân hộp kẹo đó cả. Bây giờ em đi rước mẹ đây.

Nhật Trung trêu cô:

- Chạy từ từ, đừng giận quá mà lọt ổ gà đó nhe... gà mờ.

Phượng phóng xe ào ào qua con đường vắng, cô tức Thiên thì ít mà giận Nhã lại nhiều. Anh thừa biết cô yêu anh, nhưng anh vẫn đang tâm nói những lời trêu chọc cho hả cơn ghen.

Ghen à? Trời ơi! Nếu Nhã biết hộp Chocolat đó của Thiên, thì chắc anh sẽ không ghen đâu. Trái lại có thể anh chẳng bao giờ thêm nhìn đến cô nữa. Nhưng mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn của cô mà! Phượng đến nhà bác Hai thì mẹ cô đã đi xích lô về rồi. Phượng đành phóng xe bạt mạng trở về. Ít ra cô cũng phải nói được vài lời gì đó cho Nhã hiểu rằng cô hoàn toàn không muốn nhận gói quà đó. Ít ra cô cũng phải nói xa nói gần cho Nhã hiểu cô chứ!

Nhưng khi tới nhà. Nhật Phượng thấy đèn trong phòng khách đã tắt, chỉ còn mỗi Nhật Trung ngồi ngoài sân hút thuốc, chờ mở cổng cho cô.

Phượng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Trung bước tới dẫn xe vào sân.

Anh nghiêm túc:

- Tao hỏi thật! Mà mày không thích Thiên à?

- Không!

- Sao vậy?

- Tại em không thích chứ sao. Hỏi gì kỳ!

Trung búng điếu thuốc ra xa. Tàn lửa đỏ bùng lên rồi tắt lịm trong đám cỏ ướt sương đêm.

- Nhà này bao giờ cũng thế! Khó lòng xích lại gần nhau ghê. Tại mày ngốc nhất nhà, tao thấy lo mới hỏi, chứ có như bà Linh hay bà Uyên ai mà dám đến gần. Thì thôi... Mệt! Bà nào cũng quái quỷ như nhau. Phượng rầu rĩ làm thinh. Cô không dám mở lời nói với Trung về Nhã. Cô không quen tâm sự với anh chị của mình và thấy xấu hổ... Biết anh Trung có thông cảm với cô hay không, hay lại la toáng lên, vì cô biết Trung chẳng ưa thích gì Nhã.

Cô lên tiếng:

- Em tưởng mọi người còn trong phòng khách chứ. Ai dè anh Nhã về

rồi.

Trung cười khan:

- Anh ngồi đó, ông ta có trở tài nói láo được đâu mà không về sớm.

- Bộ anh hay nói... láo lắm sao?

Vừa khóa cổng rào lại Trung vừa nói:

- Nói láo đây có nghĩa là tán hươu tán vượn, đây dựa ve vãn con gái, chứ không phải là nói dối. Anh ta tới đây làm gì, nếu không phải là để tán con gái nhà này.

Lời Trung nói làm Phượng mắt bình tĩnh, cô kêu lên:

- Anh lại nhìn người ta bằng cái nhìn khe khắt. Em có nghe anh tán ai đâu nào?

- Sao lại không? Em lại nhìn anh ta bằng cái nhìn bênh vực. Anh ta... nói bằng cái nhìn đầy tình ý - với riêng ai anh ta muốn trở mối. Anh để ý thấy mắt Nhã làm việc suốt tối nay ấy chứ!

Phượng nhăn mặt:

- Em không tin!

- Nhưng phải cảnh giác. Anh từng biết ông Nhã quá mà!

Sực nhớ có lần Trung đã nói như vậy, Phượng hỏi tới:

- Anh biết cái gì mới được?

- Ở thì biết về mối tình của anh ta hồi trước khi đi Canada. Cũng dữ dằn chớ chơi sao!

Nuốt nước bọt, Phượng nghe cổ mình khô khốc:

- Nhiều... lắm hả?

Nhật Trung lừ mắt:

- Hỏi chi vậy? Mày tò mò quá! Chỉ nên biết là tránh xa anh ta ra thì tốt hơn.

Phượng ầm ức:

- Vậy cũng là người ta. Bởi vậy...

- Bởi vậy sao chớ?

- Bởi vậy trong nhà này, khó ai gần ai lắm. Đụng chút là la, chớ không khi nào giải thích, động viên hay thông cảm với em út...

Nghe giọng giận dỗi của Phượng, Trung nhăn nhó:

- Còn mày! Hể anh chị động tới là đã nhè, ai mà dám nói thêm cho ngập lụt nhà cửa. Mà em hỏi chi chuyện ông Nhã. Anh thấy Thiên được lắm đó. Hồi nãy tụi anh ngồi uống cà phê nói chuyện khá lâu. Tay đó sâu sắc lại già đời, có kinh nghiệm sống phong phú.

- Nhưng anh ta có yêu em đâu. Anh cứ khen hoài... coi chừng te hen đó!

Trung cười cười:

- Chẳng có thằng nào không yêu lại tốn công đeo đuổi. Tin anh đi,

kẹo chocolate của hắn ngon thật, nhưng đâu phải vì vậy mà anh nói vào dùm hắn đâu.

Phượng vùng vằng:

- Em ghét anh ta lắm!

Nhật Trung nghiêm trang:

- Nhưng em cũng không ưa anh Nhã chứ?

- O! Anh lại nói tầm bậy.

Phượng hốt hoảng kêu lên. Rồi cô xuống nước hỏi:

- Ông Thiên có nói gì... em hôn?

- Không! Nhưng đừng đánh trống lảng nữa. Em thích Nhã chớ gì?

Nè! Anh nói rồi, Nhã không hợp với em đâu. Nói đúng ra, anh ta không hợp với bất cứ ai trong gia đình mình.

Để mặc Phượng đứng chết trân dưới hàng hiên, Trung nhỏ nhẹ:

- Vào ngủ đi. Khuya rồi!

Phượng bướng bỉnh:

- Em không vào, nếu anh chưa nói tại sao em với anh Nhã không hợp nhau.

- Muốn biết thì em lên hỏi anh Vi ấy! Nhã bây giờ khác xa Nhã ngày xưa rất nhiều. Anh ta còn dám tới nhà mình, nghĩ cũng hay!

Dứt lời Trung lững thững bước ra khóa cổng. Phượng lảo đảo theo sau:

- Nói cho em biết đi. Chuyện gì vậy? Tại sao vậy?

- Anh sẽ nói với điều kiện em phải quên anh ta đi!

Phượng ngạc nhiên và đau đớn mờ cả hai mắt. Cô run rẩy thốt lên:

- Nghiêm trọng dữ vậy à? Nói đi, tại sao?

- Anh ta từng theo đuổi chị Thu.

- Nhưng chị Thu khước từ vì chị yêu anh An!

- Đúng vậy!

Nhật Phượng bỗng thấy mình bình tĩnh lạ lùng:

- Vậy có gì quan trọng đến mức em phải quên anh ấy? Trong cuộc đời này chuyện tình chị duyên em là lẽ thường mà!

- Nhưng với gia đình mình, chuyện này không thường chút nào cả. Em phải quên Nhã cũng như quên câu chuyện đêm nay.

Phượng rối bời trong tuyệt vọng:

- Em không quên Nhã được khi những lời anh bắt buộc không thuyết phục được em. Em với anh rất hợp nhau...

- Nhưng cuộc đời đâu dễ dàng như em nghĩ, em chịu cho Nhã mượn hình dáng mình để yêu người khác sao?

- Em không tin anh Nhã đối với em như vậy. Em không thể tin.

Trung có vẻ giận:

- Nghĩa là em không tin anh chớ gì? Thôi được, để anh nói hết cho em biết. Chính vì ông Nhã mà chị Thu và anh An chia tay mặc dù hai người vẫn còn thương nhau.

Nhật Phượng kêu lên:

- Vô lý! Ảnh đi tính ra tám chín năm rồi. Trong khi chị Thu và anh An mới bỏ nhau chừng ba năm nay.

Lắc đầu thương hại, Trung lên giọng giải thích:

- Về sống với nhau cơm lành canh ngọt đâu có việc gì phải nói, lúc hờn giận rồi ghen tuông thì quá khứ lại đòi mở sống dậy. Nhã là một dĩ vãng đáng nguyên rửa nhất, anh ta trở về ghé vào thăm anh Vi. Lẽ là chỗ làm của bà Uyên để đổi đồ la, tắt vào công ty của bà Linh để xâm nhập thực tế. Hừ! Thật ra có trời mới biết ông ta muốn gì. Bây giờ lại lòi ra chuyện Nhã thường ghé chỗ con bé Hoài Tú...

Nói tới đây Trung chợt im bặt, Phượng chợt hiểu Thiên là người đã... mách lẻo với anh chuyện riêng tư của cô. Lúc này Phượng không còn tâm trí đâu để rửa xả Thiên, trái tim cô buốt nhức, đầu óc cô mụ mẫm với những lời anh Trung vừa rồi. Lẽ nào anh đến với em vì em có những nét giống chị Thu. Lẽ nào những lời yêu thương ngọt ngào đắm say kia là những lời nói dối. Em không làm sao tin được điều đó, chẳng qua anh Trung đã cường điệu hóa mọi việc vì anh có ác cảm với anh thôi!

Mí mắt nặng trĩu, Nhật Phượng chậm chạp hỏi anh trai:

- Tại sao vì anh Nhã mà chị Thu và anh An ly thân?

Trung ngần ngừ:

- Có thể anh An ghen khi chị Thu nhắc tới Nhã...

- Vô lý! Anh An quan hệ tùm lum với các cô ca sĩ, các nữ khán giả ái mộ nên chị Thu chịu không nổi mới ly thân. Từ trước tới giờ trong nhà, ai cũng nghe chị nói như vậy, bây giờ có anh là nói khác. Em không tin!

Phát một cử chỉ thất vọng, Trung im lặng nhìn lên trời. Anh cố gắng suy nghĩ và cẩn thận chọn từng lời:

- Có những điều anh không thể nói ra hết để em tin. Vì chị Thu muốn dấu. Em biết rồi đó! Chị Thu cũng như em, như anh, như mọi người trong nhà - coi bí mật đời tư của riêng mình là quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.

Nhật Trung thờ dãi:

- Nhưng vì em, anh sẽ nói đúng như anh phải nói. Anh An cho rằng bé My My không phải là con mình...

Đột nhiên Phượng ngồi xuống ôm mặt. Trung biết cô đang bị kích động. Anh vội vã nói tiếp:

- Đó là nghi ngờ của anh. Điều anh muốn khuyên em là hãy nghĩ tới chị Thu và tình cảm gia đình.

Cặp lông mày xéch của Trung hơi nhướn lên:

- Và em cũng phải nghĩ tới bản thân. Em sẽ không bao giờ được hạnh phúc nếu em tiến tới xa hơn nữa với Nhã. Bây giờ em có thể khóc lóc vài ba tháng, nhưng em không phải chịu nỗi cay đắng trong suốt cuộc đời còn lại. Em nên nghe anh, hãy quên hẳn đi!

Rõ ràng đó là câu kết thúc cuộc nói chuyện ngàn năm một thuở của hai anh em. Một câu kết thúc đáng sợ!

Phượng hoang mang bước vào sau Trung, cô đóng cửa phòng và bóp ống khóa. Phải chi người ta có thể khóa được trái tim và đoạn tuyệt với những tháng ngày đã sống dễ dàng như cô vừa khóa cửa nhỉ?

Tựa vào tường lạnh nhám. Phượng tưởng mình sắp chết đuối vì nỗi đau mỗi lúc một thấm dần... Phải quên, phải quên! Nhưng tại sao phải quên? Tại sao cô phải tin và phải nghe lời của anh Trung chứ? Anh ấy vừa kể một chuyện hoang đường đó mà! Phượng trấn an mình rồi bước lên lầu bằng những bước nhẹ nhàng dứt khoát

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 10

Rốt cuộc Nhật Phượng cũng kiếm được cách vào nhà Thiên lúc anh đã đi làm, cô nhất định tìm gặp Nhã cho kỳ được.

Con bé Nguyệt ra mở cửa phải chưng hửng khi thấy Hoài Tú cười khoe hai chiếc răng mới thay to như hai tấm thớt. Con bé đẩy rộng cửa rào rào bảo:

- Cô Phượng vào đây với con.

Vẫn theo thói quen cũ, Nguyệt chạy theo lảng xảng lít xít:

- Không có cậu Thiên, cậu Nhã gì ở nhà hết!

Hoài Tú ngênh mặt đáp:

- Em tới thăm bà ngoại mà! Bà ngoại ơi, bà ngoại!

Con bé xăm xăm chạy vào trong, bỏ mặc Phượng đứng chơ vơ ngoài sân. Nguyệt liếc cô một cái rồi cũng đi tuốt. Bỗng dưng Phượng bối rối, cô chẳng biết làm cách nào để gặp được Nhã khi anh chỉ cách cô có một tầng lầu. Tò mò cô bắt đầu nhìn xung quanh. Lần trước Phượng mãi cãi tay đôi với Thiên, nên cô không có thời

gian quan sát, ngôi nhà đồ sộ giàu có của anh.

Phải nói nhà Thiên quá rộng, khu vườn xung quanh rợp bóng cây ăn quả làm Phượng ngần ngại không dám bước đi. Cô dựa vào gốc nhãn nghe hoa thơm nhẹ nhẹ và nhìn những cái bông trắng ngà nhỏ li ti rơi đầy trên đất mà thầm mong Nhã xuất hiện.

- Cô Phượng ơi cô Phượng!

Phượng vội bước trở ra. Ngay lối đi vào nhà, cô thấy Hoài Tú đứng phụng phịu.

- Sao vậy Tú?

Con bé tỏ vẻ ầm ức:

- Bà ngoại đang có khách, bà ngoại nói con dẫn cô giáo vào thăm “Vườn địa đàng” của cậu Thiên, không thôi thăm tượng Phật Bà Quan Âm. Với lại bà ngoại bảo con mời cô Phượng ở lại ăn cơm cho vui.

Ngạc nhiên Phượng hỏi:

- Vườn địa đàng của cậu Thiên là cái gì? Nó ở đâu?

- Nó ở đây nè!

Vừa nói Hoài Tú vừa kéo tay Phượng đi tuốt ra sau. Hai người đi hết mấy hàng cây ăn trái thì mới tới một khoảng sân rộng được rào lưới cẩn thận, xung quanh rào cả trên nóc rào là những loại dây leo chằng chịt nhìn xa xa giống một ngôi nhà được kết bằng lá và hoa đủ màu. Chỗ thì hoa bím bím màu tím cà dịu mắt, nơi thì hoa huỳnh anh vàng duyên dáng rung rinh theo gió, có cả những lá trầu không to lớn vững chãi bám sát cột sắt to tròn.

Nhật Phượng sửng sốt:

- Trời ơi! Đẹp quá!

Cô ló ngó bước theo bé Tú. Con bé nhẹ nhàng đẩy cái cửa cũng bằng lưới ra rồi kéo Phượng vào. Ở đây ánh nắng chột dịu hẳn vì dây leo dàn nhau phía trên đầu che phủ. Cô thích thú nhìn một chú thỏ bạch thảo nhiên ngồi giương mắt hồng hồng với vẻ dạn dĩ khác xa lời người đời thường nói “nhát như thỏ”.

Bước thêm vài bước nữa, Nhật Phượng phát hiện ra không phải chỉ có một con thỏ mà còn nhiều con khác đang chạy quanh quẩn, với những chú sóc nâu mắt đen tròn, đuôi xòe bung ra tuyệt đẹp.

Một bên vách của khoảng vườn này là vách tường của ngôi nhà được đắp đá lồi lõm y như hòn non bo, trên đó một dòng thác nước đổ xuống rồi chạy lượn lờ trong các ngõ ngách của những tảng đá to nhiều hình thú đẹp mắt rồi lẫn khuất vào đâu đó tận cuối vườn.

Không khí mát dịu và thơm mùi hoa lài làm cô băng khuâng. Phượng kéo Hoài Tú ngồi xuống bên tảng đá nhìn mấy con vịt Nhật Bản đủ

màu đang rửa lông dưới nước. Trên mặt hồ một bông súng nở bung hết các cánh như khoe cái sắc đỏ tím đặc biệt của nó.

Ở đây đúng là một thế giới khác mà Phượng chưa bao giờ tưởng tượng tới:

- Cậu Thiên còn nuôi thỏ nè, sóc nè, gà sao nè, con ba ba nè, rồi con vẹt nữa... Ủa! Nó đâu rồi?

Như trả lời câu thắc mắc của Hoài Tú, một âm thanh chát chúa vang lên:

- Có khách tới chơi! Có khách tới chơi! Mau mau rót nước. Mau mau rót nước!

Hoài Tú khoái chí:

- Đó! Cô Phượng thấy chưa. Nó không phải là con chim bình thường, nó khôn như người ta ấy. Cậu Thiên nói nó là giống vẹt đặc biệt chỉ có ở Mã Lai.

Tự dưng Phượng bủi môi:

- Cô không tin!

Hoài Tú không chịu, nó cãi lại:

- Thật mà! Không tin cô hỏi cậu Thiên đi! Vẹt của cậu Thiên còn biết hát nữa. Nó hiếm có nên mua mắc lắm. Cậu con nói mà!

Nhật Phượng gật đầu:

- Cô biết, con vẹt này giỏi y như cậu Thiên vậy đó!

Dứt lời mĩa mai, Phượng nhìn xuống chân mình, cỏ ở đây là loài cỏ lạ bé tí, mọc sát trên đất như một lớp nhung dày màu xanh dịu mát.

Trong “Vườn địa đàng” này hình như mỗi góc cây phiến đá đều được sắp xếp cẩn thận theo bố cục hỷ hoi. Hoa lạ, cỏ cây từng bụi, từng sắc, từng khóm chen chúc bên những hòn đá màu gan gà cứ lần lượt khoe mình dưới mắt Nhật Phượng khi cô bước qua, cho dù ghét Thiên cách mấy, cô cũng thầm khen anh có đôi mắt thẩm mỹ. Dẫu sao anh ta cũng là kiến trúc sư mà!

Ném một hòn sỏi xuống hồ cá, Nhật Phượng nhìn những vòng tròn từ từ lan rộng ra trên mặt nước, cô bặm môi do dự rồi hỏi:

- Ồ! Còn cậu Nhã ở đâu Tú?

Đang chạy theo con thỏ nâu, Hoài Tú dừng lại nói:

- Cậu Nhã ở trên lầu. Mình lên sân thượng thăm tượng Phật Bà rồi vào chỗ cậu Nhã chơi.

Thấy Nhật Phượng đứng tần ngần, Hoài Tú sợ cô không chịu, nó nắm tay kéo đi miệng tiá lia:

- Đi đi cô, phía này nè!

Cuối “Vườn địa đàng” lại có một cánh cửa, hai cô cháu chui ra và Hoài Tú cẩn thận gài chốt cửa lại. Con bé lè lưỡi trước khi giải thích:

- Ai không nhớ gài chốt, cậu Thiên không cho vào vườn. Cậu khó tính lắm!

Phượng lom khom tránh những cành nhãn sà sát đất để theo Hoài Tú, tới một cầu thang xoắn ốc, con bé hăm hở leo lên:

- Đi đường này mình khỏi vào nhà. Cậu Thiên nói như vậy!

Dưới mắt Hoài Tú, cậu Thiên của nó là thần tượng, cậu Thiên nói cái gì cũng đúng, cũng phải, cũng hay. Trong đôi mắt mình Phượng không hiểu cô đã từng... thần tượng ai đến như thế chưa, nếu có chắc người ấy là Nhã. Phượng thầm đau đớn với ý nghĩ này. Suốt thời mới lớn cô luôn mơ tưởng và ao ước có một người yêu như Nhã, chính mong ước đó đã làm Phượng mê muội ngã vào vòng tay anh mà không nghĩ ngợi xa xôi gì cả.

Lên tới sân thượng, Nhật Phượng chưa kịp dừng lại nghỉ mệt thì chân cô bị thôi thúc phải bước tới vì cách bài trí đặc biệt ở đây.

Trước mắt Phượng là một Phật Bà Quan Âm bằng đá trắng, to cao gấp đôi người thường. Phật Bà đang nhìn cô với nụ cười từ bi độ lượng. Xung quanh đó là vô số phong lan, cây cảnh trong xanh tươi đẹp mắt không thua gì “Vườn địa đàng” dưới đất của Thiên.

Có lẽ trên đây là cõi niết bàn của ba mẹ, còn dưới đó là trần gian muôn màu của cậu con cưng, Nhật Phượng mỉm cười vì sự so sánh ví von của mình.

Cô chưa hề gặp bà ngoại của Hoài Tú lần nào. Nhưng theo lời Đan Tâm khoe thì mẹ chị ấy còn trẻ lắm, bà sống thoải mái hiện đại vô cùng. Vì vậy khi nhìn thấy cảnh nhang khói, trầm hương còn thơm lừng nơi thờ phụng, Nhật Phượng khá ngạc nhiên, cô không tưởng tượng nơi mẹ của Thiên như thế nào.

Nhìn cây cảnh quần quanh một đôi, cô rụt rè:

- Mình xuống phá cậu Nhã đi Hoài Tú.

Con bé gật đầu rồi chột ngẩn ngừ:

- Sợ... cậu Nhã rầy quá. Hồi nãy con nghe chị Nguyệt nói cậu Nhã cũng đang có khách.

Tim Phượng thất lại, cô hỏi tới:

- Ai vậy? Con biết không?

- Cô Anh Tiên, con ông Bình, bạn bà ngoại. Con ghét ông già “Xiberi” này lắm!

- Sao lại ghét?

Hoài Tú dẫu môi:

- Tại ông mời bà ngoại đi Vũng Tàu nên hôm sinh nhật con đâu có ngoại. Còn cô Ánh Tiên á hả! Mỗi lần gặp con là nhéo hai bên má, đau muốn chết. Con cũng ghét cổ luôn!

- Bộ... bộ cô Ánh Tiên thường tới thăm cậu Nhã lắm hả

Hoài Tú gật đầu:

- Lần nào mẹ cho tới nhà ngoại, con cũng gặp cô Ánh Tiên nói chuyện với cậu Nhã hết. Hai người cứ ở miết trong “Vườn địa đàng” của cậu Thiên. Con vô chơi với thỏ con bị đuổi ra mới tức chứ! Thế nào con cũng mách với cậu Thiên.

Rồi như sực nhớ ra điều gì đó, con bé vỗ tay đánh bốp:

- Con biết rồi! Tại cậu Nhã hay nhéo má cô Ánh Tiên, cổ đau quá thành ra nhéo lại con cho đỡ khổ chứ gì. Lần này gặp cổ con sẽ lấy hai tay bịt má lại, con chỉ đứng kể cô Phượng thôi thử xem cô Ánh Tiên dám nhéo không?

Nhật Phượng hơi rùng mình. Cô còn gặp Nhã để làm gì nữa chứ! Cô sẽ nói gì bây giờ, và chờ đợi để nghe ở Nhã những gì đây?

Không lẽ tất cả ở anh là giả dối, là độc ác? Nhưng cô có tội gì để anh lại đối xử như thế? Phải chăng vì cô đã lỡ ra rằng cô quá yêu và cần có anh trên đời, trong khi Nhã chỉ muốn mượn hình bóng cô để nhớ lại một mối tình từ lâu đã chết.

Không phải đâu! Người ta vẫn yêu thành thật một người giống người... xưa của mình mà! Nhã yêu cô chỉ vì cô giống chị Nhật Thu.

Còn những cô gái khác, có lẽ vì xã giao nên anh phải tiếp xúc.

Nhưng có nên gặp Nhã lúc này không?

Đặt hai tay lên vai Hoài Tú, Phượng nói:

- Bây giờ như vậy! Tú ở lại ăn cơm với bà ngoại, chiều mẹ qua rước. Cô Phượng phải về.

Dẩy nãy lên, Hoài Tú lắc đầu:

- Con không chịu! Cô chưa gặp bà ngoại con mà đã đòi về.

- Thì còn hôm khác... cô sẽ tới nữa...

Quen thói con cứng được chiều chuộng, Hoài Tú hăm dọa:

- Cô Phượng về con khóc liền!

- Nhưng bây giờ xuống nhà chứ, không lẽ cô với con ở đây hầu Phật hoài sao?

Hoài Tú đưa Phượng đi cầu thang dẫn vào bên trong nhà. Xuống tầng thứ hai, Tú chỉ vào một phòng to sát cầu thang rồi nói nhỏ:

- Cậu Nhã ở trong đó!

Phòng khép hờ cửa, cô nghe có tiếng nhạc và tiếng cười khúc khích vang ra. Tê tái cả lòng Phượng nhắm mắt bước bừa xuống, cô loạng choạng hụt chân té bổ về trước. Hoài Tú hoảng kinh hồn vía la toáng lên khi thấy Phượng lăn long lóc:

- A... Ba ngoại ơi! Bà ngoại, cô Phượng té...

Nghe Hoài Tú la, Nhật Phượng gượng ngồi dậy, nhưng chân cô đau

quá, Phượng đành ngồi dựa vào tường, lòng thầm gọi tên Nhã... Ngồi nhâm nhi ổi một mình giữa khoảng vườn nhỏ sau nhà, Phượng ẩm ực nghĩ tới Nhã. Thái độ cổ tình lạnh lùng xa lạ của anh khi cô té hôm qua, cho Phượng biết anh đang giận cô. Phượng khe khẽ lắc đầu. Sao thế nhỉ? Lẽ ra cô giận mới đúng, vì anh đang bên một cô gái khác mà! Nhật Phượng nuốt vội miếng ổi khi chợt thấy Thiên bước ra vườn và đi về phía mình. Phượng làm bầm ngạc nhiên:

- Oan gia đi đâu vậy kìa?

Định tránh mặt chỗ khác, nhưng vừa đứng dậy cô đã nhăn mặt vì cái chân bị bong gân buốt thót lên:

- Uí da!

Liếc về phía Thiên, Phượng bồi thêm:

- Thấy ghét!

Thiên làm như không nghe giọng chanh chua của cô, anh tự nhiên ngồi xuống kế bên chầm chọc:

- Hôm qua về tới nhà, nghe mọi người, nhất là Nhã kể chuyện Phượng té từ tầng hai xuống dưới đất mà ê ẩm cả mình, tôi vội chờ sáng để thăm Phượng ngay. Trên đường đến đây tôi tưởng tưởng sẽ gặp cô nằm ngay đơ trên giường, người mềm như chuối, răng thì cái cứng cái lung lay. Ai có ngờ! Quả thật Phượng có sức khỏe kinh người và giả đồ cũng thuộc bậc sư

- Cái gì? Ai giả đồ thuộc bậc sư?

Điềm nhiên cầm một miếng ổi chấm vào chén muối ớt, Thiên cho vào miệng cắn một miếng nghe dòn tan, Anh trả lời:

- Cô chớ còn ai! Tôi nghe bé Tú nói lúc té, cô xỉu lên xỉu xuống đến nỗi thằng Nhã phải bế cô lên quay ba bốn vòng như nhảy valse rồi làm... hô hấp nhân tạo cô mới chịu tỉnh dậy mà. Như vậy không phải giả đồ thì giả bộ giả ngây, giả vờ.

Nhật Phượng đành đá:

- Tôi giả gì mặc xác tôi. Nếu đến đây để nói những câu tro trên như vậy, tốt hơn hết là đừng đến. Tôi đâu có mong anh, sao anh thích làm phiền người khác quá.

Cắn thêm một miếng ổi nữa, Thiên nhăn mặt chê:

- ... Chua thật!

- Chua mới vừa với anh! Người chuyên môn nói lời cay độc và dối trá.

Gật gù, Thiên chớp mắt:

- À! Té ra cô cũng tinh ý đấy chứ!

Không đợi Phượng xen vào, anh nói tiếp:

- Cô biết tôi cay nên cô cố tình chua cho xứng đáng với tôi phải

không?

Làm như không nghe câu vừa rồi của Thiên, Phượng lạnh lùng:

- Anh tìm tôi có việc gì vậy?

- A! Dĩ nhiên là việc thăm bệnh.

Bối bối, Phượng dài giọng:

- Thăm kiểu anh chỉ làm người ta bệnh thêm vì tức.

- Tôi lại thấy trái lại ấy chứ. Chứng cứ là người được tới thăm này giờ hằm hừ cứ cãi với tôi. Rõ ràng phương pháp “dùng độc trị độc” áp dụng với Phượng thành công chín mươi chín phần trăm. Trời đã giúp cô biến đau thương người này thành thù hận kẻ khác. Càng hận ăn càng nhiều, nhờ vậy mau hết bệnh.

- Trời ơi! Anh còn “xỉn” không mà nói năng lộn xộn, tôi không hiểu gì hết vậy!

- Làm gì có chuyện “xỉn” khi thăm bệnh.

- Vậy anh muốn gì?

- Lẽ ra câu này tôi hỏi Phượng mới đúng. Tôi định hỏi Phượng muốn gì mà tới nhà tôi. Rồi đi lên lầu thượng, lầu hai, lầu một chi vậy, để... nhồi máu cơ tim mà té lăn lông lốc như trái banh từ trên xuống đất?

- Chuyện của tôi anh hỏi làm gì?

Nhếch mép cười rất dễ ghét, Thiên bắt bẻ:

- Tôi phải hỏi chứ! Lỡ như hôm qua cô vỡ tim chết ngay trong nhà, thì chuyện gì sẽ xảy đến với tôi? Dám gia đình cô sẽ nghĩ rằng cô chết vì tôi mới vắng mặt có một tuần lễ, cô nhớ quá chịu không nổi đành tim đến thăm, tuột tận trên lầu...

Phượng bực tức:

- Anh đừng nói xàm nữa!

Thiên nhìn như xoáy vào mắt cô, giọng nghiêm lại:

- Tôi chẳng hề nói xàm vì có người đã dựng chuyện như vậy

- Ai?

- Hừ! Cô làm sao đủ sức chịu đựng để nghĩ ra là ai? Nhưng đúng là anh ta đó! Anh ta... “bán cái” cô cho tôi, vì anh ta ghen hay thật lòng anh ta muốn vậy, thì cũng tổn thương đến tình cảm của tôi.

Phượng khó chịu:

- Anh tự đề cao mình quá. Tôi không nghĩ Nhã tệ như thế!

- Cô cũng còn mê muội tôn sùng người xảo trá đó dù hôm qua đã té đau suýt chết à. Thôi thì chuyện đó của cô, tôi không cần quan tâm đến, điều tôi muốn trách Nhã là tối hôm qua có mặt người... yêu của tôi, mà anh ta cố tình oang oang mồm xướng lên rằng cô là ... là... bỏ tôi.

Nhật Phượng nóng cả mặt, cô bênh vực Nhã:

- Anh không biết ngưng hay sao? Việc gì anh Nhã phải nói thế khi ảnh thừa biết tôi... tôi... đâu có chút tình ý gì với anh.

Bỗng dưng cô nghẹn ngào, hít hít mũi Phượng phân bua.

- Tôi muốn gặp Nhã để nói chuyện rất quan trọng. Nhưng vì anh nên ảnh đâu thèm tới nhà Hoài Tú nữa. Rồi cũng vì hộp Chocolat mắc dịch của anh nữa, ảnh làm sao tới nhà tôi được. Có mấy lần tôi muối mặt đến gặp con bé Nguyệt ở cổng, nó lạnh nhạt bảo rằng: “Cả cậu Nhã lẫn cậu Thiên đều đi vắng”. Muốn vào được tận “Vườn địa đàng” của nhà anh, tôi phải đi với Hoài Tú thôi.

Thiên nhếch môi:

- Gặp Nhã vội như thế... đó cái cầu thang của cô cũng chẳng giải quyết được gì, đã vậy còn khổ lây qua người khác. Phiền quá!

Phượng tự ái:

- Phiền sao anh đến đây chi nữa? Không lẽ để mất vốn tôi những lời anh Nhã nói. Xin lỗi! Tôi không ngốc để phải trở thành nạn nhân của anh đâu. Thú thật, tôi hiểu không nổi con người anh, nhưng tôi hiểu được lối sống Tây Mỹ vô đạo đức của anh.

Mặc cho Thiên ngờ ngàng vì câu hơi nặng của mình, Phượng hừng hờ lên giọng:

- Chính anh là nguyên nhân để Nhã nghi ngờ tình cảm tôi dành cho ảnh, nếu không thì tới giờ này ảnh đâu có giận tôi. Còn nữa, tại sao anh nói với anh Trung là Nhã hay đến nhà Hoài Tú để tìm tôi. Đàn ông như anh tôi xem còn thua mấy bà hàng vịt.

Dứt lời Phượng hất mặt sang chỗ khác, Thiên giận điên lên, anh nắm vai cô kéo mạnh:

- Này! Đừng hỗn nha cô em. Coi chừng ăn bộp tai bây giờ.

Nhật Phượng hét vá trước nét mặt giận dữ của Thiên, cô cố cựa người ra khỏi đôi tay cứng như hai gọng kềm, nhưng không được khi Thiên kéo sát Phượng vào mặt mình, giọng anh đánh lại.

- Tôi chưa thấy ai ngốc như cô, chẳng hiểu Nhã có bùa ngải gì mà cô mê mết dữ vậy. Cô không tin tôi đã đánh, cô lại không tin cả Nhật Trung rồi quang xiên lên mặt hạch hỏi tôi những điều thật buồn cười. Buồn cười nhất là việc cô nghĩ tôi lợi dụng mỗi cơ hội có được để nhảy vào quyến rũ cô. Cô thử nhìn lại mình xem đáng giá là bao mà làm cao đến thế. Hừ! Đừng bao giờ cho rằng người ta tốt với mình là có mục đích nhé bé con. Tôi nói cho mà biết, Nhã chẳng hề yêu cô đâu. Nó định tiến tới hôn nhân với Ánh Tiên đó!

Phượng rít lên:

- Anh nói dối!

Thiên thô bạo đẩy Nhật Phượng ra:

- Tin hay không mặc xác cô, nhưng đề nghị cô nhấn chuyện này với Nhật Uyên dùm. Tôi hy vọng chị cô già đời từng trải sẽ hiểu rõ bề trái anh chàng viết kiêu thích tỏ tình bằng cách tặng hoa hồng này hơn cô.

Dứt lời Thiên đứng dậy để Mặc Nhật Phượng ngồi thừ ra chiếc xích đu. Những lời anh vừa nói ra làm Phượng choáng váng. Linh tính cho cô biết hình như Thiên không nói dối, cô chẳng hy vọng gì nữa rồi. Nhưng tại sao kỳ vậy? Cô chẳng hiểu gì cả.

Hốt hoảng Phượng gọi:

- Anh Thiên!

Vừa gọi cô vừa gượng đứng lên, vì vội vàng nên Phượng loạng choạng suýt té. Thiên nhanh nhẹn chộp tay cô kéo lại, giọng mỉa mai:

- Thế nào? Tôi sẽ giúp được gì cô đây?

Nhật Phượng không trả lời. Cô nhìn anh đột ngột, hình như câu mỉa mai vừa rồi không có nghĩa gì với cô hết. Suốt đêm qua nằm trằn trọc với cái chân nhức, Phượng cố nghĩ ra trăm phương ngàn cách để giữ Nhã nếu như chuyện tình cảm... hai người có trắc trở vì gia đình cô không đồng ý với lý do trước đây Nhã đã từng yêu Nhật Thu. Đau đớn là Phượng không hề nghĩ sẽ mất Nhã vì anh đi cưới vợ. Nếu anh phụ bạc thì cô sẽ làm cách nào để giữ anh đây? Trời ơi! Cô không thể ngờ.

Giọng lạc đi vì xúc động, cô ngớ ngẩn hỏi:

- Tại sao vậy anh Thiên? Anh nói đi!

Vẫn thái độ lừng khừng độc ác. Thiên cắc cóc hỏi lại sau khi đã cười nửa miệng:

- Phượng muốn hỏi tôi cái gì nào?

Nhật Phượng nhỏ nhẹ xuống nước:

- Nói về anh Nhã? Nói đi, anh nói đi. Có thật là anh sẽ cưới con nhỏ đồng đánh có gương mặt tròn như chiếc đĩa ấy không?

Thiên gật đầu:

- Thật chín mười lăm phần trăm. Nó vừa tuyên bố hồi tối nay trên bàn cơm. Nhã còn trinh trọng nhờ mẹ tôi đại diện cho gia đình nó. Nếu đêm qua trời đừng mưa to tôi đã tới cho cô biết rồi.

Phượng mím môi cô đùa để ngăn nỗi đau:

- Anh tốt bụng dữ vậy!

- Tôi không tốt bụng như cô nghĩ đâu! Trái lại tôi chơi xấu bạn nữa là khác. Trước đây đã có lần tôi nói về Nhã, nhưng Phượng không tin. Lúc này tôi cũng đã chuẩn bị tinh thần nghe... chửi. Không ngờ Phượng chửi sớm quá, chửi trước khi tôi bảo rằng thằng bạn vàng của tôi sắp cưới vợ. Ấy cha! Phượng chửi mới thăm làm sao. Tôi thì

từ giờ trở đi sẽ không khi nào ăn thịt vịt.

Biết Thiên mắc mớ, Phượng vẫn chịu khó ngồi nghe những lời ấy như mưa rơi trên lá. Có thấm vào đâu với nỗi đau buốt nhói như ai cắt trái tim cô.

Nhật Phượng ướm lời trước:

- Tôi không tin rằng anh Nhã yêu Ánh Tiên.

- Đúng! Hiện tại Nhã không hề yêu ai hết. Trước đây tôi luôn nghĩ là hắn yêu cô, nhưng thật ra tôi làm. Từ khi bị người yêu đầu tiên phụ bạc Nhã đâm ra hận đời, hận đàn bà. Tình yêu với hắn chỉ là trò đùa, và hắn cứ thế mà chơi. Nhã hận cả gia đình người yêu cũ. Hắn hứa sẽ trả thù...

Nhật Phượng lấp bắp:

- Anh nói cái gì?

- Tôi nói Nhã hứa sẽ cho cô bồ cũ hưởng đòn thù cho xứng đáng.

- Nghĩa... là sao chứ?

Thiên lắc đầu:

- Tôi không biết! Cũng tiếc là tôi chưa bao giờ được gặp cô nàng...

"thu hạt dẻ" ngày xưa của Nhã. Có dịp gặp chắc tôi sẽ nói để cô ta đề phòng...

Đưa tay chùi nhẹ những giọt mồ hôi rịn ra trên trán, Phượng tựa hẳn người vào lưng xích đu. Chiếc ghế con đứng yên dưới sức nặng của cô và Thiên sao Phượng vẫn có cảm giác lắc lư chao đảo đến chóng mặt.

Giọng Thiên vẫn vô tình vang lên:

- Tôi biết Nhã trả thù tình yêu bằng các cuộc tình hờ, vừa để mua vui vừa để vuốt ve tự ái. Bẵng đi một dạo hắn không đến thăm Phượng, khi tôi nhắc, hắn chỉ trầm ngâm bảo rằng: Tội nghiệp! Phượng ngây thơ lắm... tao không nỡ...

Phượng tê tái lòng. Em hết ngây thơ rồi Nhã ạ! Té ra là như thế, em hận anh, em hận anh suốt đời!

- Nhưng sau đó Nhã lại đến nhà Đan Tâm thăm cô. Lúc này tôi mới phát hiện ra hắn yêu cả Nhật Uyên. Tôi nghe con Nguyệt nhắc tên Nhật Uyên nhưng chưa gặp lần nào, có điều tôi tin chắc cô ta là chị Phượng vì Uyên đi cái cúp có dán quả tim màu đỏ ở về sau. Quả thật tôi không hiểu nổi Nhã.

Nhìn gương mặt ngờ ngác, bờ phờ của Nhật Phượng, Thiên chợt thở dài:

- Anh ta là kẻ bệnh hoạn, tôi nghĩ là như vậy. Vì đàn ông mà cứ đeo mãi một nỗi hận như thế quả là bất thường.

- Anh ta đã chọn cho mình một bà vợ, như vậy là bình thường rồi! Có

tôi mới là kẻ bệnh tưởng, bao năm ôm ấp một bóng hình không có thật.

- Nhã lấy vợ hay đang chọn viên đá đầu tiên đặt nền móng làm ăn ở Việt Nam, điều đó chỉ có anh ta hiểu rõ nhất. Tôi tin chắc nếu Ánh Tiên không phải là con ông giám đốc công ty vàng bạc đá quý, thì khó có bao giờ Nhã thèm ghé mắt liếc đến cô ta. Tình yêu với hấn chỉ là một phương tiện để kiếm tiền. Dù Phượng buồn khổ cách mấy, nguyên rửa miệng mồm... hàng vịt của tôi cỡ nào, tôi cũng mừng vì đã nói được với cô những điều tôi muốn nói. Còn tin được tới mức độ nào tùy ở Nhật Phượng.

- Tôi muốn gặp Nhã một lần, anh có thể giúp tôi không?

Thiên ngần ngừ:

- Chừng nào?

- Càng sớm càng tốt!

- Tôi sẽ cố gắng với một điều kiện...

- Anh cứ nói đi!

Thiên nói một hơi:

- Chuyện riêng của hai người giải quyết như thế nào, tôi không biết. Nhưng Nhật Phượng phải hứa không được nhắc đến tôi trong mọi tình huống. Chẳng phải tôi sợ việc đối chất đôi co đâu, vì đàn ông thì khó có chuyện đó. Phượng phải hiểu rằng, tôi không khoái phải đáp trả lại thẳng bạn quý báu của mình chỉ vì một câu chửi thề của nó.

Phượng gật đầu:

- Anh an tâm. Tôi hứa không nhắc đến tên anh. Vậy bao giờ tôi gặp Nhã?

- Chậc! Phải đợi hấn đi Vũng Tàu về mới tính được.

- Đi Vũng Tàu! Ảnh thường đi Vũng Tàu lắm phải không?

Ngạc nhiên trước thái độ quỳnh lên cựa cô, Thiên gật đầu rồi hỏi:

- Tuần nào Nhã cũng có mặt ngoài đó hai đến ba ngày, có gì không ổn sao?

- Kh...ông! Kh...ông!

Đưa tay ôm đầu Phượng gục xuống trên lưng ghế xích đu. Thiên lo lắng gọi nhỏ:

- Nhật Phượng!

Thấy cô làm thinh, anh hứa hẹn:

- Đừng nôn nóng. Nhã về tới là tôi cho Phượng hay liền... cô mệt phải không? Tôi cũng dở thật! Lẽ ra khoan nói...

Nhật Phượng ngược mắt nhìn Thiên:

- Anh có biết Nhã ra Vũng Tàu làm gì không?

- Ở thì công việc làm ăn mà! Tôi nghe nói Nhã hùn hạp mua một

miếng đất ở Bãi Sau, hẳn định mở cơ sở buôn bán ngọc trai, cái nghề đã giúp hẳn phát lên ở Canada.

Phượng nuốt nước bọt, cô khó khăn cất lời:

- Chỉ như vậy thôi sao?

- Cũng có thể anh ta có một vài cô bồ ở ngoài. Chuyện đó với Nhã là bình thường mà!

Thiên chợt nhíu mày:

- À! Nếu tôi nhớ không lầm thì cô Thu ngày xưa của Nhã đang sống ở Vũng Tàu. Anh ta có nổi lại nhip cầu không, ai mà biết.

- Anh là bạn từ hồi để chỏm mà lại không biết nhiều về Nhã, nghĩ cũng lạ.

Bật cười ha hả, Thiên hơi chế giễu:

- Bạn bè xa nhau lâu quá tình nghĩa cũng phai nhạt. Tôi không biết nhiều về Nhã cũng đâu có gì lạ. Có là là Phượng yêu mà hoàn toàn mù tịt về người mình yêu đấy chứ!

Thấy cô sa sầm nét mặt, anh vội giả lả:

- Đúng ra khó biết được con người thật của Nhã làm vì có bao giờ anh ta nói thật? Nhã làm việc gì cũng có mục đích, kể cả khi yêu. Hôm nay kể hết về Nhã cho Phượng nghe tôi thấy nhẹ lòng. Không thì tôi sẽ ân hận suốt đời vì đã có lần tôi đồng tình cho hẳn tán tỉnh cô.

Phượng nhếch môi:

- Đàn ông các anh lúc nào cũng nói nghe đàng hoàng lắm, nhưng thực chất là cá mè một lứa. Ai cũng sẵn sàng hạ bạn bè xuống để tôn mình lên.

- Lại quơ đũa rồi! Cần gì phải hạ bạn bè xuống? Ít ra tôi cũng hơn Nhã vài ba điểm chứ!

- Phải! Anh hơn Nhã ở chỗ đã có một đời vợ, nhưng vẫn ung dung lượn lờ để làm khổ các cô gái nhẹ dạ khác.

Nhìn Phượng bằng đôi mắt chế nhạo. Thiên mai mỉa trả đũa:

- Có lẽ tới lúc tôi phải về rồi! Cô moi hết những điều cần biết ở tôi, và cay cú trả lại những cái đã biết... trật lất về tôi. Cám ơn cô nhắc khéo rằng tôi từng có một đời vợ. Nhớ nè! Tôi lượn lờ trên ghẹo các cô gái nhẹ dạ nào khác, chớ với cô thì dứt khoát thì tôi không... thêm. Cô cả tin và ngốc quá. Tôi chê!

Đứng dậy Thiên nghiêng người hài hước:

- Ráng hiểu cho hết những lời gà vịt này nhé! Chắc sẽ làm cô đau, nhưng có khôn mới nên khôn em gái à! Chào, chúc mau hết khập khễnh.

Tức muốn ướm hơi vì lời nói như chém vào đầu của Thiên, Nhật

Phượng vẫn cố hỏi:

- Nhưng anh sẽ giúp tôi gặp Nhã chứ?

Hơi nhướn đôi lông mày lên một chút, Thiên nói gọn lỏn:

- Tất nhiên!

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 11

Mưa dầm dãi suốt ngày hôm qua, và cả ngày hôm nay. Nhật Phượng ngồi co ro trong nhà nhìn ra sân, nơi có những cái bong bóng phập phồng. Bà Nga nhắc nhở cô bằng giọng lo lắng:

- Sao con không chịu bóp chân cho mau hết. Thằng Thiên nói chai dầu nóng Hồng Kông này hay lắm đó! Trong người có sao không mà cứ ngồi cú rú một chỗ hoài vậy?

Nhật Uyên tủm tủm cười:

- Nếu có sao thì đã có rồi, mẹ khéo lo cho con gái út quá! Nó đang đợi anh chàng Thiên tới bóp chân, chớ đâu phải cú rú một chỗ. Mà mẹ thấy anh chàng được không?

Bà Nga chưa kịp trả lời thì Nhật Trung đang ngồi với tờ báo trên tay vội... ăn cơm hớt:

- Bảo đảm được hơn ông Sơn của bà!

- Thằng vô duyên! Tao có hỏi mày đâu?

- Biết chị chẳng đời nào thăm dò dư luận quần chúng, nên em phải chớp thời cơ để phát biểu chứ!

Nhật Uyên liếc Trung một cái sắc lẹm:

- Đúng là ham ăn hay nói!

- Nhưng em toàn nói... đúng không hà. Còn chị chuyên môn mang át nạt dũa, cổ chấp, chủ quan, có ai ý kiến gì đâu. Sao chị ác cảm với em.

Bà Nga gắt lên:

- Có im dùm chưa! Tụi bây già đầu cả rồi mà cứ như con nít. Hể xáp lại là gây...

Nhật Trung cười hì hì:

- Tụi con “đấu lý” mà mẹ bảo là gây. Nhờ lúc nào cũng có sẵn người để tranh luận, nên thi hùng biện con mới được giải đó.

- Hay ho gì ba cái giải lẻo mép ấy mà khoe.

Nhật Uyên cố... kè thêm một câu nữa, trước khi đeo cái earphone

lên tai để nghe nhạc từ máy cassette mini bỏ túi, nhỏ bằng quyển sổ. Nhật Trung nhún vai, cúi đầu trên tờ báo. Bà Nga nhìn trời nói bằng quơ:

- Mưa dầm như vậy ngày mai đi chợ dơ phải biết!

Nghe mẹ than, Nhật Phượng thấy thương bà quá! Suốt đời mẹ quanh quẩn trong nhà, lo ăn lo mặc cho lũ con tươm tất đầy đủ. Với bà như vậy đã là chu toàn bổn phận và trách nhiệm làm mẹ rồi. Bản tính rụt rè khép kín khiến bà ngại tiếp xúc với bạn trai lẫn bạn gái của các con. Thông thường sau vài câu xã giao chào hỏi, bà Nga lặng lẽ đi vào, mặc cho lũ trẻ trò chuyện, tâm tình, thế nhưng vừa có “hiện tượng” lạ xảy ra. Phượng không hiểu gã cậu trời mồm mép ấy đã nói chuyện trên trời dưới đất gì với mẹ cô gần cả tiếng đồng hồ, để bây giờ động một cái bà lại đem Thiên ra để... trấn áp cô. Thật thấy ghét! Mẹ làm sao ngờ được Thiên là thứ giả nhân giả nghĩa cơ chứ! Rồi anh Trung nữa, chẳng biết vì đâu anh lại có cảm tình với hán dũ vậy, nghe ai nhắc tới Thiên là anh khen lấy khen để làm Phượng bực mình quá sức. Khó chuyển, và lúc này là lúc hơn bao giờ hết Phượng không muốn để lộ nỗi buồn của mình cho mọi người biết. Chỉ thỉnh thoảng đón lấy cái nhìn hơi quan tâm của anh Trung thôi, cô đã thấy tự ái ngó đi nơi khác, hướng hồ chỉ có thêm nhiều đôi mắt nữa.

Nhật Minh mang chiếc áo mưa ngoài cửa anh bước vào nhà với mái tóc hơi ướt:

- Chân em đi lại bình thường được chưa Phượng?

Ngạc nhiên vì câu hỏi đầy vẻ quan tâm khác thường của Minh. Nhật Phượng gật đầu:

- Em đi được rồi nhưng không nhanh và còn hơi cà nhắc, chi vậy anh Minh?

- Vậy ngày mốt đi làm được chưa?

Bà Nga lật đặt hỏi:

- Đi làm ở đâu lận?

- Chỗ bạn con cần một điện thoại viên nữ phụ trách mục kể chuyện cho trẻ con nghe qua điện thoại. Con thấy con Phượng có thể nhận công việc này, không cực lắm và cũng không phải đi xa.

Bà Nga nói ngay:

- Bên công ty của con Linh cũng cần người, mẹ thấy vào làm ở đó có chị có em không sợ bị ai ăn hiếp.

Nhật Phượng phản đối:

- Con không thích làm cho chị Linh đâu. Kể chuyện cho con nít nghe thích hơn.

Nhìn con gái với vẻ không bằng lòng bà Nga nói:

- Làm ở công ty này phải bảo đảm hơn nghe điện thoại không? Đã vậy chỉ được làm mỗi việc cho mấy đứa con nít gọi để yêu cầu kể chuyện cho nó nghe. Mẹ thấy không xứng với công ăn học cha mẹ cực khổ nuôi nấng hai chục năm ròng. Chắc gì ba bảy đồng ý.

Nhật Minh làm thinh, Nhật Trung lên tiếng:

- Bây giờ con Phượng còn chờ bằng tốt nghiệp mới đi kiếm việc làm. Bộ mẹ tưởng thời buổi này đi xin việc làm dễ lắm sao? Thiên hạ có bằng đại học vẫn thất nghiệp đặc trời. Nó thích làm “Chị Thủy Tiên ơi!” cho bọn con nít vui vẻ thì cứ để nó làm. Chừng nào xin được việc ngon hơn hẵng hay!

- Tại sao chỗ con Linh nó lại chê?

Nhật Phượng rầu rĩ:

- Không phải con chê, mà là con ngán...

Nhật Minh cười cười, trong khi Nhật Trung gật gù nói toẹt ra:

- Ngán là phải! Vừa là chị vừa là phó giám đốc, có em út nào chịu nổi bà Linh ở cái độ “Tuổi đá buồn” đâu mà bảo không ngán.

Kéo cái earphone ra khỏi tai, Nhật Uyên chỉ vào Trung nạt lớn:

- Đủ rồi thẳng quỳ! Tao cũng chờ xem vợ mày sau này ra thế nào, mà chị em trong nhà này ai mày cũng chê hết.

- Ủa! Nghe nhạc mà cũng nghe cả chuyện... đời nữa à. May mà nãy giờ không ai đá động gì tới chị hay ông Sơn. Hú hồn.

Bà Nga bực bội:

- Riết rồi tao không hiểu nổi tụi bây. Người ta chỉ mong gia đình được chừng một người có chức có quyền để nhờ cả họ, chúng bây lại đi sợ với ngán chị ruột mình. Đâu phải cái địa vị hiện nay của con Linh tự nhiên mà có. Nó phải làm việc ngày đêm đổ mồ hôi, xót con mắt mỗi lần hơi ngốc lên ấy chứ! Tụi bây đi sau có người dẫn dắt mà còn chê.

Đảo mắt nhìn hai cô con gái và hai cậu con trai một cái, bà Nga rầy:

- Tụi bây ngán con Linh nhất nhà này, chẳng qua tại chúng bây ham chơi không cầu tiến, không có ý thức như nó.

Nhật Trung vẫn là người phản ứng đầu tiên:

- Mẹ nói có một chiều. Đâu phải ai cũng đủ khả năng làm mặt lạnh lòng không tình cảm, để chỉ năm ngón tay sai khiến người khác kiêu như chị Linh được đâu! Trước đây con từng không thích vào công ty của chị Linh một phần vì muốn mình tự lực vươn lên, một phần cũng vì không thích cách làm việc của chị. Đối với nhân viên chị Linh độc đoán lắm, chẳng ai ưa chị đâu!

Bà Nga bênh vực Nhật Linh:

- Cứ hễ làm việc đàng hoàng, đúng nguyên tắc là bị ghét. Ai chẳng thích gặp được lãnh đạo dễ dãi chứ. Muốn nên thân phải chịu trên đe dưới búa một thời gian. Đây tụi con coi, ở nhà này có đũa nào lương cao, chức vụ ngon lành bằng nó? Hồi mới vào công ty này chị Linh bấy làm việc thấy mà thương, mỗi ngày cộc ca cộc cạch chiếc xe rơ lốp tuột sên, đập mười mấy cây số, đi làm suốt buổi, chiều về tới nhà ăn đại ăn đũa ba hột cơm với rau muống xào, xong lại hấp tấp chạy đi học thêm nữa. Nó cực quá mà thành ra phải cố gắng ngoi lên bằng khả năng của mình thôi. Bù lại bấy giờ nó được đi Mã Lai, Singapore, Philippin thường xuyên như đi chợ. Ai như tụi bấy cứ lò dò tựa lục bình trôi. Chán!

Nhật Uyên hờn mắt:

- Nhà này có chị Linh với anh Vi là con ruột thôi, còn tụi con đều là con ghẻ hết!

Bà Nga mắng yêu:

- Tổ cha bấy! Nhà này có mày với thằng Trung là vừa bẻm mép lại vừa lẻo lự, tao sợ bấy luôn!

Nhật Uyên nheo mắt nhìn Nhật Phụng rồi khúc khích cười:

- Có con gái út của mẹ là ngoan hiền nhất. Gã quách nó cho nhà giàu phải hay hơn không?

- Tội quá mà chị Uyên! Em đâu dám bóp còi qua mặt anh chị mình.

Nhật Uyên hát hàm mặt ngậm nga:

- Ôi! Đời này “Cứ tới duyên ai thì cưới trước cho chớ với đời... lỡ thời sao?”

Nhật Trung chen vào:

- Chê số lỡ thời thì... bóp kèn qua mặt bà Linh trước đi. Con Phụng còn nhỏ, chị lo gì tới nó?

Giọng Nhật Uyên đầy châm chọc:

- Con Phụng thì còn nhỏ nhưng ông Thiên đâu còn nhỏ nữa. Ông ta sắp lên lão làng rồi ấy chứ!

Nhật Phụng nhìn mẹ kêu cứu:

- Mẹ nghe chị Uyên nói được không? Kỳ cực thật tự nhiên gán người ta với thằng cha đã có một đời vợ.

Bà Nga trở mặt:

- Nó... có một đời vợ thật à?

Phụng gật đầu, Trung và cả Uyên cũng ngỡ ngàng không kém mẹ.

Anh chép miệng:

- Thì ra con gà xước chê anh ta vì lý do này... Ủa! mà sao Thiên bỏ vợ vậy Phụng?

- Em đâu biết chuyện của ông ta mà anh hỏi em, lạ lùng ghê!

Nhật Minh chợt lên tiếng:

- Có một đời vợ thì đã sao mà mọi người ngạc nhiên đến thế?

Nhật Trung tủm tỉm cười:

- Ông có... ý đồ gì mà nói như vậy? Bộ định sau này hai vợ hả?

Không đợi Nhật Minh trả lời, Nhật Uyên đã tiếp:

- Tầm ngẫm tầm ngẫm chẳng nói tới ai như thằng Minh, đến khi cưới vợ dám cưới một lúc hai cô lắm nghen!

Trung nhún vai:

- Làm người cưới một lúc cả hai chị em nữa là khác.

Từ từ, chậm chạp Minh nói:

- Chuyện đó tao không biết, nhưng tao biết có một gã kiên trì nhẫn nại cưới gần hết đám con gái của một gia đình chung xóm với gã.

Nhật Phụng chợt dạ, cô hỏi tới:

- Nghĩa là sao hả anh Minh?

- Ngốc! Nghĩa là hấn tán tỉnh từ cô chị tới cô em út chứ sao nữa!

Nghe Nhật Trung bốp chát xen vào. Nhật Phụng làm thinh. Cô sợ cái mồm như loa phóng thanh của ông anh quá mức.

Thấy cô em út nhìn mình như chờ đợi Minh kể:

- Xóm thằng Vinh có gã thợ, may cũng khá giả, gặp thời thiên hạ thích moden nên tiệm của gã phát rất nhanh. Gã yêu cô chị Hai trong gia đình có đầu ... bốn năm cô con gái gì đó. Thế nhưng cô Hai chê gã vừa lùn vừa bé đã đi lấy một ông chồng đẹp trai nhưng không giàu có. Gã buồn rầu một thời gian lại nhờ mai mối tới hỏi cô Ba. Cô Ba noi gương chị nên cũng bủi môi khinh rẻ. Khi cô Ba đi lấy chồng, anh chàng lại xin cưới cô Tư, rồi sau đó tới cô Năm... cô Sáu...

Uyen nhếch môi:

- Mà kể chuyện này giống chuyện đàn kiến vào kho tha gạo của vua quá! Mau lên thằng cà kê, cuối cùng thì sao?

Vẫn từ tốn, Minh đáp:

- À! Kiến thì tha không hết kho gạo của vua, nhưng gã thợ may lại đạt được mục đích với cô Út.

Nhật Phụng buột miệng:

- Thiệt sao?

- Thiệt! Cô út này không tốt bụng, thương người như cô út trong chuyện "Sợ Dừa" đâu. Cô ta cũng chê gã thợ may giàu có kia xấu trai giống các cô chị. Điều này cũng dễ thông cảm thôi, vì con gái lúc nào lại không thích có ông chồng đẹp trai, ngất nổi gia đình cô Út dạo này xuống dốc do làm ăn suy sụp nên cô phải suy nghĩ thực tế. Mà thực tế rành rành trước mắt, các bà các chị cô chồng đẹp trai thì bà nào cũng khổ vì nghèo đói. Thực tế đó cho cô Út hiểu rằng người ta chỉ

chiêm ngưỡng cái đẹp thôi chứ không no bụng nhờ nó. Ấy thế là cô Út đồng ý làm bà chủ tiệm may.

Nhật Uyên thắc mắc:

- Tính ra gã ta phải lớn tuổi hơn vợ nhiều?
- Cũng không nhiều. Vừa đủ một con giáp được rồi!

Nhật Trung rung đùi:

- Vậy là hết chuyện?

Lắc đầu, Minh nói:

- Hết ở đây thì quá dở! Đám cưới chỉ là cái khởi đầu của bi kịch thôi.

Bà Nga lên tiếng:

- À! Mẹ biết rồi! Mấy con chị ganh với con em, nên âm mưu cùng nhau hại cô Út chứ gì?

Bật cười thích chí Nhật Minh xua tay:

- Mẹ bị chuyện “Sợ Dừa” chi phối rồi! Các cô chị đời nay đâu đến nỗi độc ác như trong chuyện cổ tích. Và gã thợ may cũng đâu phải do thần tiên đội lốt như Sợ Dừa, gã vẫn là kẻ phàm phu tục tử như đã từng bị mấy cô chị vợ chê bai đó thôi! Và lúc này là lúc gã thể hiện cái tục tử phàm phu của mình.

Chép miệng Minh nói tiếp:

- Thì ra gã thợ may là kẻ nuôi mối hận thù dai nhất thế giới, hận thù của gã cứ được nhân lên thêm sau mỗi lần đi hỏi vợ và bị chối từ. Đến khi cưới được cô Út, thì cô ta trở thành nạn nhân của sự thù hận đó. Gã trả thù tinh vi lắm. Ngoài mặt vẫn em em, anh anh ngọt sớt, nhưng thật ra cô vợ chỉ là một ả đầy tớ không hơn không kém, cứ mỗi lần nốc vào tý rượu, gã lại tha hồ mắng nhiếc đánh đập vợ, nhưng cô ta nào dám hé môi, vì hiện tại cô ta không có lấy một xu nên đâu dám nghĩ tới việc... bỏ chồng. Rốt cuộc bề trái của cuộc hôn nhân đó là một sự trả thù bệnh hoạn, thô bỉ của thằng đàn ông nhỏ mọn, độc ác.

Nhật Uyên sa sầm mặt xuống:

- Em kể Chuyện này nhằm mục đích gì vậy?
- Em kể nghe chơi thôi, chứ có nhằm mục đích gì đâu.
- Hừ! Mà y thâm hơn thằng Trung nhiều, nhưng nè thực tế làm gì có thằng đàn ông nào tệ đến thế?
- Bữa hôm vui miệng kể cho chị Linh nghe, bà cũng nói như chị. Em tưởng chị từng trải phải thấy xa trông rộng hơn bà Linh chứ?
- Đương nhiên là tao hơn chị Linh ở khoản này, nhưng không phải nhờ câu chuyện ba láp của mày mở lối soi đường đâu.

Bà Nga đứng dậy giọng hơi sảng:

- Tụi này kỳ thật, nghe chuyện thiên hạ mà cũng cãi vã, móc ngoéo

nhau được.

Đợi mẹ đi khuất sau tấm màn cửa, Nhật Phụng mới dè dặt lên tiếng:

- Tội nghiệp cô Út, tự nhiên lại nhận đòn thù suốt cả đời. Cô ta có tội gì đâu?

Nhật Uyên bĩu môi:

- Tới phiên em tin lời thằng Minh. Ba bốn năm mới mở miệng, tưởng nó nói cái gì hay ho, ai dè lại để kể chuyện tào lao.

Nhật Trung dài giọng:

- Vậy chớ cũng có người ghen cổ ra nghe ba cái tào lao ấy rồi nóng mũi. Chuyện anh Minh kể thì đã kết thúc nhưng chuyện ngoài đời vẫn còn triền miên.

Hình như không chú ý lời Trung và Uyên vừa nói, Phụng tự giải đáp câu hỏi của mình lúc nãy:

- Theo em nghĩ có lẽ lão thợ may biết cô vợ không yêu, mà chỉ lấy mình vì tiền nên lão ta mới hành hạ cho bố ghét, chớ làm gì có việc trả thù quái đản như vậy.

- Cứ thắc mắc chuyện tưởng tượng đó hoài vậy con ngốc? A... có lẽ tại em là út nên phải lo xa phải không? Theo chị nghĩ đàn ông bây giờ chẳng có ai như gã thợ may đó, vả lại em cũng đâu phải khờ khờ thiếu bản lĩnh để sa vào bẫy giống cô Út của... thằng Minh.

Uể oải đứng dậy, Nhật Minh nói:

- Lẽ ra sau khi kể xong chuyện, em phải thêm phần “lời bàn” cái hay cái dở cho mọi người rút kinh nghiệm, nhưng hình như nhà này ai cũng thừa kinh nghiệm hơn em hết, nên thôi! Hồn ai nấy giữ. Mình vào lục cơm còn có lý hơn.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, Nhật Trung chợt nói:

- Bảy giờ rồi! A! Tối nay Thiên có ghé không Phụng?

Mặt lạnh như tiền, Phụng đáp:

- Nếu có hẹn với anh chắc ông ta sẽ ghé.

Nhật Trung châm chọc:

- Vậy thì em vào nhà coi tivi đi, ngồi đây làm gì, lỡ Thiên tới em lại trề ngúyt người ta, khó coi lắm!

Nhật Phụng ầm ức nhìn Trung. Dạo này anh càng hay chọc cô với Thiên hơn trước nữa, hình như anh muốn loại bỏ khỏi trái tim cô bóng dáng của Nhã thay vào đó là Thiên thì phải. Xem chừng chiến thuật “thay màu da trên xác chết” của Trung có kết quả, cứ nghe anh, rồi chị Uyên chọc mãi, Phụng cũng quen. Cô không nháy dựng lên la trời nữa. vì... nhàm quá! Im lặng có nghĩa là đồng ý, im lặng cũng có nghĩa là phản đối. Với Phụng bây giờ im lặng là chiến lược...

- Phải nhắc vàng nhắc bạc mà được như vậy thì đỡ quá!
 Vừa nói Nhật Uyên vừa đứng dậy, cô tủm tỉm cười với Thiên khi anh bước vào nhà:

- Trời mưa hơi lạnh, nên cái chân bông gân của con bé Phượng nhức, nó cứ thút thít này giờ, khổ hết sức!
 Mặt Thiên thật hớn hờ, anh đưa tay vuốt mái tóc ước nước mưa ra sau và nói:

- Tôi biết thời tiết như vậy thế nào Phượng cũng nhức chân, nên dù mưa dầm, tôi cũng không dám ở nhà.
 Quay sang chờ Nhật Phượng, Thiên vừa âu yếm vừa uy quyền:

- Nhức lắm phải không? Chắc tại lười xoa bóp chứ gì. Chai dầu nóng đâu? Đưa anh xử cho!

Thấy cô ngồi làm thinh, anh lại giục:

- Ngoan nào, nhanh lên! Xong rồi anh còn đi uống cà phê với anh Trung nữa.

Phượng ngó lơ ra cửa sổ:

- Me... cất ở đâu rồi... ai mà biết!

Nhật Uyên sốt sắng:

- Để chị hỏi giùm cho.

Nhật Trung cũng tìm cách rút lui, anh nhìn Thiên thân mật:

- Ngồi chơi nhẹ! Tôi đi tắm táp, giặt giũ, lát nữa tụi mình đi kiếm quán cà phê nào có nhạc hay hay ngồi giết thời gian.

Đợi Nhật Uyên để chai dầu nóng xuống bàn và quay lưng vào trong là Nhật Phượng hầm hừ liền:

- Tôi ghét nhất những người cơ hội.

Thiên gạt đầu đồng tình:

- Tôi cũng vậy! Nhất là người lợi dụng cơ hội để mắng... oan lòng tốt của kẻ khác.

Chẳng đợi Phượng nổi sùng lên. Thiên tỉnh bơ ra lệnh:

- Nào đưa chân đây! Tôi phải chăm sóc cô tán tỉnh cô như lời tôi vừa tuyên bố, tôi không thích chỉ có cơ hội nói, mà không được cơ hội... làm bạn, uống lăm!

Nhật Phượng cuống cuống lên:

- Đừng có vô duyên nữa!

Thấy Nhật Phượng bối rối dẩu chân dưới gầm bàn bộ salon, Thiên liền ngồi chồm hồm xuống đất, nhanh nhẹn nắm chân Phượng kéo ra...

Mặc cho cô nóng bừng cả mặt, Thiên tủm tỉm cười và để bàn chân nhỏ xíu của Phượng lên đùi mình. Giọng anh xót xa:

- Vẫn còn sưng đây nè! Đúng là tội lười xoa bóp. Đáng đánh đòn

lắm!

Phượng hát mặt lên, lắm lắm:

- Dầu gì vừa nóng lại vừa hôi. Thấy ghét!... Thà đau chứ không thêm xúc.

Vẫn thái độ bông đùa, bỡn cợt, Thiên cười cười nhìn Phượng:

- Ngoan nào, đưa anh bóp chân dùm cho, ngày mai anh sẽ mang tới một chai dầu thơm, mỗi lần xoa dầu nóng xong... cũng xịt tí dầu thơm. Thế là thơm phức!

Rút chân lại để Trên ghê, Phượng liếc Thiên, cô sốt ruột muốn biết tin tức của Nhã. Nhưng lần nào tới, Thiên cũng lách chách những chuyện trên trời dưới đất, thăm hỏi lịch sự mọi người rồi đi chơi với Trung. Phượng căm lắm, cô giận dỗi vùng vằng, cáu gắt cho đỡ bực, chứ làm sao dám hé môi để hỏi thăm.

Thiên ngồi trên ghế, mở nắp chai dầu nóng rồi thì thầm:

- Nhã về đây hồi sáng! Suốt một tuần thả trôi, thả nổi ngoài biển, trông anh ta đỏ như cua lột nhưng tinh thần lại xuống dốc trầm trọng. Lợi dụng thoáng xúc động của Phượng, anh tự Nhiên kéo chân cô ra để trên đùi mình và bắt đầu thoa dầu

- Nhã đang gặp chuyện xui kinh khủng.

Phượng thẳng thốt:

- Chuyện gì vậy anh Thiên?

Tay nhẹ nhẹ bóp mu bàn chân tròn trịa mềm mại của Nhật Phượng, Thiên hồ hững hờ kể Như đang kể chuyện của ai đâu mà anh không hề quen làm cô thắc thỏm chờ nghe.

- Nó vừa được một cú điện thoại đường dài gọi từ Canada. Thế là mặc dù đang hú hí với ai ngon lành cỡ nào, Nhã cũng ba chân bốn cẳng về Sài Gòn gấp!

- Mà... chuyện gì?

Đổ thêm chút dầu vào lòng bàn tay rồi xoa xoa lên chân Phượng, Thiên âm ỉ:

- A! Cơ sở Sản xuất ngọc trai của Nhã ở bên bị thần hỏa viếng.

- Trời ơi!

- Toàn bộ cháy ra tro

Phượng nhắm mắt lại, cô tưởng tượng gương mặt hốt hoảng, khổ sở của Nhã và thấy thương anh quá sức. Thế là toàn bộ cơ nghiệp của anh tiêu tan rồi!

Nhật Phượng than thở:

- Sáng mai tôi muốn gặp Nhã để an ủi cho anh ấy đỡ buồn! Anh có thể...

Thiên lắc đầu:

- Không được đâu! Nhã đang lo chạy cho ra vé máy bay.

Phượng kêu lên tuyệt vọng:

- Ảnh trở về Canada liền sao?

- Nhã dự định sáng sớm sẽ bay, cô chỉ có thể gặp anh ta lúc đó thôi!

Hất tay Thiên ra, Phượng giận dữ:

- Vậy thì làm sao nói chuyện riêng được. Anh có tính không giúp tôi chút gì? Hừ! Ác như thế kia mà lúc nào cũng vỗ ngực xưng tên là người chuyên làm việc thiện. Bạn bè bị đại nạn, anh kể lại bằng giọng dửng dưng kiểu sống chết mặc bay mà tự hào là hết mình với bạn.

Giọng đứt quãng vì tức, Phượng cay cú:

- May là anh Nhã quá rành con người anh nên có cho tôi biết để tôi cảnh giác. Tôi không tin anh như anh tưởng đâu. Ngày mai tôi sẽ gặp Nhã! Nhất định là như vậy.

Cẩn thận đây nắp chai dầu và đặt nó dưới chân bàn. Thiên nhún vai:

- Càng tốt! Tôi khỏi mất công, chỉ sợ cô chẳng biết anh ta ở đâu để gặp ấy chứ? A! Hợp đồng giữa cô và tôi chấm dứt rồi. Cô thấy có đỡ hơn không?

Đang cố nghĩ xem sẽ gặp Nhã bằng cách nào, chợt nghe Thiên hỏi, Nhật Phượng ngơ ngác:

- Hả! Tôi có hợp đồng gì với anh đâu?

Nhéch mép cười rất đều. Thiên hơi nghiêng đầu về phía cô, nói nhỏ:

- Có chứ! Một hợp đồng ngầm giữa hai kẻ cơ hội. Tôi vừa lợi dụng cô hội để... bóp chân cho cô, nếu không muốn nghe tin tức của Nhã, để gì cô để cho tôi có cơ hội đó. Thú vị thật!

Chống hai tay xuống ghế, Phượng nhòm người lên, cô xấu hổ vì bị Thiên nói toạc nguyên nhân vì sao cô dễ dãi khác thường ngày. Thật ra khi bị anh chị trong nhà chọc với Thiên, Phượng không bằng lòng, nhưng thấy thích khi nghĩ rằng gã đáng ghét ấy... si mình. Lúc này cô đã đại dột thử xem sức quyến rũ của mình tới đâu, và kết quả thật tồi tệ. Dưới mắt anh, cô không có trăm gờ ram nào hết. Lẽ ra

Phượng phải nhận rõ điều này ngay hôm Thiên đến nhà, gặp cô ngồi ăn ổi vườn ngoài sau chớ! Cô đúng là chủ quan và ngu ngốc. Ngu ngốc đến mức không những Thiên buột miệng nói thẳng với cô rằng anh ta chê, mà qua hành động và câu nói vừa rồi anh ta còn khinh thường cô nữa.

Chưa bao giờ Nhật Phượng ê chê và thăm thía như vậy! Với những gã đàn ông lồi đời, từng trải như Thiên và cả Nhã nữa, cô chỉ là trò đùa. Bất chợt Phượng nhớ tới chuyện anh Minh kể lúc này với bao nỗi hoài nghi. Có bao giờ Nhã xem cô như vật thí để trả thù chị Nhật

Thu không?

Sao lại không? Tự dưng Phụng thấy tủi dễ sợ, cô ghét cay ghét đắng bản thân mình.

Gục mặt vào đôi tay, Nhật Phụng òa khóc. Lần đầu tiên trong đời cô khóc trước mặt một gã đàn ông, khóc ngon lành, khóc tự nhiên như con nít. Anh ta có coi cô ra gì đâu mà phải làm bộ làm tịch chứ? Thấy Phụng khóc, Thiên bối rối, biết rằng sẽ không ai trong nhà bước ra phòng khách để nhìn thấy cảnh... xúc động này, anh vẫn lo lắng vì trót lỡ làm Nhật Phụng khóc. Lòng dạ người ta thật khó hiểu! Thiên đã xúc động khi ngắm soi bàn chân bé xíu sưng tím của Nhật Phụng, anh chăm sóc cô thật lòng, nhưng đến khi nghe Phụng cay cú lên mặt nói về anh không một kiêng nể. Thiên đã... đốp chát lại với mục đích làm cho con bé hôm nay thật đau, đau cho nhớ đời mới hả dạ. Bây giờ cô ta đau đớn đến bật khóc thì lòng anh lại mềm xuống như phím tơ chùng.

Có khi nào Thiên được nhìn thấy bờ vai thon mềm của con gai rung động theo tiếng nấc đến xót tim thể này đâu. Ngày xưa Phụng Hoàng, vợ anh không khi nào khóc, cô ta lớn hơn Thiên hai tuổi và luôn luôn thể hiện uy thế của đàn chị với anh chồng công tử bột. Hai người học chung ở cấp ba, năm lớp mười hai lại ngồi chung bàn, Phụng Hoàng lạnh lợi tinh ranh đã khiến được trái tim có "gen" đa tình của Thiên. Anh đã say cô đến mê muội, và cứ nghĩ mình sẽ chết mất nếu sau khi học xong lớp mười hai phải chia tay và không bao giờ được có Phụng Hoàng kề bên.

Gia đình Phụng Hoàng nghèo, lúc đó có thể cô không yêu anh nhiều như anh tưởng nhưng cô chấp nhận lấy anh vì muốn được sống sung sướng, giàu sang bên một anh chồng mà cô có thể lèo lái theo ý mình. Suốt hai năm trời chung sống Hoàng luôn biết cách thể hiện quyền hành của một cô vợ được chồng yêu dấu nể nang. Cô không khi nào dùng tới nước mắt, thứ vũ khí tối ưu của phụ nữ để làm eo làm sách với Thiên, vì bản tính cô lạnh lùng sắt đá thích dùng đầu óc sắc sảo thông minh để buộc chồng chiều ý mình hơn là sử dụng nước mắt. Thiên vì si mê luôn làm theo yêu cầu của Phụng Hoàng, dần dà cô đâm ra lờn mặt và bắt đầu coi thường chồng...

Tiếng nức nở của Nhật Phụng làm lòng anh xót như bị ai cắt. Thiên cuống quýt:

- Anh... a... tôi xin lỗi, em đừng khóc Nhật Phụng. Anh xin em.

Nghe tiếng Thiên giọng ngọt ngào năn nỉ. Phụng càng ghét hơn, cô vừa khóc vừa dỗi:

- Anh đi về đi! Tôi sợ bọn các anh quá. Anh và Nhã ác độc lắm khi cứ

giả vờ thay phiên nhau chơi trò kẻ tung người hứng với tôi. Tôi chán ngấy cảnh chờ đợi Nhã nhưng lại phải gặp để nghe anh nói hươu tán vượn lắm rồi.

Hít hít mũi, Phượng ngược gương mặt nhòe nhọt nước mắt nhìn Thiên:

- Tôi không cần gặp Nhã nữa do đó anh cũng chẳng nên tới đây làm gì. Tôi muốn được yên.

Thấy nhật Phượng đứng dậy định đi, Thiên liền kéo cô ngồi xuống giọng ân hận:

- Một lần nữa, anh xin lỗi vì đã xúc phạm tới Phượng. Phượng đuổi anh cũng chịu, nhưng đừng nghĩ rằng anh và Nhã chơi trò tung hứng với em. Em còn trẻ người non dạ lắm nên chưa hiểu hết chuyện đời đâu.

Ngần ngừ một chút Thiên nói tiếp một hơi:

- Rất nhiều lúc em đối xử không tế nhị và không chút tình cảm với anh, trong khi anh bao giờ cũng muốn đem đến những điều tốt lành cho em. Tại sao em thích chứng tỏ cho anh thấy rằng em ghét cay ghét đắng anh vậy? Điều đó có chứng minh được với Nhã là em chỉ yêu duy nhất anh ta đâu?

Nhật Phượng có vẻ suy nghĩ, nhưng bản tính háo thắng trẻ con cố chấp khiến cô ngênh mặt lên:

- Tôi ghét anh là ghét thật, chớ chẳng cố tình chứng tỏ, cho thấy gì hết! Anh bảo anh luôn muốn đem đến những cái tốt cho tôi, nhưng trong quan hệ giữa tôi và Nhã, bao giờ anh cũng xuất hiện với tư thế kỳ đà cản mũi. Làm như vậy chắc chắn anh phải có mục đích hằn hoi và mục đích ấy ắt là đến tôi!

Thiên cứ mãi miết nhìn đôi mắt ươn ướt của Phượng, dầu cô vẫn chứng nào tật nấy, nói rất ác về anh, nhưng những giọt lệ còn đọng trên gương mặt cô đã làm anh thấy... thương Phượng quá! ... Cô bé còn giận nên phải nói cho hả thôi, chấp nhất cô làm gì...

Thấy Thiên không trả lời vốn theo thói thường ăn miếng trả miếng của anh, mà cứ ngó mình đăm đăm Nhật Phượng hậm hực nhìn xuống. Quả thật cho đến bây giờ Phượng vẫn chưa hiểu rõ con người Nhã ra sao, tình cảm của anh đối với cô thật giả thế nào, tại sao có lúc anh ân cần tình tứ, lúc anh lại cách xa lánh nhất. Anh có bỏ cô để đi lấy vợ như lời Thiên nói không, hay anh chỉ đến với cô để trả thù? Mà nếu anh muốn trả thù chị Thu, thì ít ra chỉ cũng phải biết điều đó chớ! Tại sao chị Thu vẫn sống bình yên ngoài Vũng Tàu, không một dòng thư hỏi han hốt hoảng gì về số phận của em mình hết?

- Ôi!...

Phượng buột miệng thốt lên tiếng như rên, cô lại lần thần suy diễn cho vấn đề từ không có gì trở thành quan trọng rồi!

Thiên ôm vai đỡ cô ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Anh tự nhiên chùi nhẹ nhẹ nước mắt trên mặt Phượng. Mặc cho cô giận dỗi hất tay anh ra, Thiên cố tình đùa cợt cho Phượng không khóc nữa.

- Đừng nhè nữa! Không thôi Nhật Trung nghĩ rằng em nhõng nhẽo với anh, bắt anh ở kề bên để bóp chân thì ráng chịu. Bây giờ như vậy nhe, ngày một anh sẽ chở em tới nhà gặp Nhã trước khi hấn ra sân bay.

Phượng lạnh lùng:

- Không cần nữa! Tôi không đi đâu!

Thiên cười, nhưng giọng cương quyết vô cùng:

- Sao lạ vậy! Giận anh rồi giận luôn Nhã à? Nhất định sáng một anh sẽ lại đón em đi gặp người yêu...

- Tôi không cần! Tôi không cần ai hết mà!

- Miệng nói không cần, mà nước mắt cứ rưng rưng... ai chịu nổi. Đã lỡ hứa giúp Phượng gặp Nhã, tôi phải làm cho xong, nếu không, cứ nhớ gương mặt... bánh bèo này tôi ăn không vô, ngủ không yên.

- Xí! Lại lên giọng nhân đức.

- Tôi vốn nhân đức từ lâu nay cần gì phải lên giọng.

- Hồng thêm cái lý với anh nữa đâu! Anh bảo người ta đối xử không tệ nhị, không tình cảm với anh. Vậy chứ ai biểu lúc nào anh cũng thấy ghét, hờ ra là đùa dai, đùa ác, không cần biết người ta đang buồn khổ sao hết.

Thiên định nói gì đó nhưng anh chợt im. Đôi mắt anh xa xôi nhìn ra khoảng tối ngoài sân. Mưa vẫn rơi đều nhỏ giọt:

- Phải chân Phượng không sừng anh em mình đi uống cà phê. Mưa như vậy ngồi trong quán phải biết là ở những nơi đông và ồn ào, người ta lại dễ gần nhau và nhận ra nhau hơn là phải ngồi trong phòng khách trang trọng như vậy. Đã rất nhiều lúc anh nghĩ em cởi mở, dễ cảm thông với người khác. Nhưng không ngờ em lại kín mít và khó tách đến mức lúc nào cũng muốn ăn thua đủ với anh. Rồi đến một ngày nào đó em sẽ hiểu anh hơn. Anh tin là như thế!

Nhật Phượng buồn bã chống tay dưới cằm. Anh ta hứa hẹn một ngày nào đó với mình làm gì? Nhã đi rồi mình cũng chẳng còn quan hệ gì với anh ta hết. Mình sẽ đi làm và cũng chẳng có thời gian để dạy kèm Hoài Tú. Chấm dứt rồi mối tình vụng dại kéo dài suốt thời mới lớn. Chấm dứt rồi thời cấp sách đến trường. Mình có trường thành và khôn ngoan ra chưa hay vẫn còn ló ngó đứng bên lề cuộc

đời rộng mở.

Thấy Phụng không thích bắt chuyện, Thiên đứng dậy bước ra hàng hiên, anh châm cho mình một điếu thuốc và thoáng mỉm cười. Không chừng anh là kẻ lún sâu vào chuyện tình của người khác mới kỳ. Tốt hơn hết sau lần sẽ chờ Phụng đến tiễn Nhã, mình đừng gặp cô bé nữa!

Quay trở vào phòng khách Thiên không thấy Nhật Phụng ở đó nữa. Mùi dầu nóng thoang thoảng trên tay cho anh cảm giác ấm áp, băng khuâng. Ngoài trời mưa vẫn mưa bay... Quán cà phê bên đường vang lên tiếng hát:

*"Mưa vẫn hay mưa cho đời biển động
Làm sao em biết bia đá không đau....
Xin hãy cho mưa qua miền đất rộng
Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau..."*

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 12

Nhật Phụng thoáng thấy trong mắt Nhã có chút gì ngạc nhiên lẫn khó chịu khi anh nhận ra người bước theo sau Thiên là cô.

Nhã đang ngồi trên giường, anh chẳng hề đổi tư thế khi Thiên nói:

- Giao Nhật Phụng cho mày! Hai người cứ chia tay chia chân thoải mái nhé!

Cánh cửa phòng khép lại, Phụng bối rối nhìn quanh. Thế giới đã tách hẳn ra làm hai rạch ròi, riêng biệt, bên ngoài cánh cửa đang xảy ra việc gì Phụng chẳng cần quan tâm, cô chỉ biết trong căn phòng này cô đang có Nhã.

Bước đến đỡ Phụng ngồi xuống kê bên mình Nhã ngọt ngào:

- Nghe Thiên nói chân em đỡ nhiều rồi. Sao anh thấy vẫn còn hơi khập khểnh khi đi vậy?

Phụng im lặng nhìn thẳng vào mắt anh, vẫn là đôi mắt sâu đến với đôi mi rậm cong từng theo cô vào biết bao cơn mộng chớ có gì khác đâu? Giọng Phụng chột vớ ra, cô không trả lời câu hỏi của Nhã, cô cũng không nói được những lời cô đã dự định, đã tính toán thuộc nằm lòng từ hai ngày nay.

Phụng sụt sùi gục đầu vào ngực anh:

- Anh... anh không bỏ em để về bên Canada luôn chứ?

Giọng Nhã lạnh tanh:

- Ai nói với em anh về bên luôn? Lại là Thiên phải không?
- Không! Anh ấy không có nói. Tại em lo nên mới hỏi...
- Anh có còn gì nữa đâu để em lo. Tán gia bại sản hết rồi! Anh trắng tay rồi Phượng à! Em quên anh đi! Quên anh đi!

Phượng bật khóc:

- Có bao giờ em cần cái tài sản của anh đâu. Sao anhỡ nói như vậy. Khi anh thừa biết em yêu anh và cần có anh.

Nâng mặt cô lên, Nhã cười nhạt:

- Yêu anh và cần có anh. Thật ra em không yêu anh và cần có anh đến mức như em tưởng tượng đâu. Bằng chứng là suốt tuần lễ rồi, ngày nào Thiên không kề cận bên để xoa dầu xức thuốc cho em, không có anh, em vẫn ấm áp bên người khác mà!
- Anh hiểu lầm rồi! Từ hôm anh đến nhà em tới nay, em muốn gặp riêng anh để nói chuyện vô cùng nhưng chẳng làm sao gặp được. Hôm trước em tìm cách đưa Hoài Tú tới cũng là cách để gặp anh, rốt cuộc bị té một cái mất hồn, đã vậy còn thấy anh vui đùa với người ta. Mờ to mắt nhìn Nhã, Phượng lạc giọng:

- Anh sắp cưới Ánh Tiên phải không? Trả lời em đi!

Nhã phát một cử chỉ chán nản, anh ngã người nằm ra giường hai tay để sau ót, hai chân gác chéo vào nhau. Nhã mệt nhọc lên tiếng:

- Anh xin em để tâm hồn anh thư thái một chút, anh mệt mỏi và chán nản đến tận cùng em có hiểu không, sao lại hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy?

- Rõ ràng hôm đó anh rất thân mật với người ta...

Nhã “hừ” giọng mũi, anh ngọt nhạt:

- Đúng là anh rất thân mật với người ta, nhưng chưa bao giờ anh tìm đến tận nhà để tặng kẹo chocolat đựng trong cái hộp bọc lụa hồng hình trái tim, dù anh thừa biết người ta rất thích được như vậy!

Xoay người Nhật Phượng lại đối diện với mình. Nhã lắc đầu nói:

- Kể ra Thiên cũng là tay đáo đả, anh ta như một phù thủy biến hóa đủ trò. Anh thấy em càng ngày càng tin Thiên hơn là tin anh. Nghĩ cũng lạ! Hôm trước anh có dịp đi Đà Lạt chung với bác Mẫn Quyên và Tường Vân. Thiên cũng rêu rao là anh theo tán tỉnh bà bác sĩ từng là nhân tình bị hấn bỏ. Thật oan cho anh, lần đó anh lên Đà Lạt để tham quan một số cơ sở gia đình ở Đức Trọng nuôi trai lấy ngọc, chứ anh có cà kê theo tán bà bác sĩ khoa sản ấy đâu mà cũng mang tiếng. Có thể là do Thiên ghen, dù anh ta từ lâu rồi không hề quan tâm đến Tường Vân. Nhưng lần ấy, Thiên muốn gì khi tung tin anh sắp cưới Ánh Tiên với em?

Nhỏm đầu lên sát mặt Phượng, Nhã thì thầm:

- Có phải anh ta muốn có được em không Phượng?

- ... không... không phải đâu!

Kéo Nhật Phượng xuống nằm kế bên mình, anh hơi gắt gỏng:

- Lại còn bênh vực hần hả con nai Bambi của anh.

Nhật Phượng gượng ngồi dậy nhưng Nhã đã kèm cô lại và kéo cô sát vào mình, mắt anh như vừa chan chứa yêu thương, lại như vừa xót xa thương hại. Phượng tưởng mình chết đuối trong ánh mắt rực lửa đắm say ấy, cô bị chế ngự hoàn toàn bởi nụ hôn của Nhã.

Sau một thoáng mơ màng, Phượng hốt hoảng đẩy anh ra. Nhã tủm tỉm cười, nụ cười hơi nhếch môi khó hiểu của anh làm cô bưng bưng tự ái, Phượng chống tay ngồi dậy, giọng gấp rút:

- Anh đã từng yêu chị Thu cho đến tận bây giờ, vậy tại sao anh lại yêu được cả em lẫn chị Uyên?

Mặt Nhã cứng ngắc như sáp. Anh từ tốn đáp:

- Đúng là hồi đó anh có để ý Nhật Thu nhưng cô ấy đâu hề yêu anh, rung động đầu đời bây giờ được anh xếp vào góc dành riêng cho chuyện cổ tích rồi, nó như một kỷ niệm đẹp của thời mười tám, đôi mươi. Anh không phủ nhận là chính từ chút tình lãng đãng ngày xưa này mà anh đã nhanh chóng yêu em, nhưng anh yêu như vậy xét ra có gì đâu là quái, chỉ có kẻ nào phao lên rằng anh yêu Nhật Uyên một lúc với yêu em mới là bậy bạ.

Dứt lời Nhã lại nằm lả ra giường, sức nặng của cơ thể anh làm chiếc giường trải nệm mút có lò so nhún xuống. Phượng ngồi chống tay chống chèo nên té ập vào Nhã. Anh ôm lấy cô chặt cứng:

- Suốt một tuần anh đi vắng. Thiên đã đầu độc em bằng những câu chuyện nhằm nhí ấy phải không? Hần ta lợi dụng vài lần Uyên tới đây để cố tình chia rẽ em với anh, và em với Nhật Uyên. Vậy sao em không hỏi Uyên xem quan hệ giữa anh và cô ta như thế nào? Hừ!

May là lúc nào gặp anh, Uyên cũng đi với Sơn hết, không thì Thiên còn dom dat tới đâu nữa. Em dễ tin đến mức tội nghiệp. Chính vì sự thơ ngây đó mà Thiên mê mọt em, cũng chính vì sự trong sáng của em mà anh luôn thấy mình không xứng với em. Còn em! Em từng nghĩ anh dối trá, thì em đến làm gì? Nếu không phải là để hạch sách, tra hỏi anh?

Thở dài phiền muộn, Nhã có vẻ trách móc:

- Anh cứ tưởng em đến để an ủi, động viên tinh thần anh qua cơn sốc này không thôi. Ngờ đâu em lại hành hạ trái tim rồi bời của anh thêm nữa.

Bỏ mặt Phượng nằm chúi nhủi sát bên, Nhã gác tay lên trán, mắt

nhắm lại. Phượng nhận ra vẻ uể oải, những nếp nhăn lò mờ lo âu sâu sảo trên gương mặt anh. Bất giác cô ứa nước mắt. Suốt khoảng thời gian từ buổi tối Nhã đến nhà cô đến nay, Phượng đã chịu đựng một sự căng thẳng quá sức. Thoạt đầu cô đau khổ khi nghĩ đã có thời Nhã đã yêu hai ba chị ruột của mình, sau đó cô căm thù anh khi nghe Thiên báo Nhã sắp cưới vợ. Rồi cuộc đau khổ hay căm thù chỉ làm cho chính lòng cô thêm rối. Cô bắt đầu hoài nghi, phân vân rồi loay quanh lẫn lộn với nỗi khổ của mình. Hơn bất cứ điều gì trên đời này, Phượng muốn biết tại sao, và biết căn kể tình cảm của Nhã đối với mình. Trong những đêm tối nằm nghe mưa và đắm mình trong tâm trạng tuyệt vọng. Nhật Phượng muốn gặp để nói hết với Nhã những điều mình được biết về anh. Cô muốn lột trần tâm hồn của mình ra, và cả tâm hồn của anh nữa.

Nhưng không được, việc cơ sở làm ăn của anh bị cháy ra tro khiến Phượng gượng nhẹ. Cô không thể gây thêm tổn thương cho anh dù chính điều này sẽ gây thương tổn cho cô trong suốt thời gian cô còn lại một mình.

Dẫu sao Phượng cũng quá yêu anh. Cô biết tình yêu là sự hiểu nhau, tin nhau hoàn toàn đến từng chân tơ kẽ tóc, thế mà vừa rồi cô lại không dần được lòng ghen tuông để buông ra một hơi những nghi ngờ. Nhật Phượng chợt thấy mình tầm thường quá, cô yêu nhưng không tin tưởng và không thông cảm với người mình yêu. Vậy tình yêu của cô có chút giá trị nào đâu?

Nhật Phượng khe khẽ chạm vào Nhã, anh nằm yên giống ngủ. Giọng cô rụt rè như người biết lỗi:

- Em nghi ngờ vì thật ra em vẫn biết quá ít về con người anh. Cả những điều bình thường nhất như sở thích của anh, ngày sinh của anh, mặc dù em đã biết anh từ mười năm nay. Em nghi ngờ vì xung quanh anh có nhiều cô gái đẹp quá!

Đôi mắt Nhã mở ra rồi nheo lại. Uể oải anh nói:

- Tất cả những cái đó đâu phải lỗi của anh. Lỗi là chỗ em tin tưởng người khác hơn anh, và chưa hề yêu anh như em vẫn tưởng.

Nghĩ rằng Nhã đang bực dọc trong lòng, nên nhìn anh vẫn tốt hơn.

Nhật Phượng dịu dàng lắng sang chuyện khác;

- Anh có biết nguyên nhân vụ cháy công ty của anh chưa?

- Anh chưa biết nguyên nhân, nhưng kết quả thì nắm khá chắc, toàn bộ ra tro vì cháy ba đêm mà.

Nghe giọng Nhã rành mạch không pha một chút tình cảm khi nói về biến cố vừa qua của chính mình. Phượng hơi ngạc nhiên. Cô không ngờ anh có máu lạnh đến thế, ngược lại với cô anh lại để lộ sự gian

dối ghen tuông ra mặt khi biết Thiên tò mò theo theo tán tỉnh cô Có phải tại anh quá yêu cô không? Đang ngờ ngác trước câu hỏi chùng như vô lý này Phượng lại nghe Nhã cười gằn. Anh nói:

- Tất cả đều ra tro, nhưng cái cơ sở ấy nó cũng hết thời rồi! Em có tin ở số mệnh không? Biết đâu ngôi sao số mạng của anh sẽ chiếu sáng sau trận hỏa hoạn kinh khủng này.

Nhã đang nhìn sâu vào mắt cô, cái miệng rộng đang thích thú vì những toan tính gì đó trong đầu hơi nhếch lên. Cô lo lắng hỏi:

- Anh sẽ làm gì khi vốn liếng mất sạch?

Quai hàm rắn rỏi của Nhã nghiêng lại nhưng nét mặt anh vẫn cười:

- Vốn liếng của anh nằm trong ba mớ tro tàn đó chứ đâu. Đổng tro tàn đổ nát ấy xem ra còn có giá trị hơn cái cơ sở khi nó còn nguyên. Cám ơn em lo cho anh, nhưng anh không sợ nghiệp đâu.

- Bao giờ anh cũng thật khó hiểu!

Nhã ngồi dậy và cúi xuống người Phượng, anh luồn bàn tay vào mớ tóc nâu mềm mại của cô rồi nâng mặt Phượng lên:

- Anh bây giờ phải đi lại từ đầu, em còn yêu anh không Nhật Phượng?

Phượng khe khẽ gật đầu. Nước mắt cô trào ra chảy xuống hai bên thái dương rồi lan vào trong tóc:

- Em chỉ sợ anh không trở về với em thôi!

Tiếng Nhã thì thầm trong bầu không khí im lặng của căn phòng rộng:

- Anh phải trở về chứ, vì điều kiện làm ăn ở đây thuận tiện hơn ở nước ngoài. Nhưng em có bền lòng đợi anh không?

- Em đã chờ anh trong vô vọng gần cả suốt thời thơ ấu, lẽ nào một vài năm nữa em lại chờ không được.

Nhẹ nhàng hôn những giọt lệ trên mặt Phượng, Nhã ưu tư:

- Anh lo mất em quá đi con bé khờ khạo, em dễ tin người khiến anh đi mà không an lòng chút nào vì một vài năm đâu phải là ngắn.

Phượng phụng phịu giấu mặt vào ngực anh:

- Sợ... sao không tới nói một tiếng với ba mẹ em.

- Anh tới rồi đó! Nhưng em thấy anh tới vẫn sau thẳng Thiên, và anh có được hậu thuẫn của ai trong nhà đâu? Thiên chơi gác anh thật tình, anh khó trở lại nhà em khi hiện giờ mọi điều kiện anh đều thua hẳn.

Chợt nhớ ra. Nhật Phượng nghiêm nghị:

- Tại sao anh lại tuyên bố trước mặt người yêu của Thiên em là bồ của anh ta. Anh nghĩ về em như thế nào mà nói như vậy?

- Khổ quá Phượng à! Chẳng lẽ anh phải đi giải thích, thanh minh với em những điều Thiên nói. Em hãy nhìn lại những gì hắn đã làm với

em rồi tự suy nghĩ lấy! Hừ! Hắn định gả Ánh Tiên cho anh để dễ bề tán em, bây giờ lại nói tới người yêu... Anh chả biết người yêu quý quái nào của hắn ngoài mấy con bé bia ôm hết!

Nóng nảy siết mạnh Phượng trong vòng tay, Nhã nói như rên:

- Sao anh cứ linh cảm sẽ mất em, con bé “Gà xước” của anh! Số anh lận đận trong công danh sự nghiệp, lẽ nào lận đận cả trong tình yêu? Ba mươi tuổi đầu rồi mà chả được gì cả. Nói đi Phượng, em có phải là của anh không?

- Em là của anh! Anh chưa tin em sao lại đi hỏi như vậy?

- Nhưng biết đâu có lúc em sẽ thuộc về người khác. Tự nhiên với anh bây giờ trên đời này không có gì bất di bất dịch hết. Tất cả là phù du ảo mộng, có đó rồi mất đó! Có gì là thật đâu?

Nghe Nhã than, Nhật Phượng xót cả lòng. Với người đàn ông còn gì đau đớn hơn cố nghiệp phút chốc tiêu tan, nhưng cô đâu biết làm gì để giúp đỡ anh, vật chất không có, lời nói lại ngu ngơ vụng dại. Bất chợt Nhật Phượng ép sát người mình vào thân thể Nhã, cô vòng tay ôm ngang ngực anh dịu dàng thân thiết như muốn chia sẻ với anh tất cả muộn phiền khổ nỗi.

Có lẽ Nhã xúc động lắm thì phải, cô nghe nhịp tim anh đập mạnh, hơi thở anh gấp rút. Nhã dần ngửa Phượng ra, anh háo hức hôn cô. Phượng nhắm mắt lại và bóng tối quay cuồng ôm lấy cô, đầu đưa bồng bềnh, cô cảm thấy da thịt rắn chắc của anh áp sát vào người mình ấm áp.

Cuối cùng Nhã dứt ra khỏi cái hôn, anh nhìn xuống mắt cô, môi thắm thì:

- Chỉ có giây phút này là thật nhưng rồi cũng sẽ qua mất. Ngày mai anh đi, ước gì anh được mang em theo cùng.

Phượng im lặng. Nhã chạm môi mình vào môi cô lần nữa. Lần này môi anh mỗi lúc một đòi hỏi hơn, bàn tay anh ve vuốt mỗi lúc một thuyết phục hơn.

- Hãy là của anh, hãy thuộc về anh mãi mãi. Ngày mai mình xa nhau rồi, hãy chứng tỏ là em yêu anh, em làm vợ anh đi Nhật Phượng.

Hãy cho anh được quyền có riêng em trên đời này, vì nếu không có em anh chẳng còn có gì cho riêng mình nữa hết. Hãy yêu anh, cho anh hy vọng để vươn lên trong cuộc đời còn dài trước mặt...

Phượng quỳnh lên khi Nhã nói vậy. Mai sẽ không còn thấy nhau nữa, anh đang là kẻ thất chí lỡ thời, lẽ nào cô tiếc với anh khi tới giờ phút này cô là tất cả tình yêu, nguồn an ủi, niềm tin duy nhất của anh.

Nhưng như thế là quá sớm, vì Phượng chưa chuẩn bị tinh thần cho một tình huống như vậy, nhưng cũng đã quá muộn vì ngày mai anh đi

rồi! Được là của anh, được làm vợ anh, là toàn bộ những gì Phượng khao khát. Nhưng không thể được! Cô sợ Nhã sẽ khuất phục mình, nhưng cô cũng muốn được nằm trong vòng tay âu yếm của anh như thế này. Tâm trí phiêu diêu, thân xác quên đi sự tồn tại của hiện thực. Phượng tuân theo không phải trí óc, cũng không phải trái tim, mà hình như cô đang tuân theo lòng thương hại để thấy Nhã đang cần cô, giống như chỉ có được cô là của riêng mình, anh mới xóa đi tất cả những gì mất mát vừa rồi.

Có nên lấy tình yêu của mình để đền bù, để lấp kín những khoảng trống như hố sâu trong tâm hồn bí hiểm của anh không? Điều đó quá nguy hiểm và cô lo sợ. Phượng đẩy Nhã ra, trong ánh mắt của anh là sự cay đắng, thất vọng và chán chường.

Anh chỉ nói vồn vện:

- Em không tin rằng anh thật sự yêu em, yêu em hơn cả cuộc sống hay sao?

Một nụ cười mỉa mai cam phận hiện ra trên đôi môi đang cố gắng mím lại, nụ cười ấy của Nhã làm cô thấy mình độc ác với anh.

Chạnh lòng Phượng ôm cứng lấy Nhã, cô áp mặt vào ngực anh thổn thức.

Một phút, một giờ hay một đời người đã trôi qua rồi? Phượng hốt hoảng ngồi bật dậy khi có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ:

- Hê! Nhã ơi!

Hậm hực bước ra cửa, Nhã lên tiếng:

- Gì vậy Thiên?

Ló đầu vào phòng, Thiên cười tươi roi rói:

- Mời... quý vị xuống vườn địa đàng, ở đó có một bàn tiệc nho nhỏ, tiệc chia tay ấy mà...

Nhã thờ ơ kiểu không đồng tình:

- Tội này sẽ xuống ngay mà.

Dứt lời anh định đóng cửa lại, nhưng Thiên đã chống tay dựa vào tường giọng ồm ồm:

- Phượng ơi! Bác gái cho phép tôi đưa cô đi tới 11 giờ, bây giờ là 10 giờ rồi. Chuẩn bị về đó nhé!

Nghe nhắc tới mẹ, tự dưng Phượng bậm môi, thật ra mẹ cô có nói gì đâu, Thiên lại định giở trò gì đây?

- Có lẽ em nên xuống với Thiên trước thì tốt hơn ở lại cùng anh.

Nhã xẵng giọng rồi bước vào phòng trong với vẻ bức bối không cần giấu giếm.

Phượng biết anh lại tự ái nên cố ầm ỨC quay sang nhìn trừng trừng kẻ phá đám. Phượng thấy Thiên khoanh tay trước ngực, anh nhìn cô bằng

cái nhìn nghiêm khắc.

-Hừ! Cô còn kênh với tôi nữa à! Nhìn lại mình xem. Thật là đẹp mắt! Cái nhìn lạnh tanh kèm theo chút gì đau đớn của Thiên làm Phượng bối rối, cô vội vàng ngó xuống và hết hồn khi thấy hàng nút áo trước ngực bung ra hai ba cái...

Như một phản xạ Phượng ôm lấy ngực, mặt nóng bừng bừng. Cô nhục nhĩ muốn chết được. Len lén liếc Thiên, Phượng thấy anh nhếch môi khinh khỉnh và quay lưng trở ra.

Ngồi phịch xuống giường, cô run rẩy gài lại khuy áo và nhìn tấm drap hơn nhàu mà hổ thẹn. Nếu Thiên không tới gõ cửa thì có lẽ Nhã và cô tất yếu đi đến bến bờ cuối cùng mà hai người biết chắc họ sẽ đến.

Rồi khi Nhã ra đi, một mình Phượng ở lại cô sẽ như thế nào với cuộc tình không còn gì để giữ?

- Em chưa xuống với Thiên hay sao?

- Em đến vì anh chứ có phải vì Thiên đâu?

Châm cho mình một liều thuốc, Nhã mơ màng sau làn khói:

- Vì anh bao nhiêu đó đủ rồi! Có lẽ em không cần phải tiến tận sân bay. Anh sợ nước mắt lắm!

- Bao giờ anh trở lại?

Thở bằng một làn khói, Nhã trầm tư:

- Anh chưa biết. Nhưng dự tính của anh là sẽ về đây làm ăn. Canada có chỉ số thất nghiệp cao nhất các nước tiên tiến, cố bám ở đó cũng chỉ làm thuê. Nhất là dân vừa tán gia bại sản như anh, dễ gì ngóc đầu lên nổi.

Nhìn Phượng ngồi buồn hiu, Nhã bước lại kề bên vỗ về, căn dặn:

-Nếu yêu anh phải dè chừng và tránh xa Thiên. Hứa với anh là không gặp nó. Em hứa đi!

Phượng gật đầu, cố nhớ tới cái nhìn lạnh lùng khinh khỉnh của Thiên và biết rõ rằng dù không hứa với Nhã, cô cũng không mặt mũi nào gặp Thiên.

Choàng tay qua bờ vai mong manh của Phượng, Nhã nói:

- Bây giờ mình xuống dưới!

- Ngồi với em chút nữa đi Nhã! Em muốn được anh ôm như vậy.

- Anh đã ôm em này giờ rồi. Bây giờ phải xuống dưới, không người ta nói.

Phượng bướng bỉnh:

- Em về chứ không vào cái vườn địa đàng đó đâu.

- Nếu không vào đó, em theo anh lên đây đi Phượng.

Cô tò mò:

- Lên đâu hả anh?
- Sân thượng.
- Để làm gì, chân em đau...
- Anh sẽ bế em lên có sao đâu
- Nhưng mà...

- Không có nhưng gì hết. Lên với anh!

Vừa nói dứt Nhã cúi xuống bế cô bằng hai tay, cô vòng qua ôm cổ anh ngạc nhiên vô cùng. Quả thật Nhã là người khó hiểu, anh mới bực bội lạnh lùng đó mà đã vui vẻ, nồng nhiệt đó. Cô gần gũi với anh như thế này, nhưng thật ra cô còn biết rất ít về cuộc đời anh.

Lên tới sân thượng, Nhã bế cô quay tròn chậm chậm, môi anh vờn lấy môi cô không rời. Từ từ Nhã buông tay cho cô đứng xuống.

Phượng bám lấy anh và nhón chân lên mê mải.

Gió ào ào bên tai, gió thổi tung mái tóc mềm như tơ của cô làm tóc chụp cả mặt Nhã, rồi gió cũng đi đâu vắng, để lại sự yên lặng của cỏ hoa trên tầng cao lồng lộng này.

Nhã choàng vai đưa Phượng tới trước tượng Phật Quan Âm. Anh ngược lên nhìn và hỏi:

- Em có biết cầu nguyện không?

Ngạc nhiên Phượng lắc đầu:

- Không! Em chưa đi chùa lần nào hết, em cũng chẳng biết lạy...
- Vậy là dở hơn anh rồi! Bây giờ anh làm thế nào, em làm y như vậy.

Cầm hỏi!

Nhã chấp tay trước ngực thật nghiêm trang, Phượng bỗng thấy khớp, cô hồi hộp chấp tay theo anh lòng chột dưng lên niềm thành kính lạ lùng.

Thấy Nhã cúi xuống xá, Phượng cũng rậm rập làm theo. Anh đợi cô lạy Phật xong, mới ra dấu cùng anh xá bốn phương.

Khi xá xong, Nhã kéo Phượng lại đứng đối diện với mình giọng xúc động:

- Em có biết mình vừa làm gì không?

Phượng lắc đầu, Nhã mỉm cười:

- Hai đứa vừa lạy Phật Trời 4 phương thề làm vợ chồng đó.

Nhìn anh với đôi mắt long lanh, Phượng chớp mi bẽn lẽn, cô không biết phải nói sao cho Nhã hiểu lòng mình. Anh thật tình yêu cô đến mức nhờ bốn phương Trời Phật chứng cho lòng thành, vậy mà chỉ vừa nhìn thấy đôi mắt nghiêm khắc của Thiên thời, cô đã tưởng mình là kẻ bị lừa đảo lường gạt.

Úp mặt vào vai Nhã, Phượng hỏi tiếc:

- Lúc này em đã nghĩ sai về anh. Anh có giận em không?

- Anh càng yêu em hơn. Em khờ quá Phượng à! Đã vậy lại không có lập trường. Anh lo mất em hết sức!

Phượng nũng nịu:

- Vừa thề làm vợ chồng xong đã không tin... vợ. Thấy ghét!

Nhã xiết chặt cô trong tay và cúi xuống định hôn, Phượng nghiêng đầu tránh, cô trách anh:

- Nơi tôn nghiêm, làm vậy kì lắm!

Nhún vai, anh bước chậm chậm tới giàn lan gần đấy, tay đung nhẹ từng chậu hoa treo toong teng đang đu đưa, Nhã cười cười:

- Người ta thường dựa vào một niềm tin nào đó để củng cố lòng tin của mình. Anh không hiểu em tin anh, hay em tin vào lời thề của anh trước tượng Phật Bà này.

Phượng vội nói:

- Dĩ nhiên là em tin anh chứ

- Em đáng yêu lắm! Anh phải hôn em ngay đây anh mới chịu tin lời em vừa nói

Biết là có cái lời Nhã cũng không được, Phượng khe khẽ lắc đầu:

- Anh đúng là kẻ báng bỏ thần thánh.

Kèm hai vai cô, Nhã nhếch môi:

- Anh đâu dám... phạm thượng như vậy! Anh chỉ báng bỏ tình yêu của anh thôi

Chưa kịp hiểu câu nói bí hiểm của Nhã, Phượng đã bị môi anh mê hoặc, cô không dám mở mắt ra vì sợ nhìn thấy gương mặt từ bi độ lượng của Phật Bà Quan Âm.

Mãi một lúc sau cô mới mơ màng nói với Nhã:

- Trông bề ngoài trẻ trung của bà Mẫn Quyên, em không nghĩ là bà ấy lại chăm lo việc kinh tế đến mức thỉnh về nhà một tượng Phật to như vậy.

- Em lầm rồi! Tượng Phật này đâu phải của dì Quyên. Đối với dì ấy tượng này hay tượng thần Venus cũng là tượng

- Anh lại nói bậy! Vậy tượng Phật này của ai, không lẽ của Thiên?

- Thiên chỉ thích người thật hơn tượng. Mà em tò mò làm gì nhỉ.

Theo anh biết pho tượng này do bà vợ lớn của ba Thiên thỉnh.

Phượng ngạc nhiên:

- Ủa! Vậy sao?

- Có gì lạ đâu mà em tròn tròn, tròn dọc mắt như thế? Dòng họ nhà Thiên hầu như đàn ông nào cũng hai vợ. Riêng hấn dám vượt chỉ tới... ba thê, bốn thiếp lắm!

Phượng ngần ngừ nói cho qua chuyện cô đang muốn được Nhã đồng ý:

- Ngày mai em sẽ tiễn anh ra sân bay nghe Nhã?
 Nhã cương quyết lắc đầu:
 - Cứ xem đây là sân bay. Này giờ em đã tiễn anh rồi. Ngày mai đừng tiễn nữa. Anh sợ chia tay lắm!
 Xịu mặt xuống, Phượng muốn khóc:
 - Lúc nào anh cũng khó với em, chưa bao giờ anh chịu em dù một chuyện nhỏ. Tại sao vậy?
 Không trả lời Phượng, Nhã vỗ về:
 - Yêu anh đừng làm khổ anh nữa. Lẽ ra anh đi chuyến bay chiều nay, nhưng vì còn chút công việc nên đành trễ tới mai. Em cứ xem như chiều nay anh đã rời Saigon rồi.
 Phượng khổ sở, cô bắt đầu thút thít:
 - Em không thể nào “xem như” kiểu anh nói được... Em.
 - Ở đây em còn nhè, ra tới phi trường làm sao anh chịu nổi hử Phượng. Có người yêu ở xa phải tập cho quen chứ! Bây giờ em về để Thiên chờ ở dưới. Anh đi lấy vé máy bay.
 Giọng Phượng buồn hiu:
 - Em về một mình, Thiên có chờ cũng mặc kệ anh ta. Thật ra em nhờ Thiên đưa tới vì vào đây phải thừa trình con bé Nguyệt khó quá, vả lại em đâu biết anh có ở nhà lúc nào để chờ để đợi. Bao giờ em cũng yêu anh, hãy nhớ lời em nói, đừng nghi ngờ tội nghiệp em... và cũng đừng quên rằng em luôn nhớ anh.
 - Anh biết
 Nhã hái đưa cô một chùm mai chiếu thủy, nhìn những cánh hoa trắng nhỏ mong manh với mùi thơm nhẹ nhàng thoang thoảng. Anh nói:
 - Bên ấy không có hoa này cũng như không có em. Nhưng ai cấm được mùi hoa theo mình suốt đời phải không cô vợ bé bỏng của anh. Phượng gượng cười, cô nép mình vào vai anh và ngược nhìn tượng Phật Bà lần nữa.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 13

Thiên nóng nảy hỏi như quát:
 - Nhật Phượng đâu?
 Nhã có vẻ khiêu khích:

- Về rồi! Có gì không? Cám ơn mày đã đưa cô bé tới! Buổi cuối cùng ở thành phố này thật tuyệt!

Dứt lời Nhã nháy mắt một cái và lòng thường quay ra khỏi “Vườn địa đàng”. Thiên chồm người tới kéo vai anh lại:

- Mày đã làm gì con bé?

Hất tay Thiên ra, Nhã lơ lửng:

- Tâm tình, hò hẹn và... hôn nhau.

Thiên im lặng. Anh chợt thấy mình lố bịch, nhưng thật tình mà nói tại Thiên bồn chồn, sốt ruột suốt thời gian Nhật Phượng ở trong phòng Nhã. Dầu biết rằng đưa Phượng đến với Nhã chẳng khác nào đưa thỏ vào hang sói nhưng anh không thể từ chối được.

Suy đi nghĩ lại Thiên những tưởng Nhật Phượng tới vừa để chia tay, cũng là vừa để vạch mặt kẻ chơi trò yêu tay ba kia ra thôi. Ai có ngờ con bé ngu nhất trần đời kia lại mê man nghe những lời ngọt ngào giận dữ ấy. Phượng u mê bỏ ngoài tai những điều anh thật lòng nói. Thế có chết không! Nhớ lại hình ảnh quần áo cô xóc xếch, drap giường xô lệch lúc nãy, Thiên muốn điên lên. Anh vung tay như định đâm vào mặt Nhã:

- Mày là thằng tòi! Không yêu mà vẫn ngọt ngào quyến rũ con nhỏ.

- Tao không yêu, nhưng Phượng yêu! Có mắt mắt đâu mà mày la toáng lên thế! Xót à! Xót sao lại đưa nó tới làm gì? Mai tao về rồi!

Mày tán được con bé tao khen và cám ơn? Nó chưa làm sao đâu.

Ráng một chút sẽ “cua” được em ngay!

Thiên giận run lên. Anh không ngờ Nhã có thể mở miệng nói được những câu hạ cấp như vậy. Ngán ngấm anh ngồi xuống ghế đá để mặc Nhã bước ra. Nếu anh ta còn ở lại đây thì Nhật Phượng sẽ ra sao nhỉ? Thiên tức sao mình lại ngu ngốc đi nổi giáo cho giặc, để bây giờ ngồi một mình thối thía.

Khi yêu người ta đều mù quáng. Ngày xưa anh cũng vậy, anh chiều chuộng và tin lời Phượng Hoàng nhất nhất. Với anh Phượng Hoàng là cô gái không biết nói dối là gì. Cô như viên ngọc tròn trĩnh trong sáng không một vết tỳ. Và anh cứ soi vào viên ngọc lấp lánh ấy để sung sướng thấy tình yêu mình tỏa ra muôn màu tuyệt đẹp.

Anh khờ khạo dễ tin có khác gì cô bé Nhật Phượng bây giờ.

- Giả Dối! Phản bội! Giả Dối! Phản bội!

Con vệt trên cánh ngang bỗng the thé kêu lên bất ngờ làm Thiên giật mình. Lúc đầu vì bị vợ bỏ, anh đã dạy nó nói nhiều từ nghe thật chất chúa. Và lạ làm sao, những khi anh buồn buồn, nhớ vẫn nhớ vợ về người đàn bà đó. Nó lại lanh lảnh kêu lên như nhắc nhở Thiên hãy cố mà quên đi! Xem ra thứ vật còn biết lòng anh hơn người khác ấy

chứ!

Buồn tay Thiên bốc nắm đậu phộng rang thả cho con sóc nâu đang lấp ló gần đó. Nó tròn đôi mắt đen nhìn anh rồi dạn dĩ nhay đến ăn. Đôi mắt sóc khiến anh nhớ tới những ngón lệ rung rung trong đôi mắt Nhật Phượng đêm mưa rào.

Đêm đó anh cố dần nổi khao khát được hôn lên đôi mắt giận dỗi của em. Tội nghiệp! Em cứ nghĩ anh giả dối nên căm ghét anh. Anh có cho em thấy mặt trái của Nhã nhưng hẳn khôn khéo quá, em lại cả tin vì yêu, anh thì chẳng được miếng lưỡi lẫn cảm tình em nên đành làm kẻ đứng bên lề nhìn xem Nhã điên rồ mà lo, mà tức.

Nhưng cũng chẳng còn gì để anh phải nghĩ suy. Nhã sẽ đi, em ôm dai nổi nhớ buồn tênh. Anh không còn trách nhiệm gì với em, sao lòng anh lại nặng nề như vậy?

- Ngốc tự si tình!

Con vệt lại chu mỏ kêu lên the thé! Thiên cầm chùm nho trên bàn thả về phía đầu nó

Con vật sống gần người ta lâu ngày ấy chả thèm tránh né, nó cúi đầu xuống về phía anh gật gù rồi... phán tiếp:

- Yêu rồi! Mẹ Kiếp!

Thiên phì cười. Con quỷ này hôm nay lại thêm tài thầy bói nữa đây. Anh đứng dậy bước ra, thấy Nguyệt xó rờ Thiên bảo:

- Vào dọn ba cái đồ ăn trên bàn dùm cậu.

Con bé lấm mồm thắc mắc:

- Ủa! Vậy không phải để cậu Nhã đãi cô Ánh Tiên sao? Cô vừa tới tức thời mà!

Thiên nhú mày khó chịu:

- Biểu cái gì thì làm cái đó, sao lúc nào con cũng hỏi vặn vẹo hết vậy?

- Con có hỏi gì đâu... Tại con tưởng... A cậu Thiên, cô Phượng về hồi nào, bà ngoại mới hỏi thăm. Con nói đại là cô đang ở trên phòng cậu.

- Tầm bậy! Sao mày nói thế!

- Thì cổ là bồ cậu, không lẽ con nói cổ đang ở phòng cậu Nhã.

Biết Nguyệt chẳng vừa gì, Thiên làm thinh bỏ lên phòng khách. Mẹ anh đang ngồi cắm bình hoa lys trắng. Thấy anh vào, bà hỏi:

- Nhật Phượng đâu rồi con?

- Hình như cô ta về này giờ.

- Ủa! Sao lại hình như?

- Tại lúc Phượng về con không hay.

Liếc vội Thiên, bà Mẫn Quyên thấy mặt anh đầy nét bực bội, cười

cười bà nói nhẹ nhàng:

- Con bé ngộ đó chứ! Sao cho nó đến rồi lại để nó giận dỗi ra về không hay? Vừa vụng về, lại vừa khó tính như mày biết tới chừng nào có được mối ưng ý.

- Mẹ buồn cười thật! Hết Tường Vân, Ánh Tiên rồi tới Nhật Phụng. Muốn con với cô gái nào là mẹ bắt đầu nói đến hả! Một Phụng Hoàng con đã gần chết, mẹ không thương con hay sao còn muốn con bạc đầu sớm vì ba vợ với bồ nữa.

Khéo léo bỏ những hòn cuội vào bình hoa cho cái bàn chông không ngã, bà Quyên nói:

- Không phải mẹ có ý nhắc chuyện cũ cho con buồn, nhưng Phụng Hoàng bỏ con tính ra cũng bảy tám năm, nó có chồng khác, con cái đùm đề ra rồi, con nhớ nhung chi nữa cho uổng đời.

Thiên lâm bẩm:

- Con không nhớ, không thương ai hết. Con chỉ thấy ngán ngấy mọi thứ, chán thật sự!

Bà Quyên hóm hỉnh:

- Trước đây thì đúng như vậy! Nhưng độ này khác hơn rồi. Qua mặt ai không biết, chớ qua mặt mẹ thì khó lắm ông tướng ạ!

Thiên gượng gạo:

- Mẹ lại định bắt nạt con rồi! Khổ ghê!

Nghiêng đầu ngấm lộ hoa, bà Quyên trầm ngâm:

- Thăng Nhã về vội quá, mẹ không chuẩn bị được nhiều thứ để gửi cho ba con.

- Con nghĩ ở bên ba không thiếu gì đâu, ngoài việc thiếu mẹ

- Lâu quá chắc ông ấy cũng đã quên. Biết đâu cha con lẫn rồi! Năm nay ông phải gần tám mươi tuổi. Nói cho chính xác là ông đúng bảy mươi bảy tuổi.

Mắt bà Mẫn Quyên xa xăm:

- Đời người ta đúng như gió thoảng qua. Mới đó mẹ đã bốn mươi sáu tuổi với cả cuộc đời cứ đi tìm mãi cái bóng hạnh phúc. Thật lòng mẹ không muốn con dẫm lên lối mẹ đã đi. Con trẻ lại là đàn ông, con dễ dàng bước thêm bước nữa mà lòng vẫn thanh thản. Chớ mẹ thì khó! Đến bây giờ vẫn thấy khó

Thiên ngạc nhiên không hiểu tại sao hôm nay mẹ anh lại kể lể như tâm tình với anh, thường thì có chuyện gì buồn vui bà đều nói với Đan Tâm. Chắc bà tội nghiệp... thằng con trai lận đận nên mới tự than thân, để anh hiểu đời bà cũng đầy rẫy muộn phiền vì đã yêu, và bất chấp dư luận để làm vợ người đàn ông bằng tuổi ba mình.

Có lẽ anh được thừa hưởng ở ba dòng máu đa tình nên biết yêu quá

sớm, cộng thêm cái “hưởng” hai đời vợ của hầu hết các bậc nam nhi bên họ cha anh, nên chắc chắn anh sẽ phải lên xe hoa thêm lần nữa, nếu không muốn sống độc thân suốt đời.

Bất giác Thiên nhìn bà Mẫn Quyên. Mẹ anh vẫn còn quá trẻ so với tuổi. Bà là con gái cưng trong gia đình giàu có, quen muốn gì được nấy, đâu làm động móng tay, nên trong bà vừa sang trọng, lại vừa trẻ trung duyên dáng. Thiên biết có nhiều người đàn ông đứng tuổi đang muốn tiến tới với mẹ mình. Anh không hẹp hòi ích kỷ can ngăn, nhưng trái lại mẹ anh lại luôn né tránh.

- Cô Mẫn Quyên!

Thiên thấy mẹ anh tươi mặt lên khi nghe Ánh Tiên gọi bằng giọng đã dốt đặc biệt của cô.

- A! Vào đây với cô! Nhã đâu rồi?

Ngồi sà xuống kế bên bà Quyên, Ánh Tiên nhoẻn một nụ cười hết sức điệu hạnh với Thiên rồi lúc lắc đầu nói:

- Anh Nhã của cháu đang thay đồ “kềng” trên lầu! Ba cháu mời cô, anh Thiên đi nhà hàng để tiễn anh Nhã.

- Chà! Anh Bình tiễn chàng rể tương lai chu đáo quá!

- Nhưng cô Quyên ơi! Cháu và anh Nhã chỉ là nhân vật phụ thôi.

Bà Mẫn Quyên đưa tay:

- Ủa! Vậy ai là nhân vật chính?

Đặt tay lên môi ra chiều bí mật, Ánh Tiên thì thầm:

- Ba ... cấm hai đứa cháu nói...

- Ghê nhỉ! Vậy thì cô ở nhà.

- Ôi, ôi! Không được! Cô mà ở nhà thì tụi cháu mất ngay tiêu chuẩn ăn theo.

Bà Quyên bật cười ròn rã. Thiên nhận ra vẻ thích thú trong ánh mắt của mẹ. Ông Bình là người đứng đắn, góa vợ đã lâu, có điều anh ghét cô con gái nhí nhảnh quá mức của ông. Tự dưng có cô em ngang hông như Ánh Tiên cũng mệt đấy!

- Anh Thiên nghĩ gì mà cười một mình vậy?

- A! Anh nghĩ tới chuyện tương lai và thấy cuộc đời tụi nó có những sắp xếp hay ho vô cùng.

Ánh Tiên lại lúc lắc cái đầu với gương mặt tròn vành vạnh rồi mới nói:

- Nhưng... vui phải không? A! Nhật Phụng yêu dấu của anh đâu rồi? Em nghe con bé Nguyệt nói cô nàng mới ở đây mà!

Thiên không trả lời, anh nheo nheo mắt:

- Anh Nhã của em, Nhật Phụng của anh. Sao lại kèm theo... chủ quyền chi vậy kìa!

- Để không ai dám sờ vào chớ chi nữa.

- A! Té ra là thế! Công nhận Ánh Tiên kỹ thật! Ráng giữ vật sở hữu của mình nghe chưa? Kìa! Nhả của em vào tới đấy!

Ánh Tiên đứng dậy dẫm chân:

- Bắt người ta chờ gần mười phút. Anh không biết quý những phút giây còn ở bên nhau gì hết. Mai không có em, đừng than buồn nhé! Nhả tự Nhiên choàng vai Ánh Tiên, anh nói với bà Mẫn Quyên, nhưng Thiên biết Nhả muốn chọc tức mình:

- Dì Quyên xem, có đôi có bạn như tụi con phải vui không? Ai như Thiên khó khăn quá nên tối ngày quạu quọ với nỗi buồn của mình. Con nói thật, Nhật Phượng được lắm! Nếu không có Ánh Tiên con đã tán cô ta rồi!

Véo Nhả một cái nên thân, Ánh Tiên kèm theo mắt liếc sắc như cửa vào da:

- Anh nói mà không sợ anh Thiên gì hết. Coi chừng anh làm đám cưới trước tụi mình đó chứ.

Thiên làm thinh nghe Nhả vuốt theo Ánh Tiên:

- Anh và em chắc chắn thua Thiên vì đấu sao hấn cũng từng đóng vai chú rể một lần rồi.

Thấy mặt cậu con trai làm lì, ba Mẫn Quyên vội lên tiếng:

- Con chịu khó chờ Nhật Phượng lại đây đi ăn cơm với mẹ. Đề nghị bất ngờ của bà làm cả Thiên lẫn Nhả đều bối rối. Ánh Tiên đồng thanh reo lên:

- A! Cô Quyên đúng là bà mẹ chịu chơi. Anh Thiên cố đi rước Nhật Phượng của anh, nhớ phải nói đây là lệnh của mẹ chồng tương lai, thế nào cô ta cũng đến thôi dẫu trong lòng cổ giận anh cỡ nào đi chăng nữa.

Bà Mẫn Quyên cười:

- Sau cháu biết tụi nó giận?

- Dạ! Anh Nhả của cháu nói. Lúc nãy cháu tới, thoáng thấy Nhật Phượng trên xích lô, anh Nhả đứng lu tu ở cổng, anh than với cháu là người ta giận nhau mà mình lại khổ...

Nheo nheo đôi mắt lá răm trên gương mặt quá đầy đặn. Ánh Tiên hỉ hả:

- Lúc nãy cháu giả vờ hỏi về Nhật Phượng anh Thiên đâu có thèm trả lời. Giận mà thương...

Đứng phắt dậy, Thiên quát to:

- Thôi đủ rồi! Tôi sợ Mấy người quá! Mấy người muốn làm gì thì làm nhưng đừng lôi tôi với Nhật Phượng vào.

Anh hăm hăm bước ra mặc cho bà Mẫn Quyên gọi. Về tới phòng

mình. Thiên nằm vật xuống giường và cổ dần cơn nóng giận ùn ùn ập đến. Vừa rồi nếu không có mẹ anh và Ánh Tiên ở đó, Thiên đã đập vào mặt Nhã rồi. Đồ khốn nạn! Anh nắm tay xuống giường rầm rầm cho đỡ tức. Tại sao Nhã lại... chơi luôn cả mình mới kỳ. Mình có giành giật gì của nó đâu, mình chưa hề làm gì ác với nó cả mà. Nó thừa biết Phượng không ưa mình nhưng nó cứ cố tình trêu chọc. Nhã muốn trả thù mối tình ngày xưa thật không? Hay bản chất hắn là một tên sở Khanh, đều giả, độc ác, vô nhân, hắn căm ghét tất cả những tình cảm trong sáng hồn nhiên, lành mạnh. Hắn chỉ thích những mối tình giả dối và khoái trá nhìn thấy nạn nhân của hắn vô tình buộc vào bẫy sập mà hắn tinh vi giăng sẵn. Nhật Phượng có tội gì mà lại là nạn nhân của Nhã chứ? Tại sao không nhân cơ hội này cho Nhật Phượng nhận ra chân tướng người cô yêu thầm từ mười năm nay nhỉ? Có thể cô bé sẽ đau đớn tuyệt vọng, nhưng Phượng sẽ quên để có một tình yêu khác chân thật và hạnh phúc hơn. Lao xuống cầu thang, thò đầu vào phòng khách, Thiên nói với mẹ: - Con đi rước Nhật Phượng liền đây. Mẹ chờ tụi con nghe!

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 14

- Alo! Em muốn nghe chị Thủy Tiên - Nhật Phượng kể chuyện... Chị Nhật Phượng em mới chịu à

- Chị Nhật Phượng bận máy rồi bé ơi! Chị kể thay chị ấy có được không? A lo! A lo!

Hồng Nhung nhún vai, bỏ ống nghe xuống. Từ sáng đến giờ không biết có bao nhiêu cú điện thoại tìm Nhật Phượng, cô không hiểu sao bọn trẻ con mê Nhật Phượng đến thế. Chúng nó quen giọng, quen phong cách kể chuyện của Phượng, rồi chẳng biết sao chúng lần ra được cả tên cô, để mỗi lần gọi đến, chúng gọi đích danh Nhật Phượng. Nếu cô bận, chúng cúp máy, sẵn sàng chờ. Chờ như bây giờ vậy đó.

Ngồi tựa lưng vào tường, chân gác lên ghế, Phượng đang say sưa kể chuyện. Phải công nhận Phượng kể chuyện rất hấp dẫn. Lúc mới vào làm việc, cô chỉ kể theo những chuyện cổ tích có sẵn, những loại đó bọn trẻ đã nghe qua nhiều lần nên đâm ra chán. Tự Phượng suy nghĩ ra những mẫu chuyện khác, cô dựa vào các chuyện cũ, thêm

thất các tình tiết mới. Thế là bọn trẻ con mê.

Gác điện thoại xuống, Phượng thở hắt ra:

- Trời ơi! Khát nước gần chết! Cứ nói mãi như vậy chắc em phải tắc tiếng quá chị Nhung.

Mỉm cười, Nhung khen:

- Tại có tài phải ráng chịu. Ai như tụi chị, ngồi chơi suốt, bọn nhóc chỉ khoái em thôi. Phải công nhận em bịa chuyện hay thật! Chị nghe và cứ nghĩ vườn địa đàng có thật. Con vẹt tinh quái của em còn tinh quái hơn cả người. Nè! Em nói nhiều, sao anh Nhật Minh lại im lặng suốt vậy? Chị quen anh mấy năm, tổng cộng những lời anh đã nói không bằng em nói một ngày.

Nhật Phượng đặt ly nước xuống bàn:

- Tính anh Minh là thế. Không bô bô lắm lời như em, nhưng anh nói câu nào đáng giá câu đó.

Có tiếng ai đó góp vào:

- Khởi nói câu đáng giá nhất Hồng Nhung chờ những hai năm nay, anh Minh vẫn chưa chịu nói. Phượng về nhắc anh đi nghe.

Hồng Nhung cầu nhàu:

- Lại tào lao! Ai mà chờ nghe anh chứ!

Nhật Phượng gãi gãi đầu, quả Thật cô không biết gì về anh Minh nên không dám nói gì cả. Câu chuyện anh Minh kể ở buổi chiều mưa rào vẫn còn là dấu chấm hỏi lửng lơ cô chưa hiểu hết. Anh cô không đơn giản đâu.

- Phượng nè! Sao em tưởng tượng được nhiều chuyện ngộ vậy?

Cười cười cô đáp:

- Tại em thích. Chị biết hông, bữa hôm có thằng bé bắt phải kể chuyện con chó Lu Lu ở nhà nó. Trời đất! Em nào có biết con chó ấy đen hay trắng đâu mà kể. Thế là em hỏi. Nó trả lời. Bắt đầu em phía ra từ những câu chuyện về chó em đã đọc như chuyện Ca dan. Nanh trắng. Em kể một hồi, thằng bé không chịu cúp máy, em đói bụng gần chết mà chẳng thể nào dứt ra được với nó.

Hồng Nhung chống tay dưới cằm tư lự:

- Những câu chuyện của em dễ thương thiệt đó. Em viết lại thành tập truyện ngắn cho thiếu nhi được lắm.

Nhật Phượng tròn mắt:

- Em mà viết hả? Ôi thôi! Không được đâu, kể xong chuyện là em quên mất rồi, làm sao viết được.

- Viết sau này cho con em nó xem.

Phượng tròn mắt:

- Chị Nhung lo xa quá. Em lúc này “Chồng con chưa có, nói chi con”.

Chuyện đó hơi đâu mà nghĩ cho mệt.

Chuông điện thoại lại reng... Phượng cầm máy:

- A lo chị Thủy Tiên đây!

- Nhật Phượng phải không?

Phượng nhăn mặt khi biết giọng vừa rồi là của Thiên, cô vội vàng bỏ máy xuống ngồi khoanh tay.

- Sao vậy?

- A! Người ta lộn số.

Hồng Nhung đùa:

- Lộn số cô kể thành chuyện được không?

Phượng chưa kịp trả lời, chuông lại reo nữa, cô cầm máy lên, đổi giọng khào khào:

- Alo chị Thủy Tiên đây!

- Chị Thủy Tiên Nhật Phượng ơi! Con biết đúng là cô rồi. Cô kể chuyện “Vườn địa đàng” cho con nghe nữa đi. Con là bé Hoài Tú nè! Chớp chớp mắt, Phượng xúc động khi nhận ra giọng Hoài Tú. Không biết gã cậu dễ ghét của con bé có ngồi kề bên nghe hùn hay không. Cô ngập ngừng:

- À! Chị không phải Nhật Phượng nên không biết chuyện Vườn địa đàng. Thôi chị đọc Doremon nhé? Em nghe chuyện “Con chó của Xuka” chưa?

- Không chịu! Con nghe chuyện Vườn địa đàng hà! Con vệt của cậu Thiên biết kêu tên cô Phượng rồi! Cô Phượng ghé thăm con đi!

- Chị xin lỗi! Chị là Thủy Tiên chứ không phải chị Nhật Phượng. Thôi chị cúp máy nhé!

Nhật Phượng thần thờ ngồi chống tay dưới trán. Tội nghiệp Hoài Tú. Cô tránh Thiên, nên tránh luôn cả nó.

Nhã xa Sài Gòn đúng một tháng. Và cũng đúng một tháng mình không gặp gã cậu trời dễ ghét, trừ lần nghe giọng hấn qua điện thoại. Trở nghiêng người, kéo chiếc gối ôm vào lòng Phượng xua khỏi đầu tên Thiên, cô bực dọc không hiểu sao khi nhớ về Nhã, bao giờ cô cũng nhờ kèm theo Thiên. Dẫu là kèm theo để so sánh, để làm mốc ghi nhớ cho một kỷ niệm nào đó của cô và Nhã. Rồi cô giật mình nhận ra suốt mấy tháng trời rỗng rã, cô gặp Thiên nói chuyện với Thiên nhiều hơn với Nhã gấp mấy lần. Bản chất ngang ngang thích đùa cợt trêu chọc người khác của Thiên làm Phượng có ác cảm, nhưng nếu không nhờ có anh ta, cô làm sao biết những tin tức của Nhã, dẫu những tin tức Thiên cho cô biết thường thường là những tin tức... mình đến phát khóc.

Với tay lấy cuốn truyện cổ tích của Andecxen. Phượng ngấu nghiến

đọc. Từ hồi còn bé, cô đã mê chuyện cổ tích của nhà văn Đan Mạch này, tất nhiên lúc đó cô chưa biết hết cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng trong những chuyện cổ tích của ông. Để bây giờ đọc lại và kể cho trẻ con nghe qua điện thoại, Phượng mới thấm thía nhận ra rằng trong mỗi chuyện cổ tích cho trẻ con còn có một chuyện cổ tích khác mà chỉ người lớn mới có thể hiểu hết ý nghĩa của nó.

Nhật Linh âm thầm bước vào phòng như một chiếc bóng làm Phượng giật mình. Úp quyển sách trên gối, cô nhắm đầu lên chống tay dưới cằm nhìn bà chị nổi tiếng lạnh lùng sắt đá với nhân viên của mình. Đạo này bỗng dưng chị Linh ủ dột khác thường, đi làm về cơm nước xong xuôi là đã thấy chị lên giường nằm như ngủ.

Nhưng thật ra khó ai ngủ ở giờ đó, chị Linh nằm trăn trở với nỗi niềm riêng của mình đầy thôi.

Nhiều lúc thấy Nhật Linh ngồi trước gương mà Phượng thương. Linh vẫn hội tụ đủ những nét đặc trưng của chị em trong nhà, đúng là nét mặt, đường môi, sống mũi, chiếc cằm của bọn “con nhà Nhật”, nhưng sao ở khuôn mặt Nhật Linh mỗi cái lại biến dạng đi một tý. Con mắt hơi nhỏ, chiếc mũi hơi thô, cái cằm vuông quá sức khiến Linh cứng ngắc như là đàn ông, mà lại là đàn ông xấu trai mới buồn chứ!

Suốt cả tháng trời nay, gương mặt đàn ông ấy như mềm rũ ra, mềm đi bởi những chuyện riêng buồn bực nào đó, mà trong nhà kể cả ba mẹ cô không ai... dám hỏi tới.

Phượng dè dặt lên tiếng:

- Sao độ này chị đi ngủ sớm vậy?
- Mệt!

Nhật Linh cộc lốc trả lời rồi quay mặt vào vách, Phượng tỏ vẻ quan tâm:

- Em thấy chị hơi xanh đó! Chắc thiếu máu chứ gì. Mẹ nói chị nhời nhời ba bốn hột cơm là bụng đói. Ăn uống ít, làm việc nhiều, không khéo bị suy nhược cơ thể...

Mặc Phượng nói gì thì nói, Linh gác tay lên trán làm thinh. Phượng giận dỗi:

- Chị làm sao vậy? Miết rồi không thềm nói chuyện luôn với em. Nhớ hồi nhỏ, đi đâu chị cũng cho em theo, có gì chị cũng để dành cho em. Sao lớn lên chị lạnh lùng kỳ cục, không lẽ công việc ở cơ quan làm chị mệt mỗi chán chường đến mức tiết kiệm cả lời nói với anh em trong nhà.

Nhật Linh không đổi tư thế, cô cất giọng ghen ghét:

- Không phải đâu! Đừng nghĩ chị ghét bỏ em út. Có điều công việc

quay chị tới tấp, chị mệt mỏi, đuối sức quá mà chưa biết giải quyết cách nào, đâm ra sệt sừ như chết rồi đó thôi!

- Nhưng chị đang gặp khó khăn gì vậy?

- Ôi! Em hỏi làm chi cho mệt trí! À! Sao cả tháng nay không thấy Thiên ghé vậy?

Nhật Phượng bĩu môi:

- Em cấm!

Có tiếng Linh cười gượng gạo:

- Chà! Gà xước oai quá ta! Sao lại cấm. Trong khi chị muốn có một người đến thăm, lại chẳng có ai. Đừng nên kiêu căng, phách lối trước tình yêu chân thật.

- Xí! Hắn ta mà chân thật! Anh Nhã nói hắn là một tay đều giả có hạng, thay bồ như thay áo ấy.

Nhật Linh nhòm người dậy, cô vội vàng hỏi:

- Sao Nhã lại biết Thiên?

Ngạc nhiên vì thái độ của chị, Phượng nói ra luôn:

- Sao lại không biết. Về Sài Gòn anh Nhã ở nhà ông Thiên chớ đâu! Thấy anh ta rề rà tán em, anh lên tiếng báo động để em liệu hồn.

Rồi như không dần được lòng mình, Phượng bâng khuâng:

- Anh Nhã về Canada rồi! Không biết trước khi anh đi có hăm he gì Thiên không? Mà lão ta biến đâu mất cả tháng nay.

Nhật Linh chăm chú nhìn em gái và buông một câu:

- Như vậy Nhã cũng tốt với em đó chứ!

Tự dưng Nhật Phượng e ngại, cô tạo ngay cho mình một lớp vỏ nguy trang nhằm che giấu những tình cảm thật đang chất chứa trong lòng:

- O! ... Thì dù sao em cũng là em anh vì không lẽ ảnh xấu với em gái bạn mình.

- Nhưng có bao giờ em nghĩ tại sao Nhã lại tốt với em như vậy không?

Phượng bặm môi. Cô bắt đầu giữ thế thủ trước bà chị mình:

- Không!

Nói xong cô nằm lăn xuống tay vớ cuốn sách đưa lên mặt...

Những dòng chữ, con chữ nhảy múa lung tung khiến Nhật Phượng đọc mà không hiểu hết nghĩa. Cô ngậm ngùi tiếc nuối... Phải chi mình cứ là đứa trẻ con như hồi nào để chị đọc chuyện cổ của Andersen bằng tấm lòng ngây thơ hồn nhiên của con nít. Và phải chi cô là con bé "Gà xước" còm nhòm ngày nào, không biết giữ lại cho mình những cái riêng tư gì cả để đừng thấy cô đơn, ngăn cách với chính chị ruột mình.

Càng lớn lên, già đi người ta càng thấy cuộc đời không đơn giản chút

nào hết. Cô đâu muốn trở nên khép kín như chị Linh, anh Minh, hay cả như chị Uyên, anh Trung ồn ào phô trương nhưng thật ra vẫn im lìm với bản thân trước người khác. Cô muốn bộc lộ nỗi lòng, những điều đó xem ra thật khó trước thói quen ôm riêng chuyện mình của mọi người trong gia đình cô.

- Em đọc gì mà say mê thế?

- À! Chuyện “Nàng tiên cá”...

- Già đầu vẫn còn thích chuyện cổ tích à?

- Đầu có! Em là người kể chuyện qua điện thoại mà! Không mê cũng phải đọc.

Thấy Linh có vẻ muốn nói hơn thường ngày, Phượng cười cười:

- Chị nghe không? Em đọc cho nghe.

- Ôi trời ơi! Chị già quá rồi Phượng!

- Già càng nên nghe chuyện cổ tích, nó làm người ta trẻ ra, vui lên và yêu đời hơn. Máy chuyện này hồi nhỏ anh Vi đã mua cho em, bây giờ đọc lại vẫn hay như thường.

- Những chuyện này chị đều đọc cả rồi. Dù hay cách mấy cũng là chuyện đời xưa, nó có gần gũi gì với mình đâu?

Nhật Phượng phản đối:

- Nói như chị, em không đồng ý.

Chẳng để Phượng huyền thuyên tiếp, Linh quyền hành khoát tay:

- Thôi! Thôi! Chị không phải là con Uyên hay thằng Trung đâu mà tranh luận với em. Thời giờ của chị, để dành cho chuyên môn kia kìa. Hiểu chưa?

Nhật Phượng bực mình nói lấy:

- Em cũng đang làm công tác chuyên môn, chứ có phải đọc chuyện để giải trí đâu, chị hồi này, hồi nọ rồi la em.

Giận dữ cô lại cầm đầu đọc tiếp... Sao chị Linh lúc nào cũng muốn chứng tỏ mình là người có quyền hành vậy? Với em út trong nhà cô còn lên giọng thủ trưởng, nói chi với nhân viên? Không biết chị ghét chuyện cổ tích thật, hay ghét việc mình chê làm ở cơ quan của chị, để làm nghe kể chuyện này nữa đây.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 15

Đang thờ người ra với suy nghĩ, Phượng chợt nghe ba gọi dưới

nhà. Cô buông chiếc gối ôm, ra khỏi giường và bước xuống cầu thang.

Đến phòng khách cô ngạc nhiên tròn tròn mắt khi thấy ba mình đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ thân tình với bà Mẫn Quyên.

Thấy Nhật Phụng ra tới, ông Phong hớn hờ nói:

- Cô Mẫn Quyên đây là bạn thân của cô Đào con, hồi đó cô tới nhà ông nội chơi thường lắm, hai mươi mấy năm mới gặp lại, ba đâu có nhớ ra.

Bà Mẫn Quyên cười:

- Nếu không có tấm hình chụp anh chị ngày đám cưới treo trên vách, em cũng đâu nhận ra.

Ông Phong phì phà điếu thuốc:

- So với ngày xưa cô không khác hơn bao nhiêu, so với Trúc Đào em tôi, cô còn trẻ hơn nó nhiều, duy có những cái bất ngờ lẫn với tình cờ người ta không nghĩ tới, nên tôi không nhận ra cô đó thôi.

Quay sang nhìn Nhật Phụng, ông Phong cất giọng:

- Cô Quyên nhờ con tiếp tục dạy cháu ngoại cô ấy học. Con thấy thế nào?

Không đợi Phụng trả lời, bà Quyên dịu dàng bảo:

- Cô biết cả ngày cháu đi làm, tối về cũng cần có thời gian giải trí nghĩ ngơi nên trước đây cháu không tiếp tục giúp Hoài Tú, chị Đan Tâm đã không dám ép, mặc dù bé Tú rất buồn. Nhưng khổ cho cô hiện giờ là Đan Tâm đã đi du lịch nước ngoài với chồng, nó đem bé Tú về với cô, con bé phần nhớ mẹ, phần buồn vì xa cô Phụng nên dạo này lười ăn biếng ngủ ốm trơ xương. Thằng Thiên đỡ ngon, đỡ ngọt, chiều nào cũng cho đi chơi nhưng con nhỏ vẫn luôn dàu dàu... Ngưng một chút để quan sát nét mặt Nhật Phụng, bà Quyên xuống giọng:

- Hoài Tú mong cháu lắm! Mỗi chiều cháu nhín chừng một tiếng đồng hồ tới chơi với nó được không?

Nghe nhắc tới bé Tú, Phụng thấy nao nao, cô cũng rất thương nó, nhưng nhớ đến gương mặt khinh khỉnh ngạo mạn, khi người của Thiên hôm đó, Nhật Phụng khó xử quá. Cả tháng nay anh ta không hề ghé qua nhà cô, dầu là để đi đánh bida hay uống cà phê với anh Trung. Thiên không ghé vì anh... chán cô quá rồi, chớ đâu phải vì cô "cảm" anh ta như cô vừa nói với chị Linh đâu.

Ngập ngừng một chút cô chối từ:

- Có lẽ cháu không sắp xếp được thời gian sớm để giúp Hoài Tú ôn bài, trễ quá Tú sẽ buồn ngủ.

Bà Quyên kiên nhẫn thuyết phục:

- Hoài Tú, Đan Tâm, cô và cả Thiên đều rất quý cháu, gia đình cô luôn xem cháu như người trong nhà, bây giờ lại biết Trúc Đào là cô út của cháu, thật không gì vui hơn và thân tình hơn.

Bóp nhẹ nhẹ bàn tay của Phượng, bà Quyên lại nói:

- Đến với cô nhé Phượng! Hoài Tú sẽ mừng lắm đó!

Nhật Phượng vội nhìn qua phía ba mẹ mình như muốn hỏi ý kiến.

Ông Phong dễ dãi bảo:

- Nếu không mệt vì đã đi suốt ngày, con nên giúp cô Quyên. Thời buổi bây giờ một người làm nhiều việc đâu có gì là xấu.

Nghe ông Phong nói thế, bà Quyên vội vàng thêm vào:

- Chiều đi làm về cháu ghé nhà bác nghĩ ngơi ăn cơm luôn, rồi khoảng sáu rưỡi bắt đầu dạy con bé tới độ bảy rưỡi, tám giờ gì đó là hết mức.

Bà Nga gật gù:

- Khởi đạp xe đi tới đi lui cũng tiện.

Thấy mọi người trao đổi qua lại như đầu đó đã sắp xếp xong rồi.

Phượng hơi tự ái. Cô đang cần tiền để sửa quần áo đi làm coi cho được một chút, nhưng nghĩ tới Thiên cô chợt ngại ngùng gì đâu. Thế nào Thiên cũng sẽ hát mặt làm cao như lần đầu cô gặp anh ở đêm sinh nhật Hoài Tú. Biết đâu chừng anh ta lại lảng vảng gần chỗ cô dạy Tú học, để thanh tra chất lượng lần giờ giấc cô dạy cho bỏ ghét...

Chẳng lẽ Thiên lại nhỏ mọn và trẻ con như cô nghĩ hay sao?

Dù đã viết thư gửi đi nhưng Phượng không hề có tin tức gì của Nhã hết, sao không “moi” tin của anh từ gia đình bà Mẫn Quyên? Anh từng ở nhà bà mấy tháng trời lẽ nào không biết về được một lá thư cảm ơn.

Nghĩ tới Nhã, Nhật Phượng thấy như mình có được động lực từ trái tim thức dậy. Cô vờ vỉnh làm bộ làm tịch:

- Để cháu suy nghĩ lại xem sao đã! Chỉ sợ ôm đồm nhiều việc quá, cháu dạy Hoài Tú không được như trước vậy thì phụ lòng tin của cả nhà...

- Cô chẳng đời nào nghĩ quấy như vậy cả.

Mỉm cười nhìn Nhật Phượng, bà Mẫn Quyên ý nhị nói thêm:

- Cô chỉ mong có Phượng ở kề bên cho nhà cửa vui vẻ, ấm cúng hơn thôi!

Nhật Phượng nóng cả mặt khi thấy bà Nga thoáng túm túm nhìn bà Quyên.

Chuyện gì nữa đây trời? Phượng thăm than trong bụng, cô thừa biết mẹ mình có cảm tình với gã Thiên... Dầu bà biết hẳn từng có một đời

vợ, nhưng ba luôn bên vức cho rằng chuyện đó dang dở hoàn toàn do lỗi của người đàn bà kia. Còn tại sao mẹ nghĩ như vậy, thật tình cô không biết.

Ông Phong bỗng hỏi:

- À! Thầy Hoàng Tùng còn khỏe không cô Quyên?

Bà Mẫn Quyên bưng tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ rồi trả lời:

- Em nghe người quen ở bên về nói lại, ông ấy vẫn còn rất khỏe so với lứa tuổi “Thất thập cô lai hỷ”. Có điều ông ấy luôn buồn bã vì xa quê.

Gật gù ra chiều thông cảm ông Phong nói:

- Người già nào lại không ngậm ngùi trông về cô xứ, nhất là người có tâm hồn đa cảm như thầy Tùng. Phải nói ngày xưa tôi mê nghe thầy giảng Kiều quá sức!

Phượng thấy bà Quyên gượng cười, ở dưới mắt bà chợt có những vết nhăn phiền muộn. Bà cũng già chớ không thật trẻ như những lúc vui tươi hớn hờ. Có điều cái già ấy được bà che đậy bằng tâm hồn trẻ trung, điệu bộ thoải mái duyên dáng lịch sự đó thôi.

Mà sao ba cô lại đi hỏi bà Mẫn Quyên về thầy giáo ngày xưa nào nhỉ?

Ông Phong dụi đầu thuốc vào chiếc gạt tàn hình con cá, rồi lại hỏi:

- Sao hồi ấy cô không theo thầy Tùng xuất cảnh nhỉ?

Giọng bà Mẫn Quyên rành rọt vô cảm:

- Lúc đó em và... thầy Tùng đã ly dị được cũng gần mười năm rồi còn gì?

Phượng nghe cha mình ngạc nhiên:

- Vậy sao. Đúng là tôi vô tình quá!

Té ra ba của Thiên là một ông già gần tám mươi tuổi. Mẹ anh là học trò của thầy giáo mình. Hèn chi Nhã đã hóm hỉnh nói với cô Thiên dám vượt chỉ tiêu của bố mình, để có ba thê bốn thiếp. Đúng là nhà anh ta khá phức tạp! Như vậy người anh ở Canada đâu phải anh ruột của Thiên. Cô đang tò mò chờ nghe tiếp chuyện thì từ ngoài bé Hoài Tú chạy ủa vào. Nó đứng sựng lại giữa phòng rồi reo to:

- Cô Phượng!

Tội nghiệp! Đúng là con bé ốm quá, Nhật Phượng dang tay ra xúc động:

- Tới đây với cô!

Nào lại ôm Phượng, con bé tấm tức:

- Con nhớ cô, con năn nỉ cậu Thiên cho tới thăm mà cậu không chịu. Tới bữa nay bà ngoại ra lệnh cậu Thiên mới cho con với ngoại tới đó.

Bà Mẫn Quyên nhắc:

- Hoài Tú! Con đã thừa ai chưa?

- Dạ chưa!

Giọng ngây thơ trong trẻo của Tú làm mọi người bật cười. Phụng đưa tay béo má nó rồi dạy Tú thừa ba mẹ mình.

Cái dáng cao cao quen thuộc của Thiên bước vào khiến Phụng mất tự nhiên, cô vờ áp mặt vào lưng Hoài Tú để khỏi phải trông thấy anh. Không nhìn nhưng Phụng cũng thừa biết anh ta vừa chào mẹ mình và đang bắt tay ba mình. Thoát một cái cô đứng dậy kéo theo Hoài Tú:

- Mình ra ngoài sân ngồi xích đu bé Tú.

Phụng chạy ra hàng hiên và nghe giọng mẹ mình vang lên:

- Con bé được cái lớn xác chó còn khờ lắm!

Phụng chợt tưởng tượng ra gương mặt Thiên đang cười. Có lẽ anh ta không đồng tình với mẹ cô đâu, vì dưới mắt anh ta, cô chẳng khờ khạo chút nào.

Nhưng cô thế nào cũng chẳng dính dấp gì tới Thiên, tại sao Phụng lại lo nghĩ vẩn vơ thế nhỉ?

- Cô Phụng ăn ô mai, ngon lắm!

Nhón chân chấm đất để đưa chiếc đu Phụng hỏi:

- Ở đâu Tú có vậy?

- Cậu Thiên mua và nói là mua riêng cho cô Phụng chó không phải cho con.

Nhật Phụng mĩa mai:

- Cậu Thiên tốt quá nhỉ?

Vừa đưa bịch ô mai cho Phụng, Tú vừa gật đầu:

- Cậu Thiên tốt lắm, lúc nãy cậu nhất định cho con đi mua ô mai rồi mới vào nhà cô Phụng.

- Cô đâu thích ô mai!

Thấy Phụng không chịu cảm, Hoài Tú lém lỉnh:

- Nhưng cô không nhận, cậu con buồn lắm!

- Bữa nay Tú học ai cách ép người khác vậy?

Hoài Tú ngập ngừng trước đôi mắt nghiêm khắc của Nhật Phụng, con bé không quen nói dối ấp úng:

- Cậu Thiên bảo con phải làm sao cho cô Phụng chịu ăn ô mai của cậu mua, không thôi cậu sẽ không cho con vào nhà thăm cô.

Phụng cười nhạt, anh ta định giở trò gì nữa đây?

Cầm viên ô mai, cô bóc lớp giấy bọc rồi cho vào mồm. Ba vị chua của me, cay của gừng, ngọt của cam thảo làm cô gật gù khen:

- Món này ngon thật!

Mắt Hoài Tú sáng lên:

- Ngon thật không cô. Con biết thế nào cô cũng thích mà!
Búng cái hột me vào tường, Phượng bóc vỏ viên ô mai thứ hai, giọng cô ngọt ngào hơn:

- Sao con biết cô sẽ thích?

Hềch chiếc mũi bé xiu lên Tú tỏ vẻ hãnh diện:

- Cậu Thiên nói, cô gái nào cũng thích ô mai hết.

Nhật Phượng lại xuýt xoa vì gừng cay vừa nói:

- Lần này cậu Thiên nói chắc đúng!

Hoài Tú cãi lại:

- Con thấy lúc nào cậu Thiên cũng đúng hết! Vừa đúng, vừa giỏi, chuyện gì cậu Thiên cũng biết hết. Hay thật là hay! Bởi vậy dì Tường Vân là bác sĩ mà còn sợ không dám chích cậu con nữa đó.

Phì cười, Phượng nói:

- Khi không bác sĩ chích cậu con làm gì?

- Đâu có khi không, bữa hôm cậu con bệnh quá trời, dì Tường Vân đâu dám chích, ngoại phải nhờ ông bác sĩ mập như thùng tô nô lại chích cho cậu Thiên đó chứ.

Hoài Tú xuống giọng:

- Cô Phượng biết hông? Máy hôm đó cậu Thiên đâu có đi làm, nằm ở trong phòng toàn ăn cháo không hà! Cậu ốm nhách, râu ria tùm lum, đã vậy còn quạu với bà ngoại làm bà ngoại hết đi Nha Trang chơi. Chị Nguyệt bị cậu Thiên la nhiều nhất. Bởi vậy chị mới nói: “không chịu lấy vợ cho rồi, để khi bệnh hoạn có người hầu hạ”. Nghe chị Nguyệt nói, cậu con giận chị Nguyệt luôn. Bữa nay hết bệnh rồi cậu vẫn chưa hết giận đó!

Giọng Phượng tò mò:

- Cậu con bệnh gì vậy?

- Chị Nguyệt nói là bệnh gì... để con nhớ coi? À... Bệnh cảm mạo thương nằng. Bà ngoại bảo là bệnh này nguy hiểm và khó trị lắm! Phượng tùm tùm cười. Đúng là bà Mẫn Quyên lúc nào cũng vui nhộn trẻ trung. Phượng hỏi:

- Con có biết cậu Thiên cảm mạo thương nằng nào không?

Lắc đầu, Hoài Tú ra chiều bí mật:

- Bà ngoại con biết đó, nhưng ngoại đâu có nói.

- Con thích cậu Thiên có mợ Thiên không?

- Không! Con thích cậu Thiên có cô Phượng hà!

- Nói bậy!

Phượng nạt đùa Hoài Tú rồi đưa tay lên xoa gương mặt nóng bừng. Con bé thật buồn cười, lỡ mà già ta nghe thấy chắc mình đến độ thổ vì quê. Rồi cô chột chạnh lòng, té ra cả tháng nay Thiên ốm, vậy mà

mình có hay đâu, nếu hay mình đã nói cho anh Trung biết, để anh đi thăm rồi!

- Cậu Thiên ra dạy xích đu cho con với cô Phượng đi cậu Thiên...

Giọng điệu cợt của Thiên lại mỉa mai vang lên:

- Dạy cho con thì được, chứ dạy cô Phượng thật cậu không dám đâu!

Anh ta kiểm chuyện trước rồi đây! Phượng thấy thấy cái hột me trong bàn tay và kiểm cách rút lui. Nhưng nỗi nhớ thương Nhã da diết làm cô không thể bỏ đi được, cũng không mở miệng đốp chát lại được.

Thiên ra đây làm gì nhỉ?

- Cô Phượng vẫn khỏe đấy chứ!

Nghe Thiên khách sáo, kiêu cách và trịch thượng hỏi mình Phượng cay cú lắm, nhưng cô vẫn ngọt ngào:

- Tôi vẫn bình thường, lúc nãy nghe Tú nói anh Thiên bệnh tôi không biết để đến thăm, tệ thật!

Trong bóng tối của khoảng vườn bé xíu bên hè nhà, Phượng thấy Thiên cười:

- Ôi! Tôi có bệnh gì đâu. Chẳng qua buồn nên đôi khi muốn người khác phải quan tâm tới mình tôi vờ ốm đó thôi.

- Chắc suốt thời gian đó, người yêu của anh bận rộn vô cùng?

- Đương nhiên! Khi cố ý làm như vậy, tôi phải đạt được mục đích của mình chứ? Nói thật, lần đầu tôi biết được cảm giác thích thú nhìn người khác bị lừa. Nhất là người đó hoàn toàn không biết gì ngoài việc tha thiết yêu tôi.

Phượng bực bội kêu lên:

- Coi bộ anh hả hê lắm khi nói rằng thích thú nhìn người tha thiết yêu mình bị lừa.

Ngấm nghĩ một chút, Phượng nhún vai:

- Tôi không tin trên đời lại có cô gái nào bị lừa vì chính người mình yêu như cô người yêu ngốc nghếch nào đó của anh.

Thiên phá ra cười:

- Giống y như người yêu của tôi thì không có ai thật. Nhưng ngốc nghếch như người yêu anh bạn Nhã của tôi thì có thật đấy.

- Bữa hôm anh bệnh sao không chết phứt cho rồi. Sống làm gì mà độc mồm quá! Đúng là...

- Là... là sao? Phải chi cô ráng ngọt ngào hơn chút nữa, tôi đã nói về Nhã cho cô biết tin, tiếc là mới ngọt nửa vội đã len men "yaourt", làm tôi mất hứng kể lể. Chán thật!

Mặc cho Hoài Tú tròn mắt ngó qua ngó lại hai người. Nhật Phượng cong môi lên nói dối vì tự ái:

- Tôi cần gì phải hạ mình ngọt ngào để được nghe anh phao tin vịt. Nhã gởi thơ cho tôi hai ba lá, tôi chưa kịp trả lời nữa đây...

- Thật vậy à? Nhã hay thật, và cô cũng hay thật! Chỉ có tôi là dở nên cứ phải đi buôn vịt. Hôm nay vịt lại ế, mới quê chứ!

- Ủa! Cậu Thiên đi buôn vịt hồi nào? Sao con hồng biết mà cô Phượng lại biết?

Thiên cúi xuống vuốt mũi Hoài Tú:

- Chuyện người lớn làm sao con biết được mà tra với hỏi. Vào ngồi kế bên ngoại đi! Nhanh!

Hoài Tú ngược mắt nhìn Phượng như cầu cứu, cô vòng tay ôm con bé.

- Ở đây với cô.

- Tôi muốn nói chuyện riêng Phượng ạ. Cho bé Tú vào trong đi.

- Nhưng như vậy không tiện chút nào, đây là nhà tôi mà...

- À! Xin lỗi, tôi quên khuấy đi rằng ở nhà Nhật Phượng là cô út nét na, ngoan ngoãn, không khi nào dối mẹ trốn cha để ngồi một mình với đàn ông, con trai. Chết thật! Cậu cháu mình đưa cô Phượng vào nhà thôi Hoài Tú...

- Anh vào thì đúng hơn! Vì tôi và bé Tú đang yên ổn ngoài này, tự nhiên anh phá đám.

- Với Nhật Phượng, tôi lúc nào không là kẻ phá đám? Nhưng lòng tôi có trời cao minh chứng

Nhật Phượng ngắt ngang lời Thiên:

- Mình vào trong nhà, Tú xin bà ngoại chở về ngủ sớm. Ngày mai cô đến dạy con. Chịu không? Hy vọng rằng đừng có ai phá đám việc học hành của cô cháu mình hết Tú ha!

Con bé ngờ nghệch gật đầu rồi buông tay Phượng chạy tuốt vào trong, cô bước vội theo, nhưng Thiên đã kéo vai cô lại. Anh thì thầm:

- Nhã mới vừa điện cho hay tuần sau sẽ trở qua. Cô hay tin đó chưa?

Trái tim Phượng muốn rơi ra ngoài. Cô bấu đại tay Thiên, giọng run run:

- Chưa! Nhưng có thật không?

Gương mặt Thiên cúi sát mặt Phượng, mắt anh như sáng lên làm cô hồi hộp chờ đợi:

- Dĩ nhiên là không. Tôi nói với cô chuyện này giống như cô vừa nói với tôi chuyện Nhã gởi cho cô ba lá thơ vậy mà!

Buông tay Thiên ra, tựa người vào góc cột, Nhật Phượng thở hắt vì đau, vì tức:

- Anh... anh là quỷ, nói láo như cuội.

- Tôi là chú Cuội thì cô là thím Cuội đấy. Không cặp nào xứng hơn đâu!

Lỡ bị Thiên lật tẩy rồi, Phượng lì mặt hỏi tới luôn:

- Nhưng anh có nhận được tin tức gì của Nhã không anh Thiên?

- May phước là... không. Nếu có, tôi nói ra cũng bị rửa xả như thường. nhưng có người nhận được thơ và cả hình của Nhã đó.

- Ai vậy?

Thiên cười cười khi thấy cô hốt hoảng:

- Ấy ấy đừng té xỉu mà tôi mang họa đấy!

Biết Thiên cố tình chọc tức mình, Phượng làm thính, lời anh ta nói mập mờ lấp lửng tin cũng tức, mà không tin cũng tức. Tốt hơn hết đừng thềm quân tâm hỏi nữa.

Bước vào thềm nhà, Phượng thấy ba mẹ mình, bà Man Quyên và Hoài Tú bước ra tới.

Giọng ông Phong vang lên sáng khoái:

- Đâm ra cũng là chỗ thân tình cả, trước đây cô Quyên là bạn của cô út Đào, bây giờ tụi nhỏ lại là bạn của nhau. Nghĩ ra mới thấy thời gian qua nhanh đến khủng khiếp.

Bà Mẫn Quyên tiếp lời:

- Như anh chị và em đây thì chỉ còn con cháu để làm nguồn an ủi, chớ cuộc đời đến tuổi này có gì đáng bận tâm nữa đâu.

Bà Nga lắc đầu:

- Cô nói vậy chớ! Ra đường có ai nghĩ cô đã là bà ngoại. Cuộc đời còn dài vậy nghĩa làm đối với các phụ nữ trẻ đẹp và giỏi giang lịch thiệp như cô.

Thiên nhỏ nhẹ nói xen vào:

- Cháu vẫn nói mẹ nên tìm một người xứng đáng để có nguồn tâm sự, mà ai mẹ cũng chê!

Bà Mẫn Quyên mắng yêu con trai:

- Thôi đi cậu Hai! Thân mình lo chưa xong mà bày đặt lo cho tôi.

Quay sang nhìn Nhật Phượng, bà Quyên tươi cười:

- Phượng tới dạy Hoài Tú ở nhà cô, rồi sẽ thấy rõ “anh ta” hơn.

Không hiền lành như lúc nói chuyện với cháu đâu.

Phượng đá đá chân trên nền gạch:

- Dạ! Cháu biết rồi cô ơi! Nhưng cháu cũng chẳng để ai ăn hiếp mình đâu.

- Nghe chưa Thiên? Liệu mà ăn ở cho đàng hoàng lại đấy!

Nghe mẹ nói, Thiên vờ nghiêng đầu:

- Vâng! Thừa mẹ! Lúc nào con cũng sợ oai cô giáo Nhật Phượng hết mà!

Nói xong anh và mọi người cùng cười, chỉ riêng Phượng là im ru. Cô đang hoang mang về tin giật gân Thiên vừa loan về Nhã nên chẳng để ý gì. Con bé Hoài Tú cười nhiều nhất. Nó lắc lắc tay cô và nhét vào một bịch giấy:

- Ô mai của cậu Thiên nè, cô Phượng cầm lấy đi. Hết, cậu con sẽ mua nữa.

Bà Quyên nói:

- Này! Con hơi lo cô Phượng dùm cậu con phải không?

Nhật Phượng đỏ mặt. Cô biết bà nghĩ làm rồi, nhưng có lẽ làm thỉnh vẫn tốt hơn là dính chính nên Phượng vờ mắc cỡ cúi đầu im lặng.

Hoài Tú ngờ ngác:

- Hơi lo là cái gì? Có phải là làm cho cô Phượng với cậu Thiên thương nhau cho đừng cãi lộn với nhau không? Nếu phải, con sẽ nói cậu Thiên mua thật nhiều ô mai, cô Phượng khen ô mai ngon là đúng ý cậu Thiên rồi!

Ông Phong cười lớn nhất:

- Con bé lém thật!

Nhật Phượng giận dỗi lườm Thiên, anh ta cũng đang toét miệng ra cười. Nếu vì thấy ba cô vui mà hí hửng thì quả là `Thiên làm ba cô rất to.

Đóng cổng lại sau khi Thiên chở Mẹ Và cháu về rồi, Phượng đi chậm chậm ngoài sân, buồn tay cô lại bốc một viên ô mai cho vào miệng. Ở bên kia đại dương xa xôi Nhã đang làm gì nhỉ, nếu biết cô đang nhấm nháp ô mai của Thiên và nhớ về anh? Chắc Nhã không bằng lòng đâu. Cô cũng không bằng lòng chính bản thân mình khi đã xiêu lòng trước lời nói ngọt ngào của bà Mẫn Quyên. Nhưng xét cho cùng cô có nghĩ gì về Thiên ngoài lòng căm ghét. Nhã yêu cô thật tình. Anh đã cùng cô vái lạy đất trời bốn phương tam hướng rồi, sao cô vẫn không... an tâm để cứ đau khổ lo âu vì cái lưới không xương của Thiên chứ

Hương đêm dịu dàng quá! Một mình, em rất cô đơn! Trái tim tội nghiệp của em vừa bị cơn gió nào thổi qua, trống vắng, hun hút. Em thẳng thốt nhìn ngôi sao nhỏ cuối trời, và thấy mình lẻ loi như ngôi sao mờ côi ấy. Anh có biết không Nhã?!

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 16

Việc Nhật Uyên tuyên bố tuần sau gia đình Sơn sẽ sang tính chuyện cưới xin khiến buổi tối trong gia đình sôi động hẳn lên. Sau khi ngồi nghe Uyên trao đổi với ba mẹ xong, Nhật Trung lên tiếng trước:

- Mừng là chị đã bỏ cuộc chơi, dù lúc này cũng hơi trễ rồi đó!

Nhật Uyên hát mặt khó chịu:

- Cái gì mà bỏ cuộc chơi hả thằng ma đầu?

- Em nói theo Hàn Mặc Tử ấy mà! Ông ta từng tiếc rằng:

“Ngày mai trong đám xuân xanh ấy

Coi kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi”

Chẳng biết chị theo ông gà tồ Sơn có anh chàng tốt mã nào tiếc không nhỉ

Ông Phong gật:

- Cũng là may nữa! Lúc nào cũng nổ lộp bộp, đàn ông gì không chừng chạc đang hoang tỵ nào cả.

Nhật Phượng nhìn Trung, cô thấy anh cười cười với Minh chớ chả buồn phiền gì khi bị mắng hết! Dầu sao chị Uyên lấy chồng cũng là tin vui cả nhà mà! Lòng Phượng nhẹ nhõm khi nghĩ rằng Thiên đã bịa đặt chuyện Nhã từng đeo theo tán tỉnh chị Uyên. May phước ngay lúc đó cô không hề hé miệng hỏi gì về quan hệ của chị ấy và Nhã hết. Nếu lần đó Phượng nghe lời Thiên, biết đâu cô đã bị Uyên lên lớp một “tăng” rồi!

Nhật Minh vốn ít nói, hôm nay cũng phả”n khởi cất tiếng:

- Sau bà Uyên tới bà Linh. Các bà làm ơn mở đường cho em út nhỏ đi chớ.

Nghe nói tới mình, Linh lẳng lặng bỏ lên lầu. Nhật Trung chép miệng nói nhỏ với Phượng:

- Thời kỳ... qua đồ kéo dài mãi khiến chị Linh sắp điên. Có điều hiển hiện, may để ý xem dạo này bà ấy ròm ròi xanh xao còn hơn là thất tình.

Phượng ngắt lời Trung:

- Anh chả biết gì hết. Chỉ đang bị công việc trong công ty quay tới tấp mày mặt, bảo làm sao không ròm ròi xanh xao cho được.

Rồi cô cũng ảm ức nói thêm:

- Mà cũng chả ai như bà Linh, nghe em mình sắp lấy chồng không nói được lời vui mừng, thì cũng phải hỏi han này nọ. Có đâu te te bỏ đi lên lầu kỳ cục vậy!

- Chị làm lãnh đạo quen rồi! Lãnh đạo có cách biểu lộ tình cảm khác nhân viên quen như tao với mày.

- Ông này, lúc nào cũng chua cay, móc ngoéo, hèn chi hợp với ông

Thiên dữ!

- Tao thấy anh ta ngọt như đường ấy chứ!

Đang nói chuyện với Uyên, ông Phong nhíu mày hỏi vọng sang:

- Ai ngọt như đường?

Trung vọt miệng:

- Dạ, Thiên của... con Phượng.

Ông Phong tỏ vẻ không bằng lòng:

- Hừ! Đàn ông mà ngọt quá thì nên tránh. Gà tồ như thằng Sơn vậy mà hay! Con Phượng thấy gương chị Thu mà liệu đó. Ham mê bóng sắc rồi khổ cha mẹ, con cái không ra làm sao hết.

Phượng xụ mặt:

- Tự nhiên ba la con oan mạng. Con có gì với anh Thiên đâu chứ!

- Đợi có gì thì còn nói chi nữa. Con Thu hồi xưa cũng vậy, lẳng mạn, mơ mộng, ngu ngốc nhưng luôn chối bai bãi khi có ai động tới tình cảm riêng tư.

Thấy Phượng rơm rớm nước mắt, bà Nga lên tiếng:

- Nó có biết chuyện gì của con Thu hồi đó đâu, sao ông lạ kỳ vậy?

Trong nhà mỗi đứa một tánh, đừng rầy kiểu quơ đũa không được đâu. Con nó lớn hết rồi.

- Lớn hết rồi thì lo càng nhiều. Phải đứa nào cũng biết lo công danh sự nghiệp như thằng Vi hay con Nhật Linh thì đỡ khổ.

Nhat Trung phản đối:

- Tội con có làm gì để ba mẹ xấu hổ đâu, chị Uyên có người đến cưới hỏi đàng hoàng, tự nhiên ba lại nhắc đến chị Thu. Con nghĩ ai có phận đó, làm sao biết trước được ngày mai sẽ như thế nào để mà so sánh người này với người nọ

Ông Phong quát to:

- Im! Mày lại lý sự. Cút hết cho rồi!

Chẳng đợi ông hét tiếng thứ hai, Nhật Phượng chui tọt lên lầu. Cô không hiểu sao tự nhiên ba mình lại nổi cơn sung thiên vì chuyện chẳng có gì hết!

Quay sang bàn trang điểm để lấy lọ kem dưỡng da, Phượng bỗng hết hồn khi thấy Linh ngồi thần thờ trước gương soi, đôi mắt cô thất thần ngây dại trừng trừng nhìn hình mình trong kính.

Nhào tới lây mạnh vai chị, Phượng la lên thảng thốt:

- Chị làm sao vậy?

Nhật Linh đổ xuống như tàu lá non bị xém nặng, cô gục mặt vào tay khóc nức nở. Nhật Phượng hoảng lên vì có bao giờ cô thấy chị Linh xúc động đâu, chứ đừng nói chi tới chuyện khóc tức tưởi như vậy.

- Chị làm sao vậy?

Phượng nhắc lại câu hỏi lần nữa. Cô đã đi làm được một tháng, chưa đụng chạm đến đồng nghiệp, nhưng cũng đủ nhạy bén để hiểu những mặt trái khắc nghiệt của thói đời. Lẽ nào Nhật Linh sắt đá của gia đình cô lại gặp thất bại để phải òa ra với bao nhiêu nước mắt như vậy.

- Ai bắt nạt, ăn hiếp chị hả chị Linh? Mặc xác công việc, làm gì phải khóc cho mệt! Người ta bảo: “Càng cao danh vọng, càng nhiều gian nan”, chị trẻ tuổi, lại giỏi nên bị thiên hạ ganh ghét phải không?

Nghe Nhật Phượng hỏi, rồi nói liền miệng, hình như Linh từ từ bình tâm trở lại, cô lấy tay chùi nước mắt rồi lặng lẽ leo lên giường nằm đắp mền tới tận cằm. Phượng bước đến ngồi kế bên:

- Chuyện gì vậy chị Linh. Nói cho em nghe biết đâu chị sẽ đỡ buồn, đỡ khổ.

Hít hít mũi, Nhật Linh nói bằng giọng ồm nước:

- Khi vui sướng, hãnh diện, vinh quang chỉ hưởng một mình, bây giờ buồn khổ, tủi nhục lẽ đâu bắt em cùng gánh chịu. Đừng hỏi gì hết.

Mặc xác chị!

- Nhưng mà...

- Để chị yên...

Nhật Phượng đứng dậy bắt lức, cô rõ tính chị Linh quá rồi, chị đã nói thế, cô cay rằng cũng chẳng nghe được gì đâu.

Bước tới cửa sổ, cô nhìn xuống con ngõ vắng teo với cột đèn vàng hiu hắt, đơn côi đứng mãi một mình mà lòng nặng nề gì đâu.

Nghe tiếng chân, Phượng biết Uyên đã lên tới, chỉ có điều hôm nay chị Uyên lên lầu trong im lặng chớ không líu lo ca hát như mọi ngày.

Đến gần bên Phượng, Uyên thì thào:

- Bà Linh ngủ rồi à?

- Không! Chỉ nằm nhắm mắt để đó, chỉ vừa khóc quá trời, em hỏi nhất định không nói tại sao.

Nhật Uyên chột nhếch môi cười, cô cao giọng mai mỉa:

- Em đi lấy chồng sao chị lại khóc?

Phượng ngạc nhiên khi thấy Uyên cả gan dám động vào chị Linh vào lúc chị đang ở trong tâm trạng khác thường ngày. Mà rõ ràng cách hỏi đó là cách cố tình chơi vào người khác.

Lạ lùng sao chị Linh vẫn làm thinh, con người kiêu ngạo không tha thứ ai nói chạm tới mình đã ngủ thật rồi sao?

Nhật Uyên lại nói tiếp:

- Này nhé, từ giờ trở đi, em hết là vật cản đường của chị rồi, đừng nhìn em bằng cái nhìn lạnh tanh gay gắt nữa đấy!

Linh vẫn làm thinh, Phượng thấy cô trở mình nằm gác tay lên trán,

miệng mím lại làm lì. Nhật Uyên cũng không thềm nói thêm lời nào nữa, cô mở cửa ra balcon ngồi. Phượng lấy bịch vải khô trong giỏ xách rồi bước ra theo Uyên.

Vừa ngồi xuống nền gạch bông, Phượng đã hỏi tới tấp:

- Từ đầu tới đuôi, em không hiểu gì hết. Tại sao tự nhiên Trung nói ông Thiên ngọt như đường ba lại sùng lên, tại sao tự nhiên bà Linh khóc như nước vỡ bờ. Tại sao chị lại nói cái gì với bà ấy kỳ vậy?

Uyên không trả lời, cô bóp lớp vỏ khô ran của trái vải rồi hỏi:

- Ở đâu đây?

- Của cô Mẫn Quyên.

- Bà ấy khéo chịu thật! Bữa thì ô mai cam thảo, xí muối, trân bì, bữa thì vải khô, nho khô, táo khô. Toàn món ăn cao cấp. Làm đâu cô Quyên là sướng như tiên. Nhưng ông “bố” nhà mình không ưa cô Quyên nên lúc nãy nói lây qua anh chàng Thiên của em luôn.

Nhả vội cái hột vải ra, Phượng ngạc nhiên:

- Sao lại không ưa cô Quyên. Em thấy bà nói chuyện với ba thân tình lắm mà!

- Em khờ quá! Xã giao thì phải vậy thôi! Ba lên án và xem thường cô Quyên lắm!

- Căn cứ vào đâu chị lại nói vậy?

Nhật Uyên nhún vai:

- Mới hôm qua hôm kia gì đó trong lúc ăn cơm chiều, ba nói thẳng ra ý mình!

- Tự nhiên ba nói ra hả

- Thì cũng tại thẳng Trung bẻ xép chuyện một vợ hai vợ của Thiên, ba mới bắt từ đó nói qua cô Mẫn Quyên.

Thấy Phượng có vẻ căng thẳng, Uyên liền kể:

- Ba phê phán lối sống buông thả của cô Quyên, ngày xưa cô Quyên lợi dụng sắc đẹp và tuổi trẻ để quyến rũ thầy giáo đáng tuổi bố mình. Ông này bỏ vợ, bỏ con để sống không chách thức với cô. Mãi đến khi sanh ra Thiên, mọi việc mới khác đi. Ba Thiên li dị với bà vợ lớn được, liền đưa vợ con về đập đầu lạy ông bà ngoại cùng là bạn đồng trang lứa với mình hồi trẻ để xin làm lễ phu phát.

Bốc một trái vải nữa, Uyên nói tiếp:

- Nếu chỉ vậy thôi chắc ba không lên án gắt gao đâu. Đằng này sống với nhau được bốn năm năm gì đó, có được hai mặt con, cô Quyên lại cương quyết đòi ly dị ông chồng già để được tự do, phóng khoáng theo ý mình, không phải ràng buộc bởi ông chồng đã quá “date”. Ông chồng mất thăng bằng vì cú “sốc” này, đứt mạch máu liệt hết nửa người.

- Thật hôn? Phượng trở mắt hỏi.

- Ai mà biết, ba nghe cô Dao kể như vậy, nên ông không có cảm tình với bà Uyên. Đã vậy nghe thằng Trung nói Thiên có một đời vợ, ba quơ vào câu “mẹ nào con nấy” luôn. Em liệu tranh thủ tình cảm của ba trước đi nghe.

- Ồi dào! Em có ưa gì ông trời thần đó đâu mà tranh thủ cho mệt.

Nhật Uyên cười:

- Không ưa sao đưa chân cho người ta bóp. May phúc đạo anh ta siêng tới lui thăm viếng, ba ở ngoài Vũng Tàu.

- Em nói thật, em ghét ông Thiên. Không phải tại em đi ưng việc ổng có một đời vợ Đâu, mà tại...

- Em thích người khác hả?

Tự dưng Nhật Phượng nói dối:

- Đâu có!

- Vậy thì đừng có đổ thừa tại, bị gì hết. Đã có duyên tự nhiên thành vợ chồng, còn vô duyên thì nói tới chuyện yêu thương, thề hẹn cũng bằng thua?

- Chị cũng không yêu anh Sơn, phải không?

Nhật Uyên trầm tư:

- Nếu yêu, chị đã ưng ảnh cách đây bốn năm. Lúc chỉ còn mơn mớn như em bây giờ, chị thích đằng sau mình là một cái đuôi dài của những kẻ si tình, Sơn chỉ là một mắt xích của cái đuôi dài lê thê ấy. Nhưng ảnh bèn bĩ, kiên nhẫn, và có lẽ yêu chị thật tình nên đeo đuổi cho tới ngày nay. Bây giờ chị không thích lượn lờ nữa, người chị yêu không hề yêu chị, tốt nhất nên đồng ý lấy Sơn. Anh ta cù lằn thật nhưng là chỗ dựa vững chắc cho chị cả đời.

- Không yêu sống với nhau làm sao có hạnh phúc?

Tựa đầu vào balcon sắt lạnh ngắt, Uyên tự tin:

- Hạnh phúc hay không là do mình, với chị chẳng có gì là tuyệt đối cả. Thấy chị đồng ý lấy Sơn, ba mẹ tỏ vẻ yên tâm, hài lòng vì nghĩ rằng đơn giản, chân thật, dễ hiểu như Sơn thì anh và chị sẽ sống suốt đời bền chặt, chớ không giống chị Thu có một ông chồng nghề sĩ và cứ khổ mãi vì ông ta, dù đã chia tay, li dị từ lâu rồi.

Nhật Phượng nhắc lại thắc mắc lúc nãy:

- Em không hiểu chị nói với chị Linh những lời có vẻ hằn học ấy làm gì? Chỉ đang buồn bực chuyện trong cơ quan đó.

Uyên cười giọng mỉa:

- Bà ta đang thất vọng vì tình thì có!

- Nói bậy chị chửi bây giờ!

Nhật Uyên vẫn cố chấp!

- Chị mà nói bậy hời nầy bà Linh đã ngồi bật dậy để mắng cho một trận rồi.

Đờ người ra vì ngạc nhiên, Phượng hỏi:

- Sao chị biết? Mà... chị Linh thương ai vậy?

Nhật Uyên im lặng, cô bóp những mảnh vỏ của trái vải khô, cái âm thanh ròn rã vỡ ra, khẽ khàng nhưng vẫn làm Phượng nghe rõ. Cuối cùng giọng Uyên cũng khẽ khàng vang lên:

- Tao đùa đó thôi! Sát đá như bà Linh thì làm gì biết yêu để phải thất vọng vì tình. Có lẽ bà ấy khóc vì tính trệt một nước cờ trong công việc. Thôi đi ngủ! Đi suốt ngày mày không mệt sao gà xước?

Dù biết Nhật Uyên nói dối nhưng Phượng vẫn làm thinh. Ở nhà này ai chẳng có thói quen dấu kín chuyện riêng của mình, chi Uyên cũng vậy, thế thì chắc chắn chuyện chị Linh phải có liên quan tới chị Uyên, nên chị ấy mới né tránh câu trả lời.

Ôm chiếc gối vào lòng, Phượng cố dỗ giấc ngủ, cô lẳng tai nhưng không nghe tiếng nắc nghẹn ngào nào của Linh hết. Chắc chị ấy đã ngủ rồi!

Tự Nhiên Phượng thấy mệt mỏi, cô nhắm mắt và mơ hồ tự hỏi: đêm nay mình sẽ nằm mơ thấy gì? Sao từ khi yêu Nhã đến giờ cô không khi nào mơ thấy anh, trái lại cô rất thường gặp Thiên, trong mộng anh ta chẳng khác chi ngoài đời: mồm mép và lì lợm.

Đã có một lần rất gần đây, Nhật Phượng mơ thấy cô đang ôm Thiên và khao khát được anh ta hôn mình. Trong mơ cô đã khép mi đợi chờ, nhưng Thiên đã xô cô ra và cười to với vẻ chế riếu rằng:

Phượng đã làm Nhã với Thiên rồi! Tỉnh dậy cô thấy mình còn ôm chiếc gối chặt cứng. Lúc đó Phượng nhớ cô đã giận dữ đá cái gối ôm vào tận vách tường và đập mền thao thức vì tức giấc mơ quỷ sứ ấy. Để rồi nằm mãi không ngủ lại được. Phượng phải đành kéo gối lên siết vào lòng...

Đêm nay nhất định cô sẽ mơ thấy Nhã. Nhất định là như thế!

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 17

Nhật Phượng thơ thẩn một mình trong vườn địa đàng, đây quả là nơi lý tưởng nhất giúp tâm trí và thần xác thư giãn sau những giây phút căng thẳng vì công việc.

Trong vườn này Phượng đã “làm quen” với một chú sóc và một cô thỏ bạch. Bọn chúng dần dần đến nỗi mỗi khi cô ngồi xuống phiến đá nào đó là chúng đến gần, thậm chí nhảy cả lên đùi cô nữa mới thương chứ!

Bởi vậy Vườn địa đàng và các chú thỏ, cô sóc, bác vẹt, cậu nhau bầu, thím gà sao từ bao giờ đã trở thành một câu chuyện cổ tích dài, mỗi ngày Phượng vẫn tưởng tượng ra để kể qua điện thoại. Cô yêu tất cả những con vật dễ thương này.

Nhưng phải nói con vẹt Mã Lai vẫn là con vật mà cô thích nhất, nó tinh khôn như người ta với cái miệng leo lẻo nói hoài lảm lúc làm Phượng sợ. Chẳng biết Thiên dạy hồi nào, mà dạo này khi cô bước đến gần, vẹt ta tròn đôi mắt to ánh lên vẻ tinh quái và há mỏ ra:

- Phượng ơi! Phượng à!

Con vẹt kêu lên từng âm tiết rõ ràng làm cô kinh ngạc, kinh ngạc nhất là cái cách gọi của nó, nghe êm ái nồng nàn đắm đuối như gã đàn ông đang tha thiết gọi tên người yêu.

Cởi đôi giày mới bụi đời ra, Phượng xắn quần lên và cho hai chân mình xuống con suối nhân tạo trong vạt mát rượi, ngửa đầu ra sau, hai tay chống trên phiến đá nhẵn thín Phượng khoan khoái đón nhận mùi hoa lài thoang thoảng từ các bụi cây đặc bông trắng xóa gần đó. Không hiểu từ bao giờ cô đã yêu mùi hoa này, cứ mỗi buổi chiều đến đây cô đều vào Vườn địa đàng để hái một vài nụ bỏ vào túi áo, túi xách hay giắt ở tai, và thắm nghe mùi hương dễ chịu của nó vờn quanh mình.

Vừa đập nhẹ nhàng chân xuống nước, Phượng vừa hát khe khẽ: “Suối mơ! Bên rừng thu vắng. Dòng nước trôi lững lờ ngoài nắng. Ngày chưa đi sao gió vương...”

- Phượng à! Có khách!

Quay người lại, định tìm hòn sỏi ném con vật to mồm này Phượng chợt thấy Thiên, anh ta chống một chân lên chiếc ghế đá gần đó và đang nhìn cô chăm chú.

Đến nhà bà Mẫn Quyên dạy cho Hoài Tú đã hơn một tháng nhưng chưa lần nào Phượng đụng độ Thiên một mình cả, cô rất ngại và không thích thú gì khi nghĩ phải chuẩn bị đối phó với mồm mép của anh ta.

Ngồi ăn cơm chung với cô, bà Mẫn Quyên và Hoài Tú, Thiên lúc nào cũng lịch sự và lạ là rất ít nói, anh ta ăn tự nhiên và rất ngon miệng chứ không như Phượng rụt rè mắc cỡ đến mức bà Quyên rồi cả Thiên nữa phải tiếp thức ăn cho cô.

Những lúc đó trông anh ta thật đáng hoàng, còn bây giờ tốt hơn hết

nên coi Thiên như pha... Phượng xoay người lại tiếp tục nghịch nước bằng đôi chân nhỏ nhắn.

- Trông Phượng vốc nước hay thật! Thế nào tôi cũng phải tìm cho ra gạch Bát Tràng để “xây hồ bán nguyệt cho... nàng rửa chân”.

Hắn bắt đầu tán đây! Rút hai chân lên và ngồi bó gối trên đá, Phượng hất mái tóc mình ra phía sau rồi làm thính.

- Dạo này Phượng tiết kiệm lời ghê! Đang nghĩ gì vậy?

Lại cái giọng trịch thượng! Phượng vuốt lại hai ống quần cho ngay, giọng thân nhiên:

- Tôi đang nghĩ tới anh!

- Vậy à! Thú thật nghe Phượng nghĩ đến tôi làm sao ấy! Tôi không có tin tức gì của Nhã đâu nhe!

- Tôi thắc mắc điều khác kìa!

- Điều gì vậy, nếu không về Nhã tôi sẽ giải đáp cho.

- A! Đương nhiên là tôi không dại gì thắc mắc về Nhã, vì có khi nào anh nói đúng về anh ấy đâu. Tôi thắc mắc về anh, và thích nghe chính anh giải đáp. Anh nói thật hay nói dối về mình tôi cũng tin hết! Chịu không?

Thiên nhíp nhíp gót giày:

- Cô rào đón hay lắm! Nào thắc mắc gì cứ hỏi.

Hất mặt lên, Nhật Phượng tấn công:

- Tại sao anh bị vợ bỏ vậy?

Thiên nheo mắt:

- Chắc chắn Nhã đã giải thích với Phượng rồi.

- Nhưng tôi muốn nghe anh trả lời kìa!

- Tôi chỉ trả lời câu hỏi này với người vợ thứ hai của tôi thôi!

Thấy Phượng trề môi, Thiên nói tiếp:

- Vì tôi nghĩ chỉ có ai thật sự yêu mình, mới nghĩ tới, để lo lắng và thắc mắc về nỗi đau của mình thôi.

Nhìn Phượng đang xụ mặt, Thiên tủm tỉm cười:

- Lẽ nào... em xa Nhã mới hai ba tháng đã chuyển tình cảm qua... anh rồi hở Phượng?

- Nói tầm bậy!

- Tại có người khơi gợi anh mới nói chứ!

Bước đến gần bên Nhật Phượng, Thiên ngồi xuống, cầm chiếc giày bé xíu lên anh bảo:

- Để anh mang giày vào cho, chiều nay em không phải dạy dỗ gì hết, mình đưa Hoài Tú đi hồ Kỳ Hòa chơi.

Liếc Thiên một cái sắc lẹm Phượng dằng chiếc giày lại vội xỏ vào chân. Cô vừa đứng dậy là con vệt đã lạnh lạnh kêu lên:

- Thiên ơi! Giận mà thương!

Đang tức mình mà nghe như vậy, Phượng cũng buồn cười, cô lắc đầu:

- Con vẹt này cũng lẻo mép y như chủ nó.

Thiên phân bua:

- Em nói vậy oan cho anh quá! Trước đây nó ngoan lắm...

- Sao bây giờ lại hết ngoan? Anh định ám chỉ gì hả

- Anh có bảo nó hết ngoan hồi nào đâu. Sao em thích ăn hiếp anh quá vậy? Vừa định nói từ lúc có em đến dạy Hoài Tú tới giờ, con vẹt càng ngoan hơn và biết nói nhiều câu dễ yêu hơn nữa, em đã ngắt lời anh rồi. Khổ thật!

Phượng làu bàu:

- Đúng là mồm mép! Chiều nay không dạy thì tôi về. Thời gian đâu để đi chơi với cậu cháu anh.

Nghiêng đầu nhìn Phượng, Thiên nói:

- Lúc nào cũng quạu quọ, mau già lắm! Đi chơi sẽ thấy yêu đời và trẻ trung ra. Phượng đi với bé Tú, anh chỉ là người bảo vệ thôi! Anh đi phía sau hai cô cháu, chớ có làm gì đâu để Phượng sợ mình có lỗi với Nhã. Đạo này em hốc hác quá, không sợ Nhã chê à.

Phượng lạnh lùng:

- Đừng gài Nhã vào, chẳng ăn thua gì đâu. Tôi về đây!

- Em định chung tình suốt đời với một người không hề yêu em hay sao?

- Bao giờ anh chứng minh cho tôi thấy chắc chắn Nhã lừa dối tôi, tôi sẽ hết yêu ngay.

- Chứng minh điều đó dễ như ăn cơm sườn. Có điều ai lại đi làm thế! Tình yêu của em, em phải tỉnh táo, sáng suốt để nhìn ra hư thật chứ!

Phượng ném cho Thiên cái nhìn trách móc:

- Cũng may là tôi tỉnh táo nên đã không hỏi chị Uyên xem quan hệ của chị và Nhã tới đâu. Nếu không chị em trong nhà chắc có hiểu lầm nhau. Tuần sau đám hỏi chị Uyên rồi đó! Thật hư thế nào anh rõ hơn tôi!

Thiên hơi bất ngờ, nhưng anh vẫn phản pháo:

- Nhật Uyên thực tế hơn em nhiều. Chị ấy không đuổi theo cái bóng nữa rồi! Anh phải đến nhà em để chúc mừng và hoan hô chị ấy mới đúng!

Chưa kịp lựa lời để nói bóng nói gió cho Thiên biết rằng ba cô không ưa anh thì Phượng lại nghe gọi. Lần này không phải giọng con vẹt ranh mà là giọng Nguyệt, con bé đang định lên mặt với Phượng thì thấy Thiên vội vàng hơi cúi đầu xuống, nó ngọt ngào nhỏ nhẹ

khác ngày thường:

- Cô Phượng, có anh cô tìm ngoài cổng.

Thiên đứng dậy trước:

- Sao con không mời vào và hỏi xem khách tên gì?

- Dạ cậu đó tên Minh, cậu ấy nhắn kêu cô Phượng ra ngay, hình như có chuyện gì gấp lắm!

Chuyện gì vậy? Tự dưng Phượng tái mặt, cô suýt trượt ngã vì mấy cục đá tròn trơn trượt dưới chân. Thiên vội đưa tay giữ cô lại:

- Bình tĩnh đi Phượng, con bé Nguyệt chỉ đoán bậy đoán bạ, chớ có biết gì đâu mà em lo dữ vậy.

Nhật Phượng đi như chạy ra cổng. Cô thấy Nhật Minh ngồi trên chiếc cup của chị Linh mặt phờ phạc căng thẳng:

- Có chuyện gì vậy anh Minh? - Phượng hấp tấp hỏi tới.

Thấy có Thiên đi cùng Minh ngần ngừ rồi nói:

- Nhà đang có việc bận, chiều nay Phượng xin nghỉ dạy nghe Thiên!

Thiên cười mở:

- Anh cứ đưa Phượng về. Đừng khách sáo làm gì.

Vội vàng đến mức chẳng kịp bắt tay Thiên, Nhật Minh chở Phượng vọt thẳng ra đường:

- Bà Linh nằm nhà thương từ trưa tới giờ.

Phượng thẳng thốt:

- Xe dừng hả!

- Không phải!

- Hồi sáng chỉ xách vali đi công tác ở Đà Lạt một tuần. Không lẽ bị bệnh bất ngờ?

Nhật Minh làm thinh, anh khó khăn mở lời:

- Chị Linh đi phá thai, gặp bọn lang băm, mụ vườn nên bị làm bằng huyết phải chở vào Từ Dũ cấp cứu. Mẹ đang ở trông với chị.

Nghe Minh nói, Phượng thấy trời đất quay cuồng đảo lộn, gió ù ù bên tai sao mờ mờ ở đâu ướt đầm cả người. Cô choáng váng ngồi không vững khiến Minh phải tắt xe vào lề và gắt lên:

- Mày ngồi kiêu gì vậy con khỉ?

- Nghe anh nói em chóng mặt quá!

- Ê! Đừng có xui ầu nghen! Tao chở mày vô trong bệnh viện coi mẹ có sai biểu gì không?

Phượng rùng mình. Cô nhớ tối nào chị Linh khóc nức nở. Trời ơi!

Chắc chị khổ sở đến mức chịu không nổi mới òa khóc như vậy. Cô nhắm mắt cho bớt xây xẩm rồi run giọng hỏi:

- Chị đã đỡ chưa?

- Cầm máu được rồi, nhưng phải mổ vì bị rách dạ con, không khéo là

chết đó!

Phượng mếu máo:

- Nghĩa là sao chứ! Em không tưởng tượng ra được. Trời ơi! Chị Linh mà đến nỗi như vậy à!

Minh chép miệng:

- Chị Linh có lớp vỏ bọc lạnh lùng cứng rắn chứ thật ra chị yếu đuối lắm! Càng cô đơn, mặc cảm người ta càng dễ bị tình yêu quật ngã.

- Mà ai? - Nhật Phượng giận dữ kêu lên làm Minh thở dài:

- Bảo đảm bà Linh không bao giờ nói gã sở khanh là ai. Đó là bí mật riêng của chị, hỏi làm gì?

- Nhà mình ai cũng có chuyện riêng giữ khư khư trong lòng, nặng nề u uất mà chẳng biết tỏ cùng ai. Thói quen “im lặng là vàng” ấy đã ăn sâu vào từng người, thành máu, thành suy nghĩ rồi, làm cách nào sửa đổi được nữa. Phải chi chị em, anh em mình ngồi bọc bạch với nhau những điều thầm kín như tâm sự với bạn bè, biết đâu chị Linh đã không khổ như bây giờ.

- Đừng lý sự nữa khi em thừa biết gia đình mình, và cũng có thể rất rất nhiều gia đình khác không làm được như vậy! Anh em trong nhà có máu thì có xót, thương nhau rất thương nhưng nếu bảo móc ruột ra nói hết với nhau chắc không có đâu. Giống như em, vừa nghe ai nói tới Thiên là đã đông đông lên.

- Em không có thiệt chứ bộ.

- Vậy em... có với ai?

Phượng bặm môi làm thinh. Quả là không dễ mở lời như cô vừa nói. Minh cho xe ngừng lại trước cổng bệnh viện. Phượng thoáng thấy Trung từ trong đi ra, anh bước vội đến và rầu rĩ bảo:

- Mồ rồi! Mọi chuyện ngặt nghèo đã qua nhưng chị Linh sẽ không bao giờ có con được nữa

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 18

- A cô Phượng, cô Phượng nè cậu Thiên ơi !

Chẳng đợi Phượng cất nón, tháo gang tay, Hoài Tú nắm lấy tay cô kéo tuốt vào nhà. Lên đến giữa cầu thang Phượng thấy Thiên hấp tấp bước xuống. Anh cười với cô nụ cười dịu dàng chưa từng có.

Phượng chợt thốn thức. Sao cô muốn òa ra khóc cho hả đến thế kia!

Lờ đờ vì say nắng, Phượng để mặc Thiên điều mình đi hết các bậc thang và đẩy mình ngồi vào cái ghế bành êm ái. Cô nghe Thiên nói:

- Rót nước cho cô Phượng đi Tú!

Anh ngồi xuống cái ghế nhỏ cạnh cô. Ngược mắt nhìn lên, Thiên dịu dàng:

- Em mệt lắm phải không? Coi chừng cảm nắng đó!

Nhẹ nhàng cất cái nón màu đen rộng vành trên đầu Phượng và tháo hai chiếc găng tay ra Thiên lặng lẽ nhìn Phượng. Suốt một tuần này cô không tới dạy bé Tú, anh đến tận nhà tìm hai lần mà không gặp, ông Phong tỏ vẻ lạnh nhạt và chả có chút gì hứng thú nói chuyện, nên anh đành ra về, bưng tức anh ách. Anh không tự dối lòng để nghĩ rằng mình xem Phượng như những cô gái khác, nhưng cũng không nhận vợ vào rằng... đã yêu. Thế sao lại nhớ đến đến cuồng vậy?

- Chị Linh bớt bệnh rồi chứ?

Vẫn im lặng, một lúc sau Phượng mới gật đầu. Thiên lo lắng:

- Nhưng trông em vẫn còn căng thẳng quá! Ai lại không có lúc phải ốm đau, chuyện đau ốm có gì là kinh khủng lắm đâu! Anh có cảm tưởng em đang tự làm khổ mình. Xem kia! Mắt trũng sâu, thâm quầng, môi lợt lạt mím chặt. Mới đi nuôi bệnh có mấy hôm đã thất thần thế kia!

Nhưng Nhật Phượng vẫn ngồi im ôm lấy đầu, hai dòng nước mắt long lanh tuôn xuống đôi gò má. Không ai có thể biết được cô đang bị khủng hoảng đến mức độ nào. Lúc Nhật Uyên vừa khóc vừa hững hờ, bực tức, bam hấn nói lên tên của kẻ mà hôm nay trong gia đình Nhật Phượng gọi chung chung là thằng đểu, thằng sở Khanh với cô, thì Phượng đã lấy hai tay xua đi, đầu lắc lắc như đang đánh chính một điều gì đó chứ không thể nào tưởng tượng nổi. Cô làm sao tin điều chị Uyên vừa nói được chứ. Nhưng nếu không tin chị Uyên thì Phượng phải đạp xe tới một nơi nào đó mới đúng, sao cô lại vào đây nhỉ.

- Uống nước đi Phượng!

Thiên ân cần kê ly nước mát lạnh tận môi cô, Phượng nhấp nhấp một chút rồi đẩy ra, anh nắm tay cô bóp nhẹ nhẹ:

- Có chuyện gì nói đi! Hãy xem anh như Nhật Trung hay Nhật Minh. Thêm một ông anh trai vẫn tốt phải không? Nhất là ông anh ngang hông đó lại là người tự nguyện được làm anh, một cô em gái cực kỳ thông minh, lém lỉnh và đánh đá như Nhật Phượng.

Đang rầu rĩ, nghe Thiên nói Phượng gượng cười, so với hai ông anh ruột của mình xem ra Thiên hiểu cô rành hơn nhiều. Anh biết cô yêu

ai, cô nghĩ gì và nói khác điều mình nghĩ ra sao. Khi tiếp xúc với Thiên, Phượng luôn luôn tự đặt mình trong tình trạng phải đối phó, vì Thiên quá già tay, anh sẵn sàng nói toạc ra những điều cô cố tình nói dối, thế nhưng phải thật thà nhìn nhận rằng. Thiên là người đàn ông khá độc đáo, anh chẳng cần lên lớp cũng dạy cho Phượng nhiều bài học nhớ đời.

Nhất là bài học về tình yêu. Từ trước đến giờ Phượng luôn cho rằng Thiên không thành thật với mình, anh chen vào giữa cô và Nhã với mục đích xấu, điều đó tới giây phút này thành sai hết rồi. Anh có thể là người đáng tin cậy cho cô trút hết những suy tư sầu khổ, nhưng làm sao Phượng đủ dày mặt để nói ra nỗi lòng mình chứ.

Để yên tay mình trong tay Thiên, Phượng cúi đầu xuống tránh đôi mắt vừa thăm dò và trêu chọc của anh. Cô áp úng:

- Chắc tôi bị say nắng..

- Anh lại nghĩ em say vì một chuyện gì đó chứ! Xem nào! Trông em giống thím Cuội chưa từng thấy. Tại sao lại phải nói dối, trong khi nếu nói thật lòng em sẽ thanh thản, nhẹ nhàng. Anh biết chuyện của chị Linh làm em choáng váng, em đang hoang mang và thù hận gã sỏ Khanh nào đó đã làm chị ấy khổ sở và đau đớn như hiện giờ.

Mặt Phượng đỏ ửng ra tái mét và hầu như không nói được nữa, giọng của cô như phải cố chẹn qua nhưng cô bấp chẹn ngang cô:

- Tại sao anh dám nói bậy như vậy?

Tiếng Thiên dội lại trong bầu không khí im lặng:

- Em cho rằng anh tin chị Linh bị mổ vì viêm ruột thừa à?

Giọng Thiên chột hơi khàn:

- Lúc đầu anh cũng tin như thế. Nhưng bây giờ anh đã biết rồi. Và anh nói ra không phải để dè bĩu chê bai, mà thực lòng anh muốn chia sẻ với em những hốt hoảng, lo âu em đang mang nặng trong lòng.

- Ai nói cho anh biết? Anh Trung hả!

-Ồ không! Một người quen làm trong bệnh viện Từ Dũ.

Nhật Phượng khẽ kêu nhỏ:

- Bác sĩ Tường Vân!

-Ồ đúng! Tường Vân nói với mẹ và anh về chị Linh là có mục đích đó. Nhưng anh cần gì nghĩ tới mục đích của cô ta. Anh cần biết em khổ thế nào để được an ủi vỗ về...

Nhật Phượng nắc lên:

- Anh biết hết cả rồi à?

- Anh biết hết, biết từ ngày đầu tiên kia...

Mắt mờ đi, đầu ong lên, Phượng òa ra khóc nức nở:

- Tại sao người ta ác dữ vậy hả anh Thiên? Tại sao anh ấy nở nhếch

tâm đối xử như vậy với chị em em. Tại sao anh lại trả thù người không hề hận thù gì với anh hết.

Không quan tâm đến tia nhìn ngạc nhiên của Thiên, Phượng sụt sùi nói tiếp:

- Khi thấy chị Uyên tự nhiên vội vã lấy chồng, rồi nghe cách chị xách mé trên tức chị Linh, em đã nghi giữa hai người phải có chuyện gì đó khác thường, nhưng em hỏi không ai trả lời hết, hai chị cho em là con nít hay sao ấy! Bây giờ rõ ra rồi, mọi việc với em khác nào cơn ác mộng. Chị Linh với chị Uyên đâu biết rằng cả con Phượng gà xước bé nhất nhà, cũng chết lên chết xuống vì gã đàn ông nuôi hận thù dai dẳng đó.

Thiên trừng trừng nhìn cô, anh thốt ra tiếng ngạc nhiên:

- Thì ra là Nhã sao?

Bàng hoàng với... tên người Thiên vừa kêu lên, Phượng run run giọng:

- Chớ còn là ai nữa? Anh vừa nói anh biết hết, biết từ ngay đầu tiên sao bây giờ anh còn hỏi lại em?

- Anh chỉ biết những gì Tường Vân kể thôi! Còn về Nhã, thật là một bất ngờ! Nhưng có đúng là anh ta không? Anh ta cố tình... quyến rũ một lúc ba chị em gái để làm gì?

Nhật Phượng chua chát:

- Để trả thù. Tại anh Thiên chưa biết hết mọi việc nên thắc mắc, chớ nếu anh biết Thu hạt dẻ là chị thứ ba của em thì...

Nhật Phượng ghen lời, cô hít hít mũi và nói:

- Em nào có biết chuyện tình xa xưa của anh Nhã với chị Thu ra sao đâu. Mà hình như chị Linh, chị Uyên cũng vậy. Nên có bao giờ chị em em nghĩ tới cái đó gọi là trả thù. Không duyên, không nợ với nhau thì dang dở, thì chia tay, tại sao lại thù hận, em chẳng hiểu lòng dạ người ta chút nào hết.

Nhìn Thiên với đôi mắt thất vọng. Phượng van lơn:

- Anh nói thật đi! Có phải Nhã từng thề là sẽ trả thù cả gia đình của Thu hạt dẻ không?

- Thì có lần Nhã đã nói với anh như vậy.

Nhéch môi cười đau đớn, Phượng nói:

- Nếu thế Nhã đã trả thù rồi đó! Anh ấy đánh trúng vào niềm tự hào, sự kiêu hãnh của gia đình em. Chị Linh là niềm tin là hy vọng của ba em. Ông mới nghe chị Linh mở ruột thừa đã cuống cuống lên đòi vào thăm. Cũng may là nhờ anh Vi can, ba mới chịu ở nhà...

Thiên ngồi bất động với trước những gì Nhật Phượng vừa nói. Đúng là bất ngờ! Chưa khi nào anh nghĩ Nhã có thể hèn và độc ác đến như

vậy. Anh ta là một người đàn ông đẹp trai, có học thức, sống bên Tây bên Mỹ gần mười năm trời, lúc trở về nước lại mang về trọn vẹn mỗi hận tình khi bỏ xứ ra đi để trả thù. Thì ra đằng sau vẻ hào hoa phong nhã ấy là một tâm hồn ti tiện nhỏ mọn, thù dai của mụ đàn bà bị ghen tuông biến thành hèn hạ.

Tất cả những câu chuyện nghe hoang đường, khó tin nhưng đã xảy ra, Thiên nhú mày thắc mắc. Nhã vợ cả bốn chị em: Nhật Linh, Nhật Thu, Nhật Uyên, Nhật Phượng vì anh ta là kẻ háo sắc lẫn háo thắng hay anh ta đúng là kẻ trả thù bệnh hoạn? Hình như Nhã có sở thích chinh phục phụ nữ, nhất là những phụ nữ đã có người yêu hoặc những phụ nữ có tài nhưng khó tính. Anh ta cố tình thu sức quyến rũ Phượng rơi vào vòng tay ham hồ, tham lam của anh ta ngay.

Dù biết là Phượng đang rất buồn, Thiên vẫn không dần lòng để đừng buông lời mai mỉa:

- Cuối cùng em cũng được thấy bộ mặt thật của Nhã. Từ giờ trở đi anh hết phải đi buồn vệt nữa rồi! Đúng là cây ngày không sợ chết đứng!

- Điều này lắm anh vui lắm chứ gì?

Nhún vai Thiên đáp bằng giọng dửng dưng:

- Đương nhiên! Không còn mang tiếng oan phải vui chứ sao!

Bao nhiêu khổ sở Phượng đổ trút ngay sang Thiên. Cô hậm hực:

- Tôi biết anh hằng chờ đợi phút giây tôi vỡ mộng để khoái chí kêu lên rằng: “Đáng kiếp” Hừ! Anh thích vui trên nỗi khổ của người khác. Anh cười đi, cười to lên cho hả lòng, hả dạ. Anh đúng là người độc ác, không có trái tim.

- Này cô em chua ngoa. Sao ăn nói ngược ngạo vậy hả? Trước đây tôi năn nỉ ỉ ôi để cho cô biết sự thật về Nhã, cô không tin còn mắng tôi là gian dối ác độc. Bây giờ sự thật rành rành ra đó, cô cũng ráng hậm hừ rửa xả tôi. Nhật Phượng ơi! Bình tĩnh nhìn lại xem ai là người không có trái tim. Tôi hay Nhã của cô?

Ném cho Phượng cái nhìn nghiêm khắc xong. Thiên đi ra ngoài. Đột nhiên cô thấy mình hiu quạnh bơ bơ. Mới hồi nãy thôi cô còn một tình yêu, một người yêu, hai bà chị đáng kính, thế mà bây giờ sụp đổ, tan vỡ hết rồi, và trong tâm trí Phượng, cô hiểu mình không thể nào mãi mãi làm một bến đỗ để chờ trong vô vọng con thuyền thích rong ruổi đùa vui với tất cả các bến nó ghé qua.

Tìm nơi an ủi, một chỗ dựa ở người cô nghĩ có tình cảm với mình, thì anh ta cũng lơ là lên mặt coi khinh. Không khinh làm sao được khi Thiên biết quá rành về con người ngốc nghếch của cô. Trời ơi đúng là ngu ngốc! Phượng nhớ lại những lời mai mỉa lẫn nghiêm khắc của

Thiên mỗi khi anh nói với cô về Nhã mà xấu hổ.

Tại sao cô lại đâm đầu tới đây? Anh ta có làm với bót được buồn đau nơi cô đâu? Trái lại Thiên không dấu vẻ thích thú hả hê khi thấy cô khóc thút thít.

Trách người dưng nước lã mà làm gì nhỉ? Có trách thì tự trách trái tim mình làm lạc mới đúng.

- Cô Phượng ơi! Sao cô Phượng khóc vậy? Bộ cậu Thiên... rầy cô Phượng hả?

Phượng nhìn lên, cô thấy Hoài Tú ngồi ngay chiếc ghế Thiên ngồi lúc nãy. Hai tay khép vào đùi, mặt rụt rè, lo lắng con bé chờ đợi câu trả lời của cô.

Đưa tay chùi vội lên mặt, Phượng gượng cười nói lảng đi.

- Bắt đầu học nghe Tú!

- Ủa! Sao học sớm vậy. Mình chưa ăn cơm mà cô?

- Ở... Chiều nay mình học sớm cho cô về sớm. Cô không ăn cơm.

Hoài Tú xụ mặt:

- Con không học đâu! Cô giận cậu Thiên thành ra hồng thêm ăn cơm chứ gì? Thế nào con cũng mách bà ngoại tội cậu Thiên ăn hiếp cô Phượng, làm cô Phượng khóc.

Tò mò nhìn gương mặt Phượng, Hoài Tú hỏi:

- Cậu Thiên có nhéo lỗ tai cô không? Cậu ấy hay xách tai con lắm.

Đau muốn chết luôn mà con đâu dám hó hé mách ai đâu. Nhưng lần này cậu Thiên nhéo cô Phượng, con sẽ nói cho ngoại rầy cậu ấy một "tặng" luôn, cho cậu ấy bỏ tật ăn hiếp...

Hoài Tú hùng hồn nói một hơi làm Phượng buồn cười, không khéo con bé đi mách với bà Mẫn Quyên những điều nó tưởng tượng ra thì cô có nước độn thổ. Phượng vội vàng lắc đầu đính chính:

- Cậu Thiên không có làm gì cô hết.

- Vậy sao cô khóc?

- À! Tại cô với bạn cô giận nhau, hai đứa nghĩ chơi luôn nên cô buồn cô khóc, cậu Thiên theo khuyên cô đừng khóc nữa đó chứ!

Hoài Tú vẫn nghi ngờ:

- Thật hông cô? Người lớn mà cũng nghĩ chơi với nhau à! Ngộ quá ha! Rồi cô có xoè năm ngón tay: chơi, giận, hờn, hỉ, xả ra cho bạn cô bắt không?

- Có chứ! - Giọng Phượng rì rạc vang lên.

Hoài Tú háo hức:

- Vậy bạn cô bắt ngón nào?

Phượng cười, cô nói:

- Bạn cô không bắt ngón nào hết.

Giọng Hoài Tú vừa ngạc nhiên vừa tức giận:

- Sao kỳ vậy cô Phượng?

Im lặng một lúc, Nhật Phượng mới chậm rãi trả lời:

- Tại vì người ta có bạn khác, người ta không thèm chơi với cô nữa, họ đâu thèm bắt làm gì...

Hoài Tú nhìn cô với ánh mắt tội nghiệp, lâu lắm con bé mới phán một câu:

- Người như vậy gọi là... đồ phản bạn, cô đừng thèm khóc nữa. Mình kiếm bạn khác, thiếu gì!

Thấy Phượng vẫn ngồi buồn xo, Hoài Tú lộ vẻ bồn chồn xa xót. Con bé dỗ dành:

- Cô coi phim không? Cậu Thiên đem về nhiều phim hoạt hình hay thật là hay!

- Cô lớn rồi, đâu thích coi phim hoạt hình nữa.

- Vậy cô coi ca nhạc nghe? Có băng Hồng Nhung hát, con thích lắm! Mà cậu Thiên cũng thích nữa. Thích nhất chỗ cô ca sĩ này ngồi trên chiếc giày to ơ la to! Một chân cô đeo cái lúc lắc, mắc cười ghê! Cậu Thiên nói sau này lấy vợ, cậu sẽ sắm cho vợ cậu cái lúc lắc bằng vàng để vợ chạy lăn xăn lít xít đi đâu, chồng nghe tiếng leng keng chạy theo mà tìm.

Nghe Hoài Tú kể, Phượng cười thầm. Đúng là Thiên và anh Trung giống nhau ở điểm thích hài hước, chuyện gì được nói ra từ Trung cũng mất đi tính nghiêm chỉnh, Trung khoái trêu chọc, cợt đùa, mai mỉa, móc ngoéo người khác, nhưng không ác tâm.

Liệu lời mình rửa Thiên không có trái tim có quá nặng không nhỉ?

Phượng băng khuôn nhớ đến thái độ mừng rỡ, ân cần của anh khi gặp lại cô. Tại sao cô muốn người khác cũng khổ nỗi khổ của mình chứ?

Xem ra Phượng mới đúng là người không tim. Vì trái tim cô Nhã đã mang đi, để lại khoảng trống tăm tối giữa ngực như một vết thương suốt đời không lành.

Ngã phịch người lên ghế, Nhật Trung càu nhàu:

- Thấy bà Uyên ưng ông Sơn, anh nghĩ mọi chuyện êm xuôi rồi! Ai ngờ bà Linh làm một cú ngon ơ, cả nhà người nào cũng kinh hồn hoảng vía hết! Thằng cha Nhã đúng là thằng khốn nạn!

Nhìn Nhật Phượng bằng cái nhìn dò xét khác thường ngay, Trung nói tiếp:

- May mà anh đã lên tiếng cảnh báo em, không thì chẳng biết hậu quả tới đâu.

Nhật Phượng ngập ngừng:

- Anh Trung, em muốn biết con bé My My là con của anh An hay anh Nhã? Tại sao anh lại thù cả nhà mình ác vậy?

- Đến nước này thì anh chị đấu làm chi. Nó là con anh Nhã, nhưng có lẽ anh cố tình không biết.

- Sao kỳ vậy?

Nhật Trung trầm giọng:

- Hồi đó chị Thu rất đẹp, chị nổi tiếng là Thu tóc vàng, Thu hạt dẻ, tánh chị không giống ai trong nhà này hết. Chị cũng tự cao, kiêu căng nhưng cái tự cao đó không giống cái tự cao của chị Linh, chị thích nhiều người đeo đuổi và với ai chị cũng thề non hẹn biển. Nhà mình lúc đó túng quẫn vì anh em nheo nhóc, ba mẹ suốt ngày lo kiếm tiền nên cũng không mấy quan tâm đến chị Thu. Mà chị Thu lại thích ăn diện. Trong đám bạn anh Vi, Nhã giàu có nhất và cũng mê chị Thu nhất. Chị Thu có anh An kè kè kể bên, nhưng anh An nghèo, anh có tài đàn hát chứ không có nhiều tiền, nên chị Thu chơi trò "một bà hai ông"

Chép miệng một cái, Trung kể tiếp:

- Hồng biết tại tao lẹ làng nhanh nhẹn hay sao mà ông Nhã lẫn ông An đều chọn tao làm giao liên mới ngộ. Tao giống một tay gián điệp nhí trung của bà Thu. Tao lãnh tới ba đầu lương, dù không thích nhưng vẫn thấy khoái khi được nắn nỉ ỉ ôi đưa giùm lá thơ, nhận dùm cái hẹn. Đến khi thấy chuyện bắt đầu có mùi nguy hiểm vì hai tình địch đã nhận ra nhau rồi, tao mới đâm lo và vội nói hết đầu đuôi với anh Vi. Nhưng anh Vi làm gì khiến được bà Thu, ngoài mặt lúc nào bà cũng chơi không có gì với anh An để tiện bề đi chơi với anh Nhã.

- Không lẽ chị Thu như vậy thật?

Nhật Trung cười khẩy:

- Anh biết em khó tin, nhưng thật chị Thu là như vậy, thì bây giờ chị vẫn như vậy, có khác gì đâu. Lúc đó anh mới mười bốn tuổi, ngu chết mờ, anh không nghĩ sâu xa tới hậu quả của tình yêu trai gái. Chuyện tắt yêu phải xảy ra, ông Nhã và ông An đụng độ nhau trong quán cà phê hai ông nên nhậu một trận ra trò có anh chứng kiến. Sau đó anh Nhã không tới nhà mình nữa, ông cặp lung tung từ con nhỏ ngồi bán thuốc lá lẻ ở góc ngã tư, tới con mê gái làm tiền về chiều trong hóc hẻm. Ông bỏ luôn chị Thu, điều này không trách Nhã được, tại chỉ là người có lỗi.

Nhật Trung đốt thuốc hút và nói:

- Sau đó chị Thu phải ượng ông An vì cái bụng bắt đầu tròn. Mọi người ngay cả anh An cũng tưởng mình là bố cái thai ấy. Tao nhớ lúc đó ba

mắng anh An thậm tệ nhưng cũng chịu gã, tội nghiệp, ông bị chửi oan! Mãi đến sau này sống thiếu thốn tiền bạc, không hạnh phúc bà Thu mới giận mất khôn khai ra cái kỳ tích của Nhã với mình. Ông An dùng dùng lên vì tự ái. Thế là li dị, li dị rồi chị Thu mới tiếc, mới khổ sở tới bây giờ, chị quen tùm lum rồi cuộc cũng xô lệch.

- Chị Thu lấy chồng rồi anh Nhã mới đi phải không?

- Ờ, hình như vậy, ai mà nhớ chính xác lúc nào. Sau đám cưới chị Thu ít lâu, anh có gặp ông, ông nói ông hận bà Thu và sẽ trả thù. Lúc đó anh nghĩ ông ta nói cho hả tức thôi. Ai ngờ...

Nhật Phụng thở dài:

- Ai ngờ anh ta đã làm được điều đã nói mười năm về trước. Và chị Linh lại là người nhận đòn thù nặng nhất.

- Nhã hiểm thật, anh ta đánh trúng vào niềm hãnh diện của ba mẹ, anh chị em trong nhà. Chị Thu chưa hay những gì Nhã dám làm. Chị ấy sẽ nghĩ gì về người tình cũ nếu biết mọi chuyện nhỉ.

Phụng chép miệng:

- Tội nghiệp chị Linh quá! Chắc đâu bao giờ chị nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra?

Nhật Trung rành rọt:

- Sao lại không nghĩ? Chị Linh là người sống bằng lý trí, làm bất cứ chuyện gì chị đều tính toán được sẽ thu về cái gì, và sẽ thua sẽ mất cái gì. Có điều đợt thua này chị mất trắng. Thắng cha Nhã mà biết thì quát ngựa chạy tuốt chớ dễ gì...

Nhật Phụng cau mày:

- Anh sao độc miệng quá!

Không để ý lời trách của Phụng, Trung nói tiếp:

- Thứ hai tuần sau chị Linh đi làm lại.

Tròn mắt kinh ngạc, Phụng kêu lên:

- Mồ xẻ như vậy mà nghỉ có hai mươi ngày!

Nhún vai, Trung mai mỉa:

- Thì mồ ruột thừa mà lại

Phụng vẫn băn khoăn:

- Làm sao chạy xe nổi! Chị vẫn có thể xin nghỉ không ăn lương được mà!

- Ai bảo là không được, nhưng nghỉ nhiều quá khó phần đầu. Mà không biết chớ, ông giám đốc của bà đang được điều về tổng công ty, bà Linh phải làm bất cứ giá nào để ngồi vào chỗ trống đó. Bởi vậy bà đâu cần ông Nhã phải biết rằng ông ta đã tặng cho bà một đứa con, bà biết không thể dùng đứa con ấy để làm một nhíp cầu, nên đã lạnh lùng cương quyết đi phá thai. Khởi nói bọn lãng vườn đã phá cả

thân thể chị ấy...

Ngừng lại để ngẫm nghĩ lựa lời, Trung nói tiếp:

- Hơn ai hết, chị Linh hiểu chị sẽ không tìm được một tấm chồng, khi mất khả năng sinh đẻ. Do đó chị phải tìm cho mình một địa vị thật cao trong xã hội để bù đắp... Rồi em sẽ thấy chị Linh sẽ không từ thủ đoạn nào để ngồi lên đầu!

Nhật Phượng thần thờ vì những lời của Trung, nếu như vậy chị Linh cũng có yêu gì Nhã thật sự, dầu chị rất cô đơn và khao khát có một tình yêu chân thật.

Ôi! Sao đầu óc cô rối mù lên thế kia! Cô không đủ sức để nghĩ cho ra những bí hiểm của cuộc đời, cô không đủ sức để hiểu cho hết các anh chị cô trong gia đình.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 19

Ánh Tiên cười tí mắt khoe với bà Mẫn Quyên một xấp hình và thơ của Nhã. Cô ta là mẫu người vô tư và hời hợt, biết đâu cô ta cũng là nạn nhân của Nhã không chừng? Nhật Phượng ngồi thõm trong chiếc ghế to êm như nhung để quan sát Tiên. Đúng là cô ấy xấu vì gương mặt quá tròn, làn da quá trắng và đôi mắt quá nhỏ, nhưng nhìn lâu cũng có duyên, cái duyên của con búp bê được đặt trong tủ kính, lúc nào cũng vênh váo nhìn quanh nhưng chẳng hiểu cuộc sống bên ngoài ồn ào sôi động ra sao cả.

Ánh Tiên chìa một tấm hình ra trước mặt Nhật Phượng, cô khoe:

- Phượng coi hình anh Nhã đẹp ghê chưa?

Gượng cười đưa tay nhận tấm hình, Phượng mím môi gằm mặt xuống nhìn, cô muốn khóc khi thấy gương mặt Nhã rạng rỡ tươi rói. Anh đẹp quá và nổi bật trên nền tuyết trắng xóa, đôi mắt từng hợp hồn Phượng hơi nheo lại ngạo nghễ, tự tin. Nếu ngồi một mình, chắc cô đã đặt lên tấm ảnh vô tri này một nụ hôn nhớ nhung rồi. Nhắm vội mắt lại, Phượng cố xua ra khỏi đầu ý tưởng ngu ngốc đó. Cô quả là ngu ngốc khi đến bây giờ vẫn còn nghĩ về một kẻ không ra gì.

Trả hình cho Ánh Tiên, Phượng cố giữ vẻ thản nhiên:

- Trông anh Nhã mập hơn ở bên đây.

Ánh Tiên gật đầu, cô nói thêm bằng giọng tự hào rất trẻ con:

- Mập hơn, đẹp hơn và trẻ hơn anh Thiên nhiều.

Thiên bỏ tách trà đang cầm trên tay xuống bàn, anh hóm hỉnh nói:

- Có mới nói cũ hé. Anh nhớ trước đây Ánh Tiên từng tuyên bố anh là người đàn ông lịch sự, đẹp trai, quyến rũ nhất trên đời này mà.

Ánh Tiên cười rất vô tư:

- Tại hồi đó em chưa gặp anh Nhã chứ bộ...

Nhìn thoáng qua Phượng một cái, Thiên bắt đầu nói tiếp:

- Trước đây anh cứ nghĩ chỉ có đàn ông mới ham mê sắc đẹp thôi. Ai ngờ...

- Ai ngờ cái gì?

Ánh Tiên vừa nghiêng đầu ngắm nghía tám hình vừa hỏi. Thiên trả lời:

- Ai có ngờ các bà các cô còn mê dáng vẻ bên ngoài hơn bọn đàn ông chúng tôi nữa. Trong khi thật ra điều quan trọng ở các đấng trượng phu là cái tài chứ không phải cái sắc. Người xưa có câu “Trai tài gái sắc”. Ngày nay câu tục ngữ ấy chỉ còn đúng chừng năm mươi phần trăm thôi. Vì đàn ông đẹp trai vẫn có thể vẫn dùng sắc đẹp của mình để thay cho cái tài, họ vẫn làm nên nghiệp lớn nhờ dáng vẻ bên ngoài hào hoa phong nhã. Thế mới biết khi đã si tình, đàn bà cũng dễ mù quáng cứ tưởng mình đã chinh phục được anh chàng hào hoa nổi tiếng có lắm người theo.

Thừa biết Thiên mai mỉa, nhưng Nhật Phượng vẫn không lên tiếng.

Lặng lẽ cô bước vào trong.

Từ ngày chia tay với Nhã cô chưa lần nào trở lên sân thượng, vì nơi đây gợi cho cô nhiều kỷ niệm về anh. Thế nhưng chiều nay Phượng lại mạnh dạn tìm tới chốn tôn nghiêm này, cô đứng yên trước tượng Phật Bà và làm thầm cầu xin cho Nhã đừng phải tội lỗi gian.

Nhìn nụ cười độ lượng của Đức Quan Thế Âm, Phượng chợt thấy lòng thanh thản:

- Nam mô đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát. Xin Phật Bà xá tội cho chúng con.

Đang lim dim khấn nguyện, Phượng bỗng nghe tiếng Thiên hát nhỏ:

- “Lạy Phật con xin sám hối

Con đã quay về đài sen...”

- Em đã nhìn thấy “bằng chứng” chứng tỏ Nhã không yêu mình, nên lên tận đây sám hối đúng không?

Nhật Phượng bực đến chậu mai chiếu thủy gần đó và lạnh lùng nói:

- Tôi có tội gì đâu mà phải sám hối?

- Có chứ! Tôi luôn luôn nghi ngờ sự chân thật, trong sáng, vờ vu lợi của người khác.

Nhếch mép lên, Phượng khiêu khích:

- Còn gì nữa không kể ra cho hết luôn đi.

Thiên khoanh tay trầm giọng:

- Còn cái tội vô tình đến mức độc ác.

- Có tình mà cũng có tội. Nói chung dưới mắt anh, thế gian này đầy rẫy tội lỗi, và người nhiều tội nhất là tôi.

Nói dứt lời, cô ngúng nguẩy bỏ đi, Thiên chụp vai cô kéo lại:

- Nhật Phượng! Anh...

- Để tôi yên! Tôi không cần tới anh, sao anh cứ đeo theo làm phiền tôi hoài vậy.

Phượng chạy một mạch xuống tới sân, cô dựa vào gốc nhãn thờ hào hển, nước mắt bây giờ thỏa thê tuôn trào. Phượng hoàn toàn thất vọng vì Nhã và Thiên lấy đó làm thích thú.

Hai gã đàn ông từng đem cô ra làm vật để đánh cá cuộc này đều tàn nhẫn như nhau. Hừ! Biết đâu toàn bộ câu chuyện tình đầy kịch tính của cô và Nhã cũng chỉ là một màn cá cuộc.

Mắt Nhật Phượng chột ráo hoảng, cô chán chường bước vào phòng học. Hôm nay cô sẽ dạy bé Hoài Tú sớm và không ăn cơm ở đây như thường lệ.

* * *

Vừa đặt mình xuống giường, chưa kịp vớ tay lấy cái gối ôm “yêu dấu” vào lòng Nhật Phượng đã nghe giọng Nhật Linh lạnh tanh:

- Ra biểu coi Phượng.

Vùi đầu vào mền, Phượng từ chối:

- Em buồn ngủ quá.

- Hừ! Đọc cái này sẽ tỉnh ngủ ngay.

Nhồm người lên, cô thấy Nhật Linh vứt xuống giường một lá thơ.

Phượng lướt nhanh trên phong bì.

Thì ra đó là thơ Nhã gởi cho chị Linh, anh ta viết gì trong đây mà chị Linh lại kêu mình đọc kìa? Dầu trong lòng khốn khổ cô vẫn hờ hững cầm lá thư bằng hai ngón tay đưa trả lại chị Linh và nói:

- Thơ của chị, em đọc làm gì?

Nhật Linh nghiêng răng:

- Đừng có giả vờ nữa ranh con! Đọc đi!

Len lén nhìn chị, Nhật Phượng chậm chạp rút tờ thư ra.

Idaho ngày.....tháng.....năm.....

Nhật Linh thân mến!

Lẽ ra tôi trả lời thơ cho Linh lâu rồi, nhưng suy đi nghĩ lại, tôi thấy khổ tâm quá nên lại thôi không viết chữ nào.

Trong suốt thời gian dài chờ đợi thơ tôi, chắc em cũng đã quên

những kỷ niệm khá thơ mộng của chúng ta, cũng như đã nguôi ngoai hờn giận để tha lỗi cho tôi (nếu Linh nghĩ những gì đã xảy ra giữa tôi và em là lỗi của tôi hoàn toàn).

Tôi đã suy nghĩ rất kỹ để buộc lòng phải thú thật với Linh rằng tôi thật thiết yêu Nhật Phượng và cô bé cũng yêu tôi. Giữa chúng ta chưa bao giờ là tình yêu, và Linh sẽ không trối buộc được tôi dù với bất cứ giá nào.

Sớm muộn gì tôi cũng sẽ trở về xin cưới Nhật Phượng và đưa cô ấy sang đây. Tôi mong Linh thông cảm cho tình yêu chân thật của tôi và Phượng...

Lá thư còn phân nửa, Phượng chưa đọc tiếp thì Nhật Linh đã giật mạnh lại:

- Đọc nhiều đó đủ rồi! Thì ra ghê gớm nhất là mày, mày xảo trá và ranh ma hơn con Uyên nhiều. Mày qua mặt tất cả mọi người.

Nuốt nghẹn xuống Phượng lắp bắp:

- Em làm gì để chị mắng dữ vậy? Anh Nhã nói dối, em không hề yêu anh.

- Không... hề... yêu... anh.

Linh gần từng tiếng rồi giật giọng:

- Vậy mày yêu ai?

- Em yêu anh Thiên.

Linh cười khan:

- Khéo chọn bình phong lắm. Rồi tao sẽ hỏi anh ta cho ra lẽ.

Nhật Phượng nhìn gương mặt đanh lại đầy hằn học của Linh mà bức tức. Tại sao Linh có thể thô bạo hạch hỏi cô bằng giọng điệu dữ tợn đến thế? Không lẽ trên thế gian này chỉ có chị ấy mới được quyền yêu Nhã.

Hậm hực cô hỏi trả:

- Chị lấy quyền gì để hỏi Thiên những điều thiếu tế nhị như vậy?

- Im mồm lại con ranh. Lấy quyền gì à? Tại sao mày dám yêu Nhã?

Phượng nổi khùng lên vì câu hỏi trấn áp của Linh, cô không trả lời mà mai mỉa:

- Vậy chứ tại sao chị dám có con với anh ta đến lúc biết không thể giữ chân Nhã bằng đứa con đó, chị bỏ nó rồi bây giờ lòng lộn lên vì ghen...

- Hồn láo!

Vừa nạt Phượng, Linh vừa sấn tới tát đánh bốp vào mặt cô một cái nhoáng lửa:

- Chính vì mày mà bao nhiêu thơ tao viết Nhã đều không trả lời, chính vì mày mà Nhã xem tao như một ả gái qua đường và cũng

chính vì mày mà tao phải thân tàn như hôm nay. Mày không phải là em tao, không phải là con “gà xước” đi đâu tao cũng cho theo. Mày là khắc tinh của đời tao!

Phượng bật khóc:

- Không phải vậy đâu! Nhã là một thằng đểu. Anh ta không hề yêu thương gì em. Anh ta sắp cưới vợ giàu đó. Em không có tình ý gì với Nhã hết mà.

- Lại bịa chuyện à! Sắp cưới vợ giàu thì anh ta cần gì phải viết thơ phân bua kể lể như vậy.

- Chị không hiểu con người thật của Nhã đâu. Anh từng đeo đuổi chị Thu mà không được nên đâm ra oán...

- Mày đừng bày đặt nữa Phượng. Tao có phải là con nít thích nghe kể chuyện cổ tích đâu mà mày tán hươu tán vượn. Lời cuối cùng tao nói là từ giờ trở đi không còn chị em gì với mày hết, và dĩ nhiên mày cũng không đời nào làm vợ Nhã như lời anh ấy van vỉ tao trong thơ.

- Chị Linh ơi! Không phải.

Linh đứng dậy xé nát lá thơ và la to:

- Hết chuyện gì để nói rồi!

Mặc Phượng ngồi trơ ra, Linh ùng ùng bỏ xuống nhà. Lần đầu tiên Phượng thấy chị Linh nổi giận, cô ôm mặt chán chường khổ sở.

Nhã đã đạt được mục đích trả thù khốn nạn của anh ta. Nhưng tại sao Nhã ác như vậy. Phượng vẫn không hiểu. Cô chỉ biết rằng từ giờ phút này trở đi, ba chị em cô sẽ càng xa lạ, lạnh nhạt với nhau hơn nữa. Chị Linh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, không bao giờ...

- Ê! Bà Linh làm gì em vậy? Gà xước!

Nghe tiếng Nhật Trung. Phượng không biết phải trả lời thế nào, cô lắc đầu rồi nằm bẹp xuống giường.

- Lại còn định dẫu, anh nghe hết rồi con ngốc.

Nhật Phượng nắc lên uất ức:

- Ông Nhã là một con rắn độc. Em căm thù ông ta.

- Dẹp chuyện Nhã đi. Anh hỏi thật. Em nghĩ gì về Thiên?

Ngỡ ngàng nhìn Trung, cô cay cú:

- Thiên cũng như Nhã thôi. Chẳng ai tốt hơn ai đâu...

Nhật Trung phát ý:

- Sao em lại đánh đồng kỳ vậy. Thiên thương em thật chứ đâu vì mục đích bệnh hoạn giống Nhã?

- Thương mà cái mồm lúc nào cũng độc địa. Em chẳng cần tình thương của anh ta. Bộ anh tính làm ông mai hả?

Nhật Trung thẳng thắn:

- Anh chỉ tính làm sao để em vui, không mặc cảm đã bị chị Linh mắng

như vừa rồi. Em nghĩ chỉ sẽ để yên cho em à? Không đâu! Ít nói chừng nào, thâm hiểm chừng nấy. Chị Linh sẽ hành em tới cùng. Em lại chẳng có chút bản lĩnh nào như chị Uyên để biết cách đối phó.

Nhật Phượng cười buồn bã:

- Bất quá em lại đi lấy chồng giống như chị Uyên chớ có khổ đâu.

Không ngờ chị Linh lại nông nổi nghĩ xấu về em.

- Đừng trách chị Linh, cũng may em biết nghe lời anh, tránh xa Nhã. Nếu không chẳng biết trong gia đình mình sẽ xảy ra chuyện gì khi hấn ta cũng tặng cho em một quả bom nổ chậm như đã tặng bà Linh. Nhật Phượng trăn mình ngồi nghe Trung nói, cô tê tái nhớ lại những lời thủ thỉ, những cái vuốt ve âu yếm của Nhã. Rồi nhớ tới buổi chia tay... hôm ấy cô gần như buông thả. Giả sử Thiên không gọi cửa kịp thời thì số phận cô khác gì số phận chị Linh đâu.

Nhật Trung bỗng nghiêm giọng:

- Ví dụ Thiên muốn tiến tới cưới hỏi, em bằng lòng không?

Nhìn không chớp vào ông anh, Phượng đáp bừa:

- Nếu ba mẹ bằng lòng thì em bằng lòng.

- Không giận lây anh khi trả lời như vậy chứ?

Phượng cộc lốc:

- Không! Có điều dễ gì ba bằng lòng...

Lắc đầu, Nhật Trung nói:

- Em như trò trẻ con. Phải có một người chồng như Thiên họa may mới nên được.

Đang bực dọc, bối rối trong lòng, Phượng vẫn không tha:

- Xí! Anh ta đã một đời vợ, có hay ho gì để anh quảng cáo, mai mối cho em mình.

- Có... hay đấy chứ! Ít ra Thiên cũng từng dang dở dễ dãi thông cảm với em, một con bé ngông cuồng khờ khạo nhưng lại lì lợm khi yêu, anh nghĩ khó có ai hiểu tường tận em như Thiên đâu. Anh ta sẽ bảo đảm cuộc sống cho em về mặt vật chất cũng như tinh thần, điều đó là quan trọng.

Chống tay dưới cằm, Trung trầm ngâm:

- Đây là lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần duy nhất anh em mình nói thẳng, nói thật với nhau những điều khó nói, khó nghe. Anh không muốn em khổ như chị Thu hay chị Linh, vì em còn dại dột quá.

- Em không đến nỗi dại dột như anh nghĩ đâu.

Thấy Phượng nghinh mặt lên đầy tự ái, Trung vuốt:

- Anh cũng mong như vậy.

Bước tới cửa, Trung ngập ngừng:

- Thiên ở dưới nhà ấy. Chắc chị Linh đang nói chuyện với anh ta...

Phượng làm lì:

- Mặc xác các người đó. Em chán ngấy mọi thứ.

Ôm chiếc gối ôm vào lòng, Phượng nằm im ngao ngán, hôm nay đúng là ngày vô sở từ cuộc tình, cô chưa chất với ý nghĩ hài hước đó. Lạ lùng sao Phượng không thấy đau khổ như lần đầu biết Nhã lừa dối mình. Với cô thật sự mọi việc kết thúc không có gì ngạc nhiên cả.

- Nhật Phượng!

Nghe giọng Thiên gọi nhỏ nhỏ, Phượng nhắm mắt, cổ vờ như mình đã ngủ rồi. Anh ta gan thật! Dám mò lên tận đây. Chắc ông Trung giật dây thôi.

Phượng nằm im thín thít, đến khi có cảm giác... ai đó đang cúi sát mặt mình, cô mới hoảng hồn mở mắt ra...

- Vừa định đánh thức Phượng theo kiểu hoàng tử đánh thức công chúa ngủ trong rừng thì em đã mở mắt ra rồi, tiếc thật.

Lật đặt ngồi dậy Phượng gắt:

- Ai cho anh lên đây?

- ... Ba cho.

Lại bắt đầu vô duyên rồi. Phượng bỏ hai chân xuống đất để đứng dậy, nhưng Thiên lại kéo cô ngồi kế bên mình trên giường.

- Hồi chiều Phượng giận anh nên về sớm, bỏ cả ăn cơm phải không?

- Ai rảnh rang đâu để đi giận người dưng. Thú thật tôi chẳng muốn thấy mặt anh, sao anh không hiểu như vậy mà lại cho rằng tôi giận?

Vùng đứng dậy bước ra balcon, Phượng đuổi:

- Anh đi xuống đi. Ba tôi không ưa gì anh đâu.

Lễo đẽo theo sau cô, Thiên lì mặt:

- Ba không ưa đâu đáng lo bằng em không ưa... Anh muốn nghiêm chỉnh nói chuyện với em.

- Tôi không thèm nghe. Không đời nào thèm nghe hết! Anh đi xuống đi đừng có đùa dai nữa.

Giọng Thiên vẫn hết sức nhỏ nhẹ, anh bình thản nói:

- Kìa Phượng sao lại nóng thế. Anh sẽ đi ngay và hứa không bao giờ làm phiền em nữa.

Lấy trong túi áo ra bao thuốc lá, Thiên đưa cho Phượng:

- Mấy bụi bông lài nhiều nụ quá mà không ai hái. Anh mang tới cho em nè.

Phượng ngạc nhiên nhìn Thiên. Anh ta biết cả sở thích của cô nữa à? Lòng chột dạ lại, Phượng để mặc Thiên xòe bàn tay cô ra đổ vào những búp lài vừa he hé nở thơm ngan ngát.

Thiên lấy hai bông nở cài lên mang tai cô. Anh cười thật buồn:

- Vĩnh biệt!

Phượng vui mặt vào hai tay cô thổn thức vì mùi hoa ngọt ngào hay vì Thiên chẳng biết, chỉ thấy đôi vai cô run run thật tội.

Thiên bước đi không đành, anh trở lại nâng cô lên, vỗ về ôm ấp trong tay như vỗ con nít:

- Đừng khóc nữa Phượng. Rồi mọi buồn phiền cũng sẽ qua đi. Em sẽ yêu và sẽ quên chuyện cũ. Ngày vợ chồng anh chia tay, anh cứ tưởng mình sẽ không bao giờ yêu được nữa, nhưng năm tháng và cuộc đời trôi qua đã chứng tỏ không phải vậy. Anh lại yêu và yêu mãnh liệt hơn trước. Có điều tình yêu của anh đơn phương vô vọng. Anh mong em mau có một tình yêu mới, tuyệt đẹp và không bất hạnh như tình yêu của anh.

- Phượng! Mày... mày giỏi thật!

Tiếng ông Phong quát to làm Phượng lẫn Thiên giật nảy cả người. Phượng đứng chết trân trước cơn giận của ba mình.

- Thưa bác...

- Hừ! Cậu vào tận phòng ngủ con gái tôi rồi mới thưa gởi. Lịch sử quá! Lễ phép quá! Cút ngay cho khuất.

Nhìn Nhật Phượng đứng gục đầu, quanh chân cô những nụ cười trắng rơi vung vãi, Thiên thất ruột. Anh mà lẳng lặng rời khỏi đây, chắc chắn Phượng sẽ bị mắng oan một trận vì anh.

Dầu hơi khớp khi thấy mặt ông Phong đỏ bừng như say rượu, Thiên vẫn bước ra phía trước Phượng và ôn tồn nói:

- Thưa bác! Tội cháu không làm gì xấu.

Coi như không có Thiên ở đấy, ông Phong chỉ tay vào mặt Phượng, dứ dứ và nói:

- Bắt đầu từ ngày mai không dạy dỗ gì ở nhà đó nữa hết. Nghe rõ chưa! Con với cái, hết đứa này làm khổ lại tới đứa khác làm rận. Sao nó u mê gì quá sức vậy không biết nữa.

- Xin bác đừng rầy Nhật Phượng. Lỗi tại cháu tất cả. Cháu đang năn nỉ Phượng hãy hiểu tình yêu của cháu, nhưng Phượng từ chối thì vừa lúc bác lên tới. Lỗi hoàn toàn ở cháu, Phượng ở thế bị động vì bất ngờ, này giờ Phượng cũng đuổi cháu như đuổi tà...

Ông Phong tròn tròn mắt nhìn gã đàn ông đang đứng kế con gái mình. Thằng này khá đây, dám nói rõ sự thất bại của mình không hề tự ái. Nó định giờ mưu kế gì đây?

Lạnh nhạt và quyền hành, ông Phong hỏi:

- Hừm! Nó không thương cậu thì thương ai? Đừng vờ vĩnh bao che cho nhau nữa. Bước đi ngay!

Nhật Phượng ngược lên, cô bắt gặp cái nhìn khó hiểu của Nhật Linh,

Linh đang đứng khoanh tay sau lưng ông Phong. Thấy Thiên lùng khùng không đi, Linh mỉm cười:

- Sao Thiên lại nói vậy? Bé Phượng từng tâm sự với tôi rằng rất yêu quý cậu cơ mà.

Quay lại phía ông Phong, Linh ngọt ngào:

- Thừa ba. Dầu sao em Phượng cũng trưởng thành rồi, ba đừng rầy la nó tội nghiệp, gia đình cô Mẫn Quyên với gia đình mình cũng chỗ quen biết.

- Vì quen biết nên... ai muốn làm gì thì làm à? Nếp nhà này không lường tuồng được.

Phượng thấy tội nghiệp Thiên, vẻ chững chạc, ngông nghênh thường ngày biến đâu mất, anh lo âu hướng mắt về phía cô. Anh sợ cô bị mắng đấy thôi! Bất giác Phượng cúi đầu ngó xuống. Chị Linh chơi một đòn khá độc, chị muốn kiểm chứng sự thành thật của cô đây mà. Phượng cố gắng không thở dài. Phải chi Nhã thật lòng yêu cô và chị Linh không tỏ ra ghen tuông quá quắt như thế này nhỉ? Lẽ nào cô đành đoạn cắt đứt chút tình chị em còn ít ỏi mong manh như giọt sương đầu cành vì Nhã. Lẽ nào cô cứ sống mãi bên sự ghẻ lạnh của người chị từng thương yêu cưng chiều khi cô còn nhỏ.

Còn ba nữa, ông hoàn toàn không biết những đứa con của mình yêu đương, bè bạn như thế nào. Với ông hình như trai gái cặp kè với nhau là xấu, thế nhưng Nhật Uyên hay Nhật Trung giao thiệp hết sức rộng rãi thoải mái thì ông không hề hay vì ông mãi sống trong thế giới riêng của mình giữa những đứa con có quá nhiều kinh nghiệm tự nguyện trang trước mặt bố mẹ, bây giờ nhìn thấy Thiên gần như ôm cô gái út bé bỏng, thơ ngây nhất nhà vào lòng, giữa khoảng tránh tối tránh sáng của balcon, bảo sao ông không nổi cơn... sùng lên được. Với ông, tình yêu không phải là trò ôm ấp như vậy. Yêu là để tiến tới hôn nhân duy nhất với một người. Ông không hề đau khổ, tuyệt vọng trong tình yêu nên luôn cứng ngắc và cực đoan với quan niệm yêu của tuổi thanh niên thời nay.

Nếu Phượng nói rằng cô không có... gì với Thiên, chắc chắn ba cô càng giận hơn nữa.

Chán nản, buồn rầu và cùng đường bí lối, Phượng nói lấp lửng nước đôi:

- Ba rầy con đành chịu, nhưng tụi con không làm gì xấu hết.

- Nhưng em có thương Thiên không?

Nhật Linh cố tình đặt câu hỏi một cách trần trụi không chút tế nhị làm Thiên cũng tự ái.

Anh gằn giọng:

- Tôi đã nói với bác Phong, mọi việc xảy ra do lỗi của tôi hoàn toàn. Chính tôi tự ý lên đây, Phượng không hề môi và Phượng không hề yêu tôi.

Nhìn đôi mắt hỏ hê của Linh, Phượng bật khóc:

- Chị ác lắm! Ác lắm!

Dứt lời cô ào ào bỏ chạy xuống nhà. Thiên đứng ngẩn ra nhìn theo. Anh nghe tiếng ông Phong gất gỏng:

- Chúng bây loạn cả rồi, may mà có người lớn trong nhà mà còn như vậy đó. Hừ!

Nhật Linh ngọt ngào khác thường ngày:

- Ba đừng nóng, cậu Thiên đây cũng con nhà tử tế, đàng hoàng, nếu cậu ấy thật lòng thương con Phượng thì...

Ông Phong quắc mắt:

- Im đi! Con nhà tử tế! Hừ! Cút xéo ngay.

Thiên nóng cả mặt. Anh vừa giận vừa buồn cười. Té ra ông không hề biết chút gì về Nhật Linh, ông cứ la to, hét lớn vì nghĩ rằng đã có thằng dám lên tận lầu tới phòng cô con gái út cưng quý của mình để tò tí. Điều này làm bại hoại danh giá gia đình ông. Trời ạ! Trong khi cái danh giá ấy đã bị cô con gái đầy kỳ vọng đem đổ sông, đổ biển mất rồi.

Thiên cố dịu giọng:

- Thưa bác. Cháu thật lòng quý mến Nhật Phượng, nhưng không vì vậy mà làm điều gì quá mức được phép. Cháu mong bác thông cảm. Xin phép bác cháu về.

Thiên bước vội ra sân. Anh tìm được Phượng ngay chiếc xích đu. Cô vẫn còn đang tức tưởi. Anh ôm nhẹ bờ vai run run của cô, giọng xót xa:

- Anh xin lỗi em. Không ngờ bác trai lại lên lầu. Nhưng hình như có chuyện gì giữa em, chị Linh và ... Nhã phải không?

Nhật Phượng khó chịu hất tay anh ra:

- Anh tò mò chi vậy? Về đi, không ba tôi xuống tới lại khổ thân tôi.

Thiên im lặng. Mãi lâu sau anh mới nói:

- Bao giờ anh cũng muốn chia sẻ buồn vui cùng em. Anh có tò mò một tí, nhưng cũng vì anh yêu...

Nhật Phượng bịt tai lại:

- Tội nghiệp tôi mà anh Thiên. Anh về đi. Tôi khổ như vậy anh chưa vừa lòng sao.

Nhìn đôi mắt đen của Phượng rưng rưng ngấn lệ, Thiên mím môi.

Anh lầm lũi bước đi...

Cái mùi hoa lài đầu đó rất xa và cũng rất gần.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 20

Thấy Nhật Phượng ngồi thờ người ra bên mâm cơm, bà Nga lo lắng:

- Sao vậy con?

Cô uể oải trả lời mẹ:

- Con nhức đầu quá mẹ à.

- Chắc trúng mưa rồi, hôm qua đi làm về người ướt như chuột lột, bảo sao không nhức đầu...

Nhật Trung sốt sắng:

- Ăn phở nghe. Anh đi mua cho.

Phượng chợt bắt gặp cái nhìn của Nhật Linh, cô lắc đầu:

- Em không muốn ăn.

Ông Phong buông đũa:

- Bà liệu coi con gái của bà đấy.

Câu nói của ông Phong làm bà Nga nhúm mày:

- Ông kỳ thật, nó chỉ là con gái tôi thôi sao?

- Bao giờ con hư cũng vì mẹ. Con Thu hồi đó cũng như vậy, động tới nó là bà bệnh chầm chầm, đến hồi bỏ ăn biếng ngủ thì muộn rồi.

Nhật Linh đứng dậy, cô ném cái nhìn hằn học về phía Phượng rồi bước lên nhà trên. Những lời nói và ánh mắt của mọi người làm Phượng lùa vội chén cơm. Nhật Trung buột miệng:

- Ăn không nổi thì thôi. Làm gì mà khổ vậy?

Thấy ông Phong đã đi vào phòng khách ngồi trước tivi, Trung nháy mắt nói nhỏ:

- Đúng là “trăm dâu đổ đầu tằm”, với ba bà Linh lúc nào cũng số một La Mã. Còn em thì “tội lỗi đầy người”... Buồn cười thật chuyện bà Linh mà bà ba...

Bà Nga gạt:

- Mày lại lách chách cái gì vậy Trung, ba mày mà biết chuyện con Linh thì ổng lên cơn cao huyết áp ngay. Mày muốn như thế lắm sao?

- Con đâu bắt nạt bắt hiếp dữ vậy. Có điều thấy mặt bà Linh căng căng ra vẻ ta đây, con ghét quá. Bà ấy cho việc bậy bạ của bà là tai nạn, còn với người khác là sự sa đọa, vô đạo đức hay sao ấy.

- Thôi mà anh Trung.

- Thôi thì thôi.

Nhật Trung đáp lại lời Phượng rồi cũng đứng dậy.

Phụ mẹ dọn dẹp chén bát xong Nhật Phượng lại chui vào xó giường của mình. Môi cô khô rát, đầu nhức như búa, cô biết mình bị sốt, nhưng lúc này không dám nói ra. Đôi mắt thân quen của chị Linh từ bao giờ đã trở thành đôi mắt lạnh đậm, ghẻ lạnh và buồn nhìn. Phượng chầm chọc, khó chịu. Đúng y như lời Trung nói, kẻ nào nói bằng mồm ít khi nói bằng mắt nhiều.

Lúc này đôi mắt Nhật Linh đã nói rằng cô giả vờ làm nũng, trong nhà này không ai được quyền làm nũng vì bệnh kể từ sau khi Linh bị bệnh một trận kinh hồn đó.

Ôm gối vào lòng, Phượng thờ dài. Hôm qua cô đã dầm mưa vì lì vì bướng. Lẽ ra Phượng không nên ngu ngốc hành xác mình như thế, nhưng vừa tấp chiếc xe vào mái hiên ngoài phố cô đã thấy Thiên, thế là bất chấp mưa như roi quất xuống đường, mưa đến tối tăm mặt mày, cô gò lưng đạp trở ra.

Thiên cũng phóng xe theo, làm lì kè một bên xe Phượng không một lời nào. Rốt cuộc cả hai đều ướt mèm. Suốt tháng nay, hầu như ngày nào anh cũng đón cô ở giờ tan sở, anh chỉ nhìn thôi mà không nói, rồi cứ thế Thiên kè kè chạy theo cô tận đầu ngõ mới bỏ về.

Phượng bực bội vô cùng. Cô nói với Trung:

- Anh nói với ông Thiên dẹp ba cái trò “Ngày xưa Hoàng Thị Ngọ...” xa lắc, lạc hậu ấy giùm em. Em đâu có thiếu nợ đâu mà hôm nào đi làm về ông cũng kè kè xe kể bên hết vậy.

Nhật Trung cười hì hì:

- Chuyện của em, sao lại bảo anh? Dễ thôi có khó gì đâu. Hai người biết nhau quá rồi, cứ hất mặt vào hấn nói thẳng nói thật: “Này! Đừng theo tôi nữa tim tôi lờ dại trao cho kẻ khác rồi”. Không lẽ hấn lì tới mức tỉnh bơ theo hoài sao?

- Lỡ ảnh nói: “Nghe mà ham, tôi theo cô hồi nào đâu” thì có nước độn thổ?

- Biết thế là tốt. Mà Phượng nè! Em hành Thiên còn hơn bà Thu hành ông An ngày xưa nữa. Coi chừng lãnh quả báo đó.

Nhật Phượng nhăn mặt. Tại sao anh Trung lại so sánh mình với chị Thu kia? Mình có bao giờ thả mỗi bắt bóng như chị ấy đâu? Còn Thiên nữa, tự dưng cứ kè kè mỗi ngày như áp tải người ta. Thật dễ ghét! Hôm qua trông cô chắc thảm hại lắm, vì liếc sơ qua phía Thiên kè bên, cô thấy anh cũng chẳng phong độ gì với gương mặt xanh xám vì lạnh, vì mưa.

Cuối cùng chịu không thấu, Phượng đành chịu để Thiên cầm tay mình kéo chạy cho mau. Bây giờ cô mà bệnh thì anh ta sẽ tha hồ

cười.

Gương ngồi dậy, Phượng làm bầm:

- Mình không thể bệnh được, chị Linh sẽ chì chiết mình bằng đôi mắt sắc lạnh như dao ấy cho xem. Chị ấy sẽ nghĩ mình bệnh vì nhớ Nhã. Mà mình lại không muốn nhớ tới cái tên đó.

Nhưng vừa ngồi dậy cô đã thấy đầu cô hoa lên. Nhật Phượng thăm than khổ. Cô bệnh thật rồi chứ không nhức đầu sơ sơ như bình thường đâu.

Không được bệnh. Không được bệnh. Phượng tới tủ thuốc tìm mấy viên thuốc nhức đầu, cô vừa uống vừa làm bầm... rần đe cơn bệnh. Nằm vật ra giường, Phượng đắp mền và biết lạnh. Cái lạnh từ xương lạnh ra làm cô phát run

Một tí nữa đó mồ hôi sẽ đổ ngay, Phượng nhắm mắt lại, đầu óc cô quay cuồng, cô cố dỗ mình ngủ nhưng gương mặt Thiên, rồi Nhã cứ lẩn lộn xoay tròn theo vòng xoáy cổ dim cô xuống tận đáy cõi mơ hồ nào sâu hun hút.

Thiên kiên nhẫn ngồi bưng ly sữa cho Phượng uống từng ngụm nhỏ. Nãy giờ cô nhăn nhó, lắc đầu, nũng nịu, nhõng nhẽo, rồi cười cũng phải uống và uống sắp hết ly sữa ca cao nóng hổi.

Đặt cái ly xuống bàn nhỏ kê bên giường, Thiên cười hài lòng:

- Vậy phải ngoan không. Công anh ngồi như đá ngây ngô nghe ba giảng hết mấy giờ liền về cách thức học làm người, mới được vào đây thăm em, anh nhìn em bệnh mà không chăm sóc được thì khổ tâm lắm.

- Anh cực nhọc vì em để làm gì?

Thiên tỉnh quái nhìn Phượng:

- Em hỏi như vậy vì mong muốn được nghe anh trả lời phải không?

Vậy anh thành thật trả lời em nghen... bé... Anh làm vậy vì yêu...

Biết mình rơi vào bẫy do chính mình giảng ra, Nhật Phượng quỳnh lên:

- Không! Không! Em không nghe đâu.

- Tại sao vậy? Tại em đã biết câu trả lời của anh rồi phải không?

Nhật Phượng làm thinh, cô bồi hồi nhìn vào đôi mắt của Thiên chứ không né tránh như trước đây. Từ mắt anh, Phượng nhận ra một tình cảm chân thành, triu mến. Đôi mắt anh không đa tình với chút gì cháy bỏng tham lam cuồng nhiệt như đôi mắt Nhã, nhưng chính sự dịu dàng trong cái nhìn của Thiên mà Phượng chợt nhận ra, từ lâu lắm rồi Thiên luôn là chỗ dựa của cô chứ không phải Nhã. Thiên luôn có mặt lúc cô buồn, lúc cô giận. Những lúc cô không cần, Thiên vẫn là nguồn vui khi cô hóm hỉnh nghĩ rằng "Ta có một cây si cổ

thụ...” Bây giờ anh đã khôn khéo gợi ý câu trả lời đó! Phượng bối rối. Cô biết mình không thể nào nói yêu Thiên, dẫu với cô lúc này Nhã là cái bóng thật mờ và thật xa.

Không ngang ngạnh và thẳng thừng như những lần trước, giọng Nhật Phượng bỗng dưng như hơi xót xa:

- Anh thừa biết em chỉ xem anh như người bạn lớn tuổi hơn mình mà thôi.

- Thì có bao giờ anh đòi hỏi nhiều hơn vậy đâu. Nào! Uống thuốc nghe cô bé. Cảm cúm để kéo dài không tốt chút nào hết.

Nhật Phượng hiền lành nhìn Thiên. Anh xòe lòng bàn tay ra cho cô nhón từng viên thuốc vào miệng, rồi đợi cô uống từng ngụm nước nhỏ thật khó khăn khổ sở. Cứ mỗi lần uống một viên, Phượng lại nhăn mặt, cô chờ được ánh mắt động viên khích lệ của Thiên mới uống tiếp.

Cô phụng phịu nhìn viên cuối cùng:

- Thuốc của anh mua đắt hơn thuốc của chị Uyên mua. Em uống hết nổi rồi.

Thiên vỗ về:

- Ráng một chút. Phải chi anh uống thuốc mà Phượng hết bệnh, anh uống ngay.

Nói dứt lời Thiên cầm viên thuốc nhỏ xíu bỏ vào miệng Phượng, tay anh chạm nhẹ vào cánh môi mềm mại của cô.

Thiên chớp mắt. Anh xúc động:

- Cám ơn em.

Phượng ngạc nhiên:

- Cho em uống thuốc. Rồi lại cám ơn em sao kỳ vậy?

Thiên tủm tỉm. Anh hơi chồm người về phía Phượng nói nhỏ:

- Anh cám ơn đã... hôn tay anh.

Bậm môi lại Nhật Phượng nóng mặt, cô cần nhả cho đỡ mắc cỡ:

- Anh lúc nào cũng đùa, cũng chọc người ta được hết. Biết vậy người ta chẳng thèm uống thuốc.

- Tại anh nghiêm túc chẳng ai chịu nghe, người ta thích anh đùa hơn.

Nghiêng nghiêng đầu Thiên hỏi:

- Bây giờ Phượng thích anh nói thật hay nói đùa.

Phượng tránh né:

- Anh kể chuyện đời nghe là hay nhất.

Mỉm cười Thiên gật gù:

- Được rồi. Anh sẽ kể về những gì anh biết về một người. Tin mới nhất đó nghe! Có điều anh kể không hay như các chị Thủy Tiên chuyên môn dụ con nít qua điện thoại. Em đừng chê nghe. Nhất là

chuyện anh kể nhân vật là một gã đàn ông lãng tử...

Bống dựng Nhật Phượng xua tay. Cô ngắt lời Thiên:

- Em không muốn nghe về Nhã đâu.

- Sao Phượng nghĩ anh sẽ nói về Nhã?

Thấy Phượng làm thinh vò cái chéo khăn, anh trầm giọng:

- Lẽ nào đi khơi lại nỗi buồn cho em khổ. Anh không đại dốt nữa đâu.

Nhưng Phượng đã nhắc đến tên Nhã, anh cũng nói luôn. Từ khi ở Việt Nam trở qua Canada, Nhã không còn làm ăn quan hệ với anh hai của anh nữa. Cảnh sát ở đó điều tra việc cơ sở sản xuất ngọc trai của Nhã bị cháy. Họ nghi Nhã mướn người đốt cơ sở sản xuất của mình để được nhận tiền bảo hiểm. Nghe đâu số tiền ấy khá nhiều, vì vậy nên lúc này Nhã cũng lo viết thư cho Ánh Tiên. Cô ta cứ tới nhà anh hỏi thư mãi rồi tỏ vẻ giận dỗi khi không có thư, hình như Ánh Tiên nghĩ anh giấu thư hay sao ấy.

Nhật Phượng ngập ngừng:

- Tại sao Nhã phải đốt cơ sở của mình?

- Đó chỉ là nghi vấn của cảnh sát, nhưng anh tin chắc chín mươi phần trăm Nhã chủ mưu, vì anh ta cần tiền, mà cái cơ sở ấy không để ra tiền được nữa. Nghèo quá, Nhã mới về Việt Nam tìm việc ấy chứ.

- Việt kiều mà nghèo à?

Thiên bật cười trước thắc mắc ngây ngô đầy ngờ vực của Phượng.

Anh so sánh một cách mai mỉa:

- Với vài chục ngàn đô la, sống ở Mỹ cũng là nghèo, nhưng ở Việt Nam là triệu phú. Nhã đúng là triệu phú ở Việt Nam. Một triệu phú thích chơi trò biến lặn trong trường tình cũng như trường đời.

Nhật Phượng năn nỉ:

- Anh Thiên, anh hãy nói rõ về con người của Nhã cho em nghe đi.

- Ủa! Mới không muốn nghe về Nhã tức thời đó mà... sao em thay đổi ý định nhanh thế?

- Tại lúc này em tưởng anh bày đặt để chọc em...

- Tội Phượng quá! Anh nghĩ bán vịt từ lâu rồi mà.

Nghe Thiên nhắc lại chuyện bán... vịt, Phượng cười. Bống nhiên cô thấy anh thân thiết với mình hơn, với Nhã cô chẳng có phút giây nào thật lòng như vậy hết. Cô thẳng thắn hỏi:

- Nhã thật sự là người thế nào hả anh Thiên?

- Em yêu mà không biết gì về Nhã thật sao?

Nhật Phượng chưa xót gật đầu:

- Em chỉ biết Nhã qua lời anh ấy nói. Mà em với anh ít có dịp gặp nhau, nên rốt cuộc em biết về anh thật mơ hồ. Bây giờ nghĩ lại, em

đúng là mơ hồ.

Thiên trầm ngâm rất lâu. Anh suy nghĩ mãi mới khó khăn mở lời:

- Khi gặp lại Nhã sau gần mười năm xa nhau, anh đã nhận ra sự thay đổi ở hần. Nhã giấu mình rất kỹ, ở hần lúc nào cũng có lớp vỏ bọc kín mít. Thoạt đầu anh không quan tâm đến cách sống của Nhã, anh với hần vừa là người bạn cũ, vừa là người khách trọ, mà mẹ anh chưa bao giờ hỏi tiền thuê nhà lẫn tiền cơm nước.

Nhìn Nhật Phượng một cái Thiên nói:

- Nhã quen rất nhiều phụ nữ. Anh biết, nhưng không để ý tò mò làm gì. Mãi đến khi gặp em và hiểu rằng em yêu Nhã. Anh ta quan hệ xem chừng như bừa bãi, nhưng bây giờ nghiệm lại anh mới thấy thật ra Nhã quan hệ với bất cứ phụ nữ nào cũng có mục đích vụ lợi hết, chứ không hề bừa bãi.

Nhật Phượng hoang mang:

- Nhã lợi dụng gì cơ chứ?

Nhún vai Thiên bảo:

- Ví dụ Nhã quen với con gái một ông làm ở sở nhà đất vì anh ta muốn nhờ vả việc mua bán đất đai, Nhã hứa hẹn với Ánh Tiên vì trước đây ba cô là người tiêu thụ mạnh những món nữ trang có ngọc trai anh ta đem lậu từ Canada về.

Thiên ngần ngừ nói tiếp:

- Với Nhật Uyên, anh ta kiếm chác qua việc mua bán đồ đồ la lậu.

Nhật Phượng đưa tay quạt mồ hôi trên trán, cô hỏi nhỏ:

- Còn với chị Linh?

- Với Nhật Linh thì phức tạp hơn nhiều. Anh tìm hiểu không sao hết được về Nhã nhưng biết Nhật Linh chỉ là chiếc cầu nối để hần có dịp làm quen với một số người có chức vụ trong tổng công ty của chị.

Nhã làm ăn với những người này mà.

Nhật Phượng bậm môi:

- Còn với em?

- Có thể Nhã yêu em thật

Phượng cười nhạt:

- Anh lại đùa độc ác. Nói vậy không sợ em buồn sao. Nhã yêu em mà lại đi... đi như thế với chị Linh à?

Thiên xa xôi:

- Tim đàn ông giống như cái túi rỗng hần ta sẽ nhồi nhét tất cả những gì hần với được trong tầm tay rồi sau đó hần mới lựa ra món ưng ý nhất. Anh nghĩ Nhã đã chọn em, nên không viết thư cho Ánh Tiên và cũng chẳng hề liên hệ để biết chị Linh ra sao?

- Anh ấy cũng có viết thư cho em đâu. Nhưng anh Thiên ạ, với em

Nhã đã chết rồi. Anh đừng bao giờ nhắc tới ảnh nữa.

- Xin lỗi. Nãy giờ anh đã làm em buồn. Em đang bệnh nữa chứ.

Phượng ngượng ngạo:

- Em hư quá. Năn nỉ anh nói về Nhã, rồi lại đi trách ngược anh. Sao em chán thân mình đến thế!

Thiên trêu:

- Này, đừng làm gà cú rũ chó gà xước. Em phải cười mới mau hết bệnh.

Đưa tay chỉ những gói thuốc nhỏ để trong bao ni-long, Thiên căn dặn:

- Ngày mai anh không đến nữa, em cứ uống theo những gói nhỏ anh đã chia sẵn.

Nhật Linh hắt hàm:

- Suốt cả tuần lễ giả vờ bệnh. Em đã ồng ẹo với Thiên để moi tin tức gì của Nhã hả Phượng?

Nhật Phượng trở mắt nhìn, cô không ngờ Linh hỏi một câu chướng đến thế. Thấy Phượng bặm môi muốn khóc, Nhật Trung chen vào:

- Chị muốn biết về Nhã thì hỏi em nè, con Phượng không biết đâu.

Nó cần gì ở lão ta mà cần phải ồng ẹo, ẹo ẹo như chị nói chứ.

- Chị không hỏi tới em. Đừng chen vào. Coi chừng đó Nhật Trung.

Nhật Trung bấu môi:

- Xin lỗi chị nhé. Chị không còn đủ tư cách để hăm he em út nữa đâu.

- Thằng lão mày dám hỗn à!

- Em không dám hỗn nhưng cũng không thích bị bắt nạt. Chị muốn biết về Nhã chứ gì. Nghe đây: Lão ta không sạt nghiệp như chị tưởng đâu, trái lại Nhã đang lo thủ tục để lãnh một món tiền bảo hiểm khá lớn. Cho chị tiếc rẻ việc mình đã vội vàng trút bỏ cái của nợ anh ta để lại nhé. Nếu nó còn, chị có điều kiện trối chân Nhã rồi. Uống thật!

Mặt Nhật Linh lạnh tanh, nhưng qua đôi mắt hơi nheo lại, Phượng biết cô đang rất nóng giận. Chẳng thềm nói với Trung, Linh quay sang Phượng cười nhạt:

- Ra thế, hèn chi con ranh này cứ lượn lờ với Thiên như bình phong để chờ Nhã trở lại cười nó, rước nó đi.

Nhật Phượng chưa kịp thanh minh thì Linh đã phán tiếp:

- Nhưng có lẽ Thiên đã nhận ra điều này rồi, nên độ này anh chàng đâu thềm ghé nữa. Chắc Thiên biết công nó lo lắng chăm sóc cho con Phượng chẳng khác gì công xúc tép nuôi cò. Em tài thật đó Phượng, nhìn gương mặt ngây thơ trong sáng của em, có ai ngờ em thủ đoạn, quỷ quái vụ lợi và ham tài đến thế. Ba mẹ mà biết em quan

hệ với Thiên để nhằm mục đích lấy được Nhã làm chồng thì hay ho thật.

Nhật Phượng bịt tai lại, cô nén tức bước ra ngoài sân. Hoàng hôn nhuộm màu tím cả khoảng trời chiều. Phượng nghĩ tới Thiên và nhớ lại những lời móc ngoéo của chị Linh mà khổ sở. Nửa tháng nay Thiên không hề ghé thăm cô, Phượng đã biết nhớ, biết trông, không chừng cô biết... yêu anh cũng nên. Nhưng vì tự ái, Nhật Phượng không hé môi hỏi Trung về Thiên. Cô bầm bụng nghĩ rằng anh ta rất bận, rất bận... Mỗi chiều hết giờ làm việc, Phượng nhìn quanh quần rồi lủi thủi đạp xe về. Tối đến cô ngóng tiếng Dream quen thuộc, nhưng tất cả chỉ là ngóng trông. Tự nhiên Phượng lại có cảm giác mình lại rơi vào nỗi khắc khoải đợi mong y như khoảng thời gian cô từng ngậm ngùi chờ Nhã. Có phải tình yêu đó không?

Chắc không đâu! Làm sao người ta có thể yêu nhanh đến thế cho được? Chẳng qua Nhật Phượng đang cô đơn và khổ sở vì bà chị của mình quá vậy thôi. Cô đang cần một điểm tựa, một người hiểu cô, hết sức chiều chuộng và yêu cô, để cô làm nũng làm nịu, để cô thấy mình không bị bỏ rơi vậy thôi!

Ở Thiên có mỗi cái cô cần. Phượng cảm thấy thanh thản được chừng một tuần từ khi Thiên tới chăm sóc cô, Phượng mới vừa quen những cái anh đem đến cho cô thì Thiên lại không tới thăm cô nữa. Phượng hụt hẫng trống vắng và rơi vào sự cô đơn hơn mọi nỗi cô đơn đã từng gặp. Phượng ngậm bồ hòn với nỗi niềm riêng tư, mà chẳng dám thổ lộ với ai vì sợ quê. Hồi đó, trông mong Nhã, cô còn hỏi Thiên, chả lẽ bây giờ mong Thiên Phượng lại đi hỏi Trung khi cô luôn chối bai bãi rằng cô ghét hẳn ta nhất trên đời...

- Em nghĩ gì khi nghe bà Linh mắng mỗ?

Nhật Trung phì phà điệu thuốc chờ nghe Phượng trả lời, nhưng cô im lặng. Phượng thờ dãi.

- Đúng là chị Linh không để em yên. Mà em thì không thể đốp chát lại với chị như chị Uyên được. Em chỉ có thể yên thân khi rời khỏi nhà này. Em chán quá anh Trung à.

- Bà Linh đáng sợ thật! Thiên cũng kiêng mặt bà ta.

- Thế hôm rày anh có gặp Thiên không?

- Có. Uống cà phê với đánh bida hoài chứ gì. Hầu như cách một ngày là bọn anh gặp nhau. Thiên không tới nhà mình một phần không thích đôi mắt lạnh lùng soi mói của chị Linh, một phần vì ngại ba, mà cũng có thể...

Phượng nhú mày:

- Có thể gì sao anh không nói hết?

Nhún vai một cái Nhật Trung nói lấp lửng:

- Có thể anh ta không ghé đây nữa vì anh ta sắp cưới vợ đó. Em đã đánh mất hạnh phúc của mình thật sự rồi ngốc ạ.

Nhật Phượng sững sờ, nhưng cố trấn tĩnh lại ngay:

- Em chưa khi nào cần tới Thiên nên nghĩ cho cùng em chẳng đánh mất gì cả.

Rồi không nén được lòng mình, Phượng hỏi:

- Anh ta cưới ai vậy?

- Bác sĩ Tường Vân.

- Thiên đâu có yêu bà bác sĩ quá độ ấy.

Nhật Trung nhếch môi:

- Nhưng bà ta yêu Thiên, hẳn sẽ hạnh phúc với người hết lòng yêu mình.

- Em không tin. Làm sao Thiên có thể sống với bác sĩ ấy được?

- Chuyện đó là chuyện của người ta, em bận tâm làm gì?

Nhật Phượng gượng cười. Cô nắm đôi bàn tay mình lại, rồi xòe ra nhìn những đường chỉ vòng vo trong đó. Trung vút điệu thuốc xuống cổ.

- Vào nhà đi, ngồi ngoài sương mẹ lại la cho bây giờ.

- Anh đi đâu vậy?

- Đi ra quán cà phê, Thiên chờ anh ở đó. Có nhắn gì không?

- Ờ... không. Sao anh hỏi lằng nhách vậy?

Nhật Trung cười cười:

- Tại mặt em trông lạ quá. Cứ y như người mất của.

- Em chưa bao giờ có của hết anh Trung à.

- Vậy chắc anh nhìn lầm. Ra đóng cổng cho anh đi...

Nhật Phượng ngồi xuống chiếc xích đu, đầu óc trống không, còn trái tim thì nặng nề nhói buốt. Cô đâu hề yêu Thiên, sao cô buồn đến thế này khi nghe tin anh lấy vợ. Thế là cô mất người bạn thân, người anh tốt, người hiểu cô nhiều nhất. Có lẽ Thiên sẽ khổ khi phải sống với người phụ nữ có nhiều nét đồng đánh, đồng bóng đó. Nhưng tại sao anh phải làm thế. Nghĩ tới lúc Thiên sẽ lo lắng chăm sóc cho Tường Vân như từng lo cho mình, Nhật Phượng chịu không nổi. Cô ích kỷ thật đấy! Nhưng là đàn bà mà, cô đâu thể nào rộng lượng nhìn người từng yêu mình âu yếm kẻ khác. Khẽ rùng mình vì sương lạnh, Phượng vòng tay ôm lấy hai vai. Lên lầu lúc này sẽ gặp chị Linh, cô không muốn. Ngồi đây rồi lại bệnh nữa, vì cái gốc cắm cùm của cô nào đã hết đâu. Phượng bật khóc:

- Ôi Thiên! Giá mà anh nghiêm túc đặt vấn đề hỏi cưới, chắc em sẽ bằng lòng để thoát khỏi đôi mắt của chị Linh, và cho chị hiểu rằng em

không bao giờ trông chờ Nhã...

- Sao lại ngồi ngoài đây vậy Phượng?

Ngẩng vội đầu lên, cô tròn đôi mắt ướt nhìn Thiên. Anh hốt hoảng:

- Em khóc hả? Có chuyện gì?

Nhật Phượng lắc đầu. Sao cô buồn đến mức không thể nào ngưng nước mắt. Lâu lắm cô mới thôi thổn thức và nói bằng giọng giận lẫy:

- Anh còn ghé đây làm chi nữa, không khéo vợ sắp cưới của anh ghen lồng lộn lên đó.

- Vợ nào?

- Anh còn giả vờ ngờ ngác nữa hả? Em không cần anh ghé thăm đâu. Đi về đi...

Phượng đứng dậy bước vô nhà, Thiên kéo cả thân hình cô lại bằng vòng ôm cứng ngắc. Cố vùng ra khỏi tay Thiên, Phượng vừa đáp:

- Anh Trung mới nói với em tức thời...

- À... vì vậy mà em khóc, phải không? Em khóc vì anh phải không?

Nhật Phượng bướng bỉnh:

- Không bao giờ em khóc vì anh, em khóc tội nghiệp chị Tường Vân thì có...

Siết chặt Phượng hơn nữa, Thiên thì thầm:

- Không nói thật, anh không buông ra đâu. Tại sao em khóc?

- Em tội nghiệp bác sĩ Tường Vân lấy nhầm anh, người chả hề yêu chị ấy.

Kề sát mặt mình vào mặt Phượng, Thiên lắc đầu:

- Em khóc vì nghĩ rằng đã mất anh, người em không hề yêu nhưng lại rất yêu em. Có đúng không Phượng? Em khóc vì nghĩ rằng em lại bị bỏ rơi chứ gì.

Nhật Phượng bậm môi không trả lời. Thiên vỗ về:

- Nghe anh nói thật lòng mình nè Phượng. Anh rất yêu em và quý em. Biết rằng em đã yêu người khác và đau khổ vì hấn ta rất nhiều, nhưng anh vẫn không thôi yêu em. Anh nghĩ anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em nếu em bằng lòng làm vợ anh.

Để mặc Thiên ôm mình, Nhật Phượng nghĩ gần rồi nghĩ xa. Có lẽ anh Trung nói đúng, nếu mất Thiên cô đã mất hạnh phúc lớn của đời mình. Trên đời này có biết bao nhiêu cuộc hôn nhân không tình yêu nhưng họ vẫn sống đầm ấm bên nhau đến đầu bạc răng long. Rồi cũng không ít người yêu nhau đến mức có thể chết nếu xa nhau nhưng khi đã là vợ chồng lại ngậm ngùi chia tay. Nếu phải duyên nhau thì thôi, đành liều nhắm mắt đưa chân. Dầu sao đi nữa, gia đình cô cũng nghĩ cô và Thiên yêu nhau mà.

- Trả lời anh đi Phượng.

- Em sợ...

- Em sợ gì?

- Em sợ em không đem lại hạnh phúc cho anh vì bóng dáng Nhã sao vẫn còn lẩn khuất trong em dù em không muốn nghĩ, muốn nhớ tới anh ấy nữa. Em sợ...

- Anh yêu em. Em đừng sợ, anh nghĩ với tình yêu của anh em sẽ quên hết để chỉ biết yêu mình anh thôi. Tin anh đi cô bé.

Nhật Phượng bối rối:

- Nhưng mà anh đã nghĩ kỹ chưa? Em lo sẽ làm khổ anh, em lo...

- Có yêu anh không mà lo nhiều thế?

Vừa mỉm cười Thiên vừa nâng gương mặt dễ thương của Phượng lên, cô biết anh sắp hôn mình. Sự khao khát được vỗ về âu yếm bỗng bùng lên trong cô, Phượng run rẩy xô Thiên ra, giọng buống bình:

- Em không yêu anh, không đời nào thèm yêu anh hết!

Thiên lì mặt:

- Nhưng em chịu làm vợ anh chứ?

- Em... ờ...

Phượng không nói tiếp được nữa vì môi Thiên đã khóa miệng cô lại dịu dàng say đắm. Phượng để mặc anh hôn mình cho thỏa vì cô biết anh yêu cô thật lòng.

- Nói yêu anh đi em!

Cựa mình trong vòng tay ấm áp của Thiên, Nhật Phượng phụng phịu:

- Em không yêu anh.

- Nhưng chịu làm vợ anh.

Nghe Thiên nhắc lại câu nói đó một lần nữa, Nhật Phượng nhắm mắt làm thinh. Cô biết mình không thể nào dùng dằng lấp lửng khi anh đã đặt thẳng vấn đề như thế. Phượng nói nhỏ:

- Chuyện đó hoàn toàn do ba quyết định.

- Anh tin ba hiểu lòng anh, anh tin ba sẽ đồng ý. Anh tin em sẽ là vợ anh. Vì sao anh tin em biết không?

Vì anh yêu em...

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 21

Nhật Phượng nhẹ nhàng để cánh tay Thiên xuống nệm rồi nhẹ nhàng ngồi dậy. Cô không muốn làm mất giấc ngủ của chồng. Cả tuần nay, đêm nào Thiên cũng thức rất khuya để vẽ cho xong đề án xây dựng một khách sạn lớn ở Vũng Tàu. Thiên không nói ra nhưng Phượng biết, với anh đề án này rất quan trọng vì anh là kiến trúc sư trưởng phụ trách thiết kế. Anh đã dồn công sức quá nhiều cho đề án này. Đêm qua Phượng xem hết hai băng video ca nhạc và ngủ trước, Thiên vào lúc nào cô không hề hay. Bao giờ anh cũng nhẹ nhàng vì sợ làm cô thức giấc.

Vừa xoay lưng, Phượng đã bị Thiên nhoài người tới ôm ngang hông kéo nằm xuống.

- Bữa nay chủ nhật, định trốn anh đi đâu mà dậy sớm thế nhỏ? Anh nghe Nhật Trung nói nhỏ là vua ngủ nướng mà! Sao anh chưa thấy nhỏ nướng bao giờ hết.

Phượng phụng phịu hất tay Thiên ra. Cô lăn tuốt vào trong và vợ lấy chiếc gối ôm giữ vào người khư khư như thư thế. Thái độ của Phượng làm Thiên buồn cười, anh nghịch ngợm lăn sát theo cô gạt chiếc gối ra vắt tuốt xuống sàn lát gạch bông.

- Sao anh ghét cái gối này quá trời. Không có nó em ngủ không được, không có anh em ngủ càng ngon. Có cô vợ nào nỡ mở miệng nói chồng những những lời đoạn tình đoạn nghĩa như vậy chưa nhỉ? Chắc chưa đâu! Nghĩ đời mình sao vô duyên...

Phượng cong môi phụng phịu:

- Anh đi cà nanh với cái gối rồi trách cứ người ta. Anh không hiểu gì hết, người ta ôm nó hai mươi mấy năm, thiếu nó người ta không ngủ được là đương nhiên. Còn anh chỉ chuyên môn... làm phiền, nên hong có anh, người ta ngủ càng ngon chứ sao! Lượm gối lên cho người ta đi.

Chống tay lên nệm nhìn cô vợ nhí, Thiên cắc cớ:

- Anh sẽ lượm lên ngay nếu em cho anh biết anh “chuyên môn làm phiền” em những gì. Nói không ra, anh sẽ phạt đền...

Nhật Phượng đỏ bừng cả mặt, thấy ngón tay Thiên dứ dứ như sắp cù lét, cô co người lại;

- Em không giỡn đâu nghe! Rõ ràng anh đang làm phiền người ta đây nè!

- Ôi trời! Đúng là vu oan, anh đang ngấm nghĩa tay anh, em lại bảo anh làm phiền em! Trót mang tiếng cho mang tiếng luôn.

Dứt lời Thiên cúi xuống hôn như mưa lên mắt, lên môi Phượng, cô mềm người ra đón nhận tình yêu của anh.

- Nói yêu anh đi Phượng! Anh sung sướng chờ nghe em nói điều đó biết là bao.

Thân xác trôi theo tay anh lang thang, nhưng tâm hồn Phượng vẫn còn tỉnh táo để bướng bỉnh:

- Em thích cho không yêu lắm sợ em nói được.

Cô nghe tiếng Thiên cười thật khế:

- Anh điên rồi nên mới xui cô nói dối!

Nhắm người dậy anh cúi xuống lượm cái gối ôm, giọng hơi dỗi:

- Trả em tri kỷ đó!

Thiên đốt cho mình một điếu thuốc rồi chậm rãi nhả khói. Phượng rất ghét hút thuốc trong phòng ngủ vì khói làm cô ho. Anh ra balcon nhìn xuống vườn địa đàng và thấy lòng mình dịu lại vì cái màu xanh mơn mớn của bao nhiêu cành lá non đan nhau bên đồi. Có lẽ anh đã đòi hỏi hơi cao ở Phượng, cô dịu dàng chiều anh, ngọt ngào chiều anh, điều đó làm Thiên càng yêu Phượng hơn, nhưng trái tim cô vẫn còn một chỗ riêng. Thiên nhức nhối khôn khổ vì chỗ riêng đó.

Nhật Phượng không như Phụng Hoàng khó khăn quá quắt, trái lại cô nũng nịu, và những nhéo số một. Nước mắt là vũ khí chiến lược của Phượng, vũ khí này Phụng Hoàng không bao giờ sử dụng, nên mỗi khi thấy Nhật Phượng rưng rưng nước mắt, Thiên tưởng chừng tìm mình bị ai xé. Anh cuống lên theo năn nỉ cho tới bao giờ cô cười thì thôi!

Sáng nay anh lại chọc cô vợ mít ướt rồi! Cô vợ lạnh lùng cứng rắn, già dặn quá cũng chán. Nhưng cô vợ những nhéo, trẻ con như vậy dễ hoài cũng khổ. Yêu là khổ, càng yêu nhiều càng khổ nhiều. Búng tàn thuốc bay vèo xuống đất, Thiên trở về để đối diện với nỗi khổ ngọt ngào của mình.

- Dậy đi ăn sáng với anh.

Đợi lâu lắm Thiên mới nghe giọng Phượng:

- Em no rồi!

Thiên cười cầu tài:

- Tội nghiệp anh mà Phượng! Anh đợi đến sôi ruột rồi đây nè!

- Vậy anh đi một mình đi. Em ... mệt, nên không muốn ăn gì hết.

Ngồi xuống kê cô, Thiên lại cười cười:

- Anh thà nhịn đói, chứ đâu bỏ vợ nằm cheo queo để đi ăn một mình.

- Làm như thương người ta dữ lắm...

- Không thương người ta, anh biết thương ai bây giờ? Gia tài anh có mình người ta hà!

- Thương... mà sáng dậy đã kiếm chuyện. Bộ hé miệng nói yêu anh là em yêu anh hay sao? Em đã là vợ anh, ràng buộc một đời cùng

anh. Anh vẫn chưa hài lòng sao?

- Kìa con mèo ưót! Em đừng khóc mà! Nhõng nhẽo vừa thôi!

Nhật Phượng cựa quậy trong tay anh. Ngôi nhà vẫn trong sự yên tĩnh của ngày chủ nhật. Văng vẳng tiếng của Nguyệt từ dưới vườn, hình như con bé đang nói chuyện với con vẹt. Ngoài cửa sổ những đám lá xanh đong đưa như cột đu đưa với gió. Tất cả đã trở thành quen thuộc, thân thiết với cô, do mọi người trong nhà đều xem Nhật Phượng như là “cô chủ”.

Phượng không ưa vẻ bề ngoài tỏ vẻ khúm núm của nguyệt cũng như không thích cái danh “cô chủ” mà đôi khi nó gọi, nó thừa, vì Phượng nhận ra ngay chút gì mai mỉa an trong lời của con bé. Nguyệt có ưa gì cô, nó không bỏ lỡ cơ hội nào thuận tiện để khen lầy khen để những cô gái khác như bác sĩ Tường Vân hay Ánh Tiên trước mặt cô như thầm nhắc “bà chủ” ời, bà không thuộc tầng lớp gia đình với tôi... Với nó, Nhật Phượng giống như con bé lọ lem vớ phải ba hạt dễ thần, nhờ ba hạt dễ ấy cô mới được làm bà chủ ngôi nhà đồ sộ này! Cô nhớ hôm đám cưới, chị Linh đã hóm hỉnh (hay mỉa mai) nói với vợ chồng anh Vi và chị Thu rằng “Con bé Phượng nhỏ nhất nhà nhưng khôn nhất nhà, nó đã tạo mọi cơ hội để vợ được một tấm chồng có khả năng đổi đời cho nó”.

Tối hôm nay Phượng đã đổi đời chưa nhỉ? Có những lần đi tới các đám tiệc với Thiên, cô đã đỏ mặt và lạ lùng khi nghe mọi người gọi mình bằng tên người khác: Bà Thiên, chị Thiên, trong khi Thiên thích ra mặt, anh ôm lấy vợ hãnh diện, mặc cho cô lúng túng khẽ véo vào tay anh.

Dẫu gì Nhật Phượng cũng đã là một người khác, một người đàn bà có chồng và sẽ có con. Cô không được tự do cà kê ngoài phố lẫn trong chợ với bạn bè như ngày nào. Bây giờ đôi khi gặp những tên bạn trai thân thiết từ hồi học phổ thông, Phượng cũng nhẹ chào bằng mắt, chớ không dám tay bắt mặt mừng, may tào cẩu tở ì xèo như mới cách đây vài ba tháng.

Cô cảm thấy tù túng bức bối trong ngôi nhà mình được gọi là cô chủ. Chính những khó chịu đó làm cô hờn mát, nhõng nhẽo trách cứ Thiên đủ điều. Biết tính Nhật Phượng trẻ con nên Thiên chiều từng chút, anh càng chiều cô càng làm nũng, nhưng Nhật Phượng rất lém lỉnh. Cô biết dừng lại ở mức độ để Thiên không nhàm chán cái trò nhõng nhẽo nũng nịu của mình. Cô chớp chớp hai hàng mi nhìn Thiên:

- Anh đói thật hả?

- Không tin rờ... bụng anh mà xem! Vừa nói Thiên vừa nắm tay

Phượng đặt trên bụng mình.

Phượng rút tay lại, cô vẫn chưa quen kiểu thân mật thái quá như vậy. Thiên nheo mắt:

- Sợ phỏng tay hả bé?

Phượng thấy cái gối vào người Thiên:

- Vô duyên! Người ta sợ đói mới hỏi, vậy mà cũng ráng chọc. Cho anh nhịn luôn!

- Sức mấy mà nhịn.

Thiên vươn người về phía trước và cúi xuống mỉm cười với cô, nụ cười dịu dàng đắm say chỉ riêng cô anh mới làm cho Phượng ửng hồng đôi má. Cô sợ bị ngộp thở vì những nụ hôn dài không dứt của Thiên lắm.

Lấy hai tay che mặt cô cười khúc khích:

- Em không giỡn, em chịu thua.

- Thua phải bị phạt chứ?

- Cho em thiếu! Cho em thiếu!

Thiên lì lợm cúi xuống, anh chưa hôn được cái nào đã nghe giọng Nguyệt lạnh lạnh:

- Cậu Thiên ơi! Cậu thiên!

Để mặc con bé đứng bên ngoài kêu réo, Thiên dứt khoát phải hôn Phượng cho bằng được.

- Cậu Thiên! Dậy chưa!

Phượng đẩy anh ra, Thiên ậm ừ:

- Dậy rồi!

- Bà ngoại hỏi cậu mợ thích ăn món gì trưa nay?

- Món gì ngon là được! Còn liền tức thời con đi mua dùm hai ngăn gà mèn phở đặc biệt. Nhanh nhanh lên cậu đói quá trời!

Nguyệt chua ngoa:

- Đói mà còn nằm nướng, con không lên lầu cậu nhờ ai?

- Đi dùm cậu đi, lúc nào mày cũng lý sự cùn. Khổ quá!

Không nghe tiếng đáp lại Phượng biết con bé đã xuống nhà dưới rồi.

Cô thắc mắc:

- Hôm trước anh nói Nguyệt là cháu như thế nào với mẹ, em nghe không rành.

Thiên lười biếng nằm trên giường, anh nói:

- Mẹ con Nguyệt là cháu gọi má Diệu Lan của anh là dì.

Phượng ngơ ngác:

- Má... Diệu Lan là ai?

Búng nhẹ chót mũi Nhật Phượng, Thiên lắc đầu:

- Hư thật! Lấy chồng mà chẳng biết gì về gia đình chồng hết!

Nhật Phượng chớp mắt, lời Thiên trách hoàn toàn đúng. Cô phụng phiu:

- Bây giờ người ta muốn biết lại rầy...

- Má Diệu Lan là vợ trước của ba anh, mẹ con Nguyệt tên Hà, chị Hà không lo lắng chăm sóc con cái, để con Nguyệt lêu lổng từ nhỏ, nên má Lan mới đem nó lên ở chùa với má. Tưởng nó làm sao mà tu hành được. Con bé Nguyệt trốn chùa đi bụi đời, mẹ anh vâng lời má Lan tìm cho bằng được nó về cho ăn học đấy chứ!

Phượng buột miệng:

- Hèn chi!...

- Hèn chi em thấy nó già dặn và khôn lanh trước tuổi.

Thiên cau mày:

- Phải nói nó ma giáo, quỷ quái thì đúng hơn!

Phượng chột hỏi:

- Tại sao má Diệu Lan đi tu vậy? Phải tại má buồn ba không?

- Không đâu! Thật ra khi anh Hai Trúc được chừng mười tuổi má Diệu Lan và ba anh đã ly thân với nhau rồi! Việc má sớm hôm kinh kệ làm ba anh buồn và cô đơn. Ông chịu sống như vậy bên bà vợ đã tắt lửa lòng cả hai mươi mấy năm. Đến lúc gặp mẹ anh, ông lẫn bà hình như bị tiếng sét. Hai người bất chấp dư luận sống với nhau. Em biết không, ba anh nhỏ hơn ông ngoại độ hai tuổi, còn mẹ anh lớn hơn anh Hai Trúc cũng độ vài ba tuổi. Khi ba anh cưới mẹ, dì Diệu Lan mới cất một cái am ở Bãi Sau Vũng Tàu và tu luôn ở trên.

Thiên xa xôi:

- Đàn ông trong gia đình anh nghĩ mà buồn! Người nào cũng rất thương vợ, nhưng rồi cuối cùng cũng bị vợ bỏ. Riêng ba anh bị vợ bỏ những hai lần. Anh Trúc qua tới Canada là bị vợ bỏ liền, anh không thèm cưới vợ nữa mà bỏ bịch tùm lum.

Nhật Phượng cười, cô vô tình nói:

- Chắc anh Trúc sợ mất phải cái noi của ba chứ gì?

Thiên kéo sát phượng vào người:

- Anh cũng sợ nữa..

Phượng chớp chớp mắt:

- Nói tầm bậy!

- Làm sao anh biết cuộc đời sẽ trôi về đâu khi em không hề yêu anh.

Phượng nói:

- Nhưng em đã bằng lòng làm vợ anh. Điều đó không có ý nghĩa hơn nói yêu anh hay sao?

Thiên xiết cô thật chặt và nhìn cô thật lâu. Anh xúc động vì lời cô vừa thỏ thẻ bên tai, Phượng nằm đó với thân hình thon thả, mềm mại, với

mái tóc đen nâu xõa ra trên nệm, trông cô nhỏ bé và thơ ngây quá!
Nếu thiếu Nhật Phượng anh sẽ không bao giờ anh có thể còn là anh nữa. Thiên hiểu điều đó vô cùng.

Như bị đôi mắt Phượng thu hút hồn, Thiên thì thầm:

- Anh yêu em! Sao mà anh yêu em đến thế!

Nhật Phượng mỉm cười nũng nịu:

- Em biết! Em thích được anh yêu!

Dứt lời cô bé khép mi chờ môi anh...

Giữa những phút giây ngập tràn hạnh phúc của cả hai người.

Phượng chợt so sánh với nụ hôn của Nhã, nó đam mê chiếm đoạt hơn nụ hôn dịu dàng, xúc cảm của Thiên. Sao lúc ấy cô mê muội thế nhỉ?

- Ôi Nhã!

Mặt Thiên chợt tái ngắt, anh vùng dậy lấy tay bưng đầu. Có một cái búa nhỏ tai ác tình linh đập đúng thái dương anh vào lúc anh nghĩ rằng mình hạnh phúc nhất.

Nhật Phượng đã nhận ra sơ sót, cô tự buộc mình phải ngược mắt nhìn lên và trông thấy một luồng đau đớn chạy qua gương mặt trước đó vài giây còn ngập tràn sung sướng.

Thế rồi Phượng vật vờ lắm mới nói từng lời ra khỏi miệng;

- Em xin lỗi! Lòng em không hề nghĩ vậy!

Nhưng hình như Thiên không nghe cô nói. Ngoảnh mặt đi nơi khác, Thiên lầm bầm, không phải với Phượng mà với chính anh:

- Lỗi tại tôi! Tại tôi hết! Lẽ ra tôi phải nhớ em không hề yêu tôi chứ!

Bỏ mặc Phượng ngồi thừ ra trên giường, Thiên đi tắm. Khi anh chỉnh tề trong chiếc áo chemise trắng và chiếc quần xám, ngồi xuống mang giày. Phượng mới lên tiếng:

- Anh đi đâu vậy?

- Đi đánh bida. Em đi không?

Nhật Phượng cười cầu hoà:

- Em đâu biết đánh bida!

Hình như chỉ đợi Phượng nói như vậy. Thiên nhún vai đáp ngay:

- Thế thì ở nhà tự do mơ mộng, nhưng nhớ và tưởng tượng. Mỗi chúng ta có một cõi riêng, anh sẽ không làm phiền em nữa.

- Nhưng anh chưa ăn sáng!

- Không ăn ở nhà thì ăn ở quán, anh chẳng đói đâu mà vợ anh phải lo.

Nhìn Thiên thủng thẳng mở cửa phòng bước ra ngoài, Phượng bối rối. Cô biết Thiên đang rất giận, anh bỏ đi vì sợ ở lại sẽ không kiềm được cơn ghen đang ùn ùn trong lòng đó thôi! Tại sao lúc này cô

buột miệng kỳ vậy, gọi tên người đàn ông khác khi mê đắm trong vòng tay chồng là cô đã sĩ nhục Thiên rồi còn gì.

Nằm xoải ra nệm, Phượng vợ tay tìm chiếc gối, cô lăn một vòng ngay chỗ trống Thiên nằm lúc nãy...

Từ giờ trở đi Thiên sẽ chẳng bao giờ tin rằng cô đã yêu anh! Chẳng bao giờ...

- Mẹ Phượng! Xuống ăn phở!...

Phượng lấy giọng tự nhiên:

- Mẹ không ăn đâu Nguyệt!

Cô nghe con bé chì chiết:

- Xời! Kỳ cục! Tối ngày chỉ đày người khác. Mua về... đã rồi, chồng thì bỏ đi, vợ ngủ hoài không dậy! Thôi được! Để con bùng lên cho!

- Mẹ không ăn!

Về làm vợ Thiên mới đây đã hơn nửa năm. Phượng an phận thủ thường với bốn phận người vợ. Cô biết mình còn thiếu sót rất nhiều trong cư xử, giao tiếp, nhưng rồi cô cũng quen ngay hạn chế đó, vì cô được Thiên quá yêu và bà Mẫn Quyên cũng quý.

Cô là người hoàn toàn hạnh phúc nếu như trái tim ngu ngốc không thỉnh thoảng lại thổn thức khi nhớ về mối tình đầu.

Nguyệt đẩy cửa bước vào, trên tay con bé là chiếc khay nhỏ đựng tô phở, dưa, muống, rau, giá.

Chẳng cần để ý xem thái độ của mẹ Phượng ra sao, nó đặt cái khay xuống bàn rồi lên giọng:

- Mẹ ăn dùm, không thì bà ngoại mắng con đó!

- Mẹ không ăn! Con bùng xuống đi!

Nguyệt toe toét cười:

- Cậu mẹ giận nhau sau khi con đi mua phở, vậy tô phở này đâu có lỗi gì. Không ăn là mang tội đó!

Thấy con mắt Nguyệt đảo qua liếc lại cái bàn trang điểm Thiên mới mua tặng, Phượng khó chịu.

- Không ăn thì mang tội gì?

- Tội làm bộ, làm tịch, tội hành xác người khác, tội phí của trời. Coi ti vi mẹ không thấy người ta chết đói hàng hàng, lũ lũ đó sao mà có lại chê, không ăn.

Thấy ghét! Nó bắt đầu xiên xỏ mình đây! Phượng nghiêm mặt:

- Tôi không ăn, Nguyệt mang xuống dùm. Lần sau vào phòng phải gõ cửa đàng hoàng.

Mặt con bé đanh lại:

- Xin lỗi mẹ! Con là con cháu chớ không phải là đầy tớ đâu mà mẹ đi dũ vậy.

Sững người vì tức, Phượng nạt:

- Đi xuống đi! Ranh con!

- Mợ Phượng à! Con biết mợ ghét con từ ngày mợ đòi lên phòng cậu Nhã mà con không chịu.

- Tôi đòi lên phòng cậu Nhã hồi nào?

- À! Quên! Mợ đòi mở cổng cho mợ vào thăm cậu Nhã.

Phượng giận run lên. Con quỷ nhỏ này muốn giở trò gì đây mà nhắc chuyện cô cố quên từ lâu. Chưa kịp đoán ra ý của Nguyệt thì nó đã vừa đi vừa nói:

- Con giữ biết bao nhiêu là bí mật của mợ và cậu Nhã. Tội nghiệp cho cậu Thiên! Mê gì mà mê quá mức, ai nói gì cũng không thêm nghe.

Phượng mím môi lại! Thật là đại dột khi để con bé quỷ quyết này đặt vào tròng. Cô vẫn xem Nguyệt là con nít, nhưng lời lẽ, thái độ của nó không con nít chút nào. Nó cố tình nói tới Nhã chi vậy?

Nằm một mình trong phòng vào ngày chủ nhật nắng đẹp thế này thật phí. Cô thắc thỏm ngóng Thiên, nhưng anh không về. Buồn buồn

Phượng đi xuống vườn Địa Đàng, Thiên đã đặt ở đây một cái xích đu vì anh biết Phượng thích trò bay bổng này lắm.

Tới nơi cô ngạc nhiên khi nhận ra Tường Vân đang ngồi với Nguyệt. Hai người trò chuyện gì tâm đắc lắm hay sao mà cười hớn hở!

Nguyệt thấy Nhật Phượng trước, nó khẽ bầu vào tay Tường Vân như báo động. Quay lại Tường Vân cười thật tươi:

- Nãy giờ hỏi thăm Nguyệt mới biết Phượng không được khỏe, hay bỏ ăn, gắt gỏng. Có tin vui phải không? Chẳng bao lâu anh Thiên lên chức bố rồi! Xin chúc mừng quý vi.

Phượng bối rối ném về phía Nguyệt cái nhìn trách móc:

- Làm gì có chuyện đó!

- Lại giấu nữa! Mai mốt nhờ, tôi không giúp đâu nhé! Tôi mát tay lắm đó!

- Em chưa có gì thật mà! Nguyệt nói đùa đó!

Đến lúc nghe giọng Phượng như hơi đổi Nguyệt mới giả Bộ Ngây thơ:

- Con nghe bà Chín nói, ai có bầu cũng quạu quọ, khó chịu, thích gây sự với người khác rồi lười ăn nữa. Thấy mợ Giận cậu Thiên Hoài đã vậy phở mua về hầu tận giường ngủ mà mợ Vẫn không chịu ăn nên con nghĩ đúng là mợ bị ốm nghén, nếu không ai lại khó khăn với mọi người.

Nhật Phượng nóng mặt. Vậy là nãy giờ nó thêu dệt nói xấu cô với Tường Vân. Nguyệt thừa quỷ quái để biết Tường Vân căm hận vì cô

đã cướp Thiên của cô ta mà. Té ra là thế! Bây giờ Phượng rõ rồi, Nguyệt luôn luôn khích bác, khiêu chiến, hỗn hào với cô vì nó là “tay sai” đắc lực của Tường Vân.

Nhật Phượng thoáng thấy Tường Vân mỉm cười:

- Bộ... ông bà hay giận lắm sao mà Nguyệt lại nói thế! Tôi hiểu anh Thiên hơn ai hết. Lúc nào anh cũng giận, cợt đùa nhưng là người khó tính nhất trên đời. Có lẽ vì khó tính quá nên anh nhìn cuộc sống bằng cặp mắt khô hài cho đỡ bức dọc. Phượng còn trẻ người non dạ quá, sợ khó đem lại hạnh phúc cho Thiên.

Nghiêng người ngắt một lá cỏ non, Phượng nói:

- Cám ơn chị đã lo dùm. Vợ chồng em vẫn hạnh phúc chớ có gì đâu. Tính em hay đổi, anh Thiên có tài dễ dàng, càng giận càng thương mà!

Tường Vân ngọt ngào nhưng cay độc:

- Sáng chủ Nhật đẹp trời như vậy mà anh Thiên lại bỏ cô vợ trẻ ở nhà một mình để đi chơi. Nghĩ cũng lạ! Đàn ông kỳ lắm! Nói lỏng là họ bay nhảy quên đường về. Nên cô còn de buộc chân Thiên lại đi.

- Chị Vân còn độc thân mà rành đàn ông ghê! Nhất là rành Thiên chồng em.

Chẳng hề ngượng vì câu móc ngoéo của Phượng, Tường Vân nói tỉnh bơ:

- Tôi chỉ Rành tâm lý đàn ông thôi! Thiên với tôi biết nhau hơn chục năm rồi, tôi đi guốc trong tim anh ấy chớ! Tại mọi người có một số, sợ anh Thiên cứ phải khổ vì đàn bà chẳng ra gì.

Không để Nhật Phượng trả lời trả vốn, Tường Vân hỏi tiếp:

- A! Chi Nhật Linh của Phượng hôm nay ra sao rồi? Tiếc thật, phải chi chị ấy vào bệnh viện từ đầu thì đầu đến nỗi tiền mất tật mang như bây giờ.

- Cám ơn chị! Chi Linh của em vẫn khỏe.

- Nhưng khó kiếm chồng lắm đó!

Nhật Phượng nhăn mặt, giả vờ ôm lấy ngực và che miệng ụ ụ vài cái:

- Xin lỗi. Em hơi chóng mặt.

Tường Vân quên ngay câu chuyện đang nói dở chồm người về phía Nhật Phượng, mắt cô nhìn chòng chọc với vẻ quan sát:

- Nghi có... Thiên con lắm đó.

Phượng làm bộ mắc cỡ:

- Em không biết nữa.

Nét ganh tị, ghen ghét hằn lên hai bên mép cong của đôi môi Tường Vân khi cô mím lại:

- Bảo Thiên chờ tới cho tôi khám thử xem có thai không.

- Vân. Em phải nhờ chị thôi. Chị là thân quen lâu nay với chồng em, nhờ chị là yên tâm nhất.

Quay sang nhìn Nguyệt, Phượng lên giọng... bà mợ:

- Nguyệt con rót nước cho cô Vân nghe.

Lại ôm lấy ngực khó nhọc, Phượng nhỏ nhẹ:

- Xin phép chị Vân, em vào nghỉ một chút. Mệt quá!

Không đợi Tường Vân ừ hử, cô yếu điệu đi trở ra vừa lúc con vẹt bắt đầu vỗ cánh nhảy loạn xạ quanh chuồng:

- Thiên ơi! Thiên à! Phượng yêu Thiên!

Thiên ngồi dựa lưng vào salon, chân gác lên bàn. Anh liên tục rít thuốc, cho đến khi hơn nửa điếu, anh mới vui điếu thuốc vào gạt tàn và nghiêm giọng hỏi:

- Em nói dối là có con chi vậy Phượng?

Thấy cô im lặng, Thiên nhíu mày:

- Sao lại không trả lời anh?

Phượng bậm môi:

- Tại thấy chị Tường Vân cứ hỏi mãi chuyện con cái, em đùa cho vui...

- Hử! Đùa cho vui hay nói dối cho kẻ khác đã khổ lại càng khổ hơn vì mình?

Nhìn Thiên giận dữ, Phượng hơi ngạc nhiên. Nói vậy có gì đâu mà anh bức để thốt ra những lời khó chịu với cô chứ.

Phượng nhỏ nhẹ:

- Anh nói vậy là sao? Em không hiểu.

- Anh lại nghĩ em hiểu nên mới nói ác. Em thừa biết Tường Vân yêu anh hàng bao nhiêu năm, lẽ ra anh đã cưới Vân rồi nhưng duyên số của anh nó khổ làm sao ấy, nên anh đi lạy lục năn nỉ cưới cho bằng được em, người không hề yêu anh. Tường Vân buồn đến mức cô ấy ngơ ngơ như mất hồn hàng mấy tháng. Em cố tình khoe cái hạnh phúc của mình để làm khổ người ta làm gì. Phải chi em yêu anh, em ghen tuông nên sinh ra đổ kỵ anh cũng không trách, đằng này em có yêu anh đâu để phải nhẫn tâm làm khổ Tường Vân bằng những lời vô tình chứ!

Nhật Phượng khó chịu:

- Em hoàn toàn không chút gì ác ý với chị Tường Vân hết. Anh là người thích đùa, chẳng lẽ anh không tin là em chỉ đùa thôi sao?

- Phải! Anh tin là em chỉ đùa thôi. Nhưng đùa hơi ác đấy!

Phượng tức muốn nín thở, cô tự ái khi thấy chồng bênh vực người đàn bà khác, trong khi chính cô ta và con bé Nguyệt kẻ tung người hứng mai mỉa cô. Phượng uất ức nói lấy:

- Ác là bản chất của em. Em đã từng nói sẽ không đem lại điều gì tốt lành cho anh hết, anh nhất định cưới cho bằng được em, bây giờ ân hận rồi sao?

Ngừng lại để xem thái độ của Thiên, cô mai mĩ tiếp:

- Anh vẫn có thể ly dị em để trở lại cưới bác sĩ Tường Vân, người dám tuyên bố rằng hiểu anh từ tim, gan, phèo, phổi, tới tai, mắt, mũi, họng. Anh sẽ cưới vợ lần thứ ba và sẽ phá kỷ lục truyền thống của gia đình anh vào lúc này. Lúc chúng ta chưa bị ràng buộc vì con cái, chờ để lâu quá bác sĩ Tường Vân lại già hơn nữa. Bà ta lại trách em không yêu mà cứ giữ ghệt lấy thần tượng của bà.

Nói một mạch cho hả tức. Phượng ngạc nhiên khi thấy Thiên ngồi trơ ra như đá. Nghĩ rằng lời mình đã có tác dụng, Phượng làm tới:

- Anh có nghe em nói gì không? Hay còn mãi lo tội nghiệp bà bác sĩ? Thiên đứng bất động. Anh bước thật mạnh ra ngoài và đóng cửa phòng đánh rầm một cái khiến Phượng chói với. Từ hồi cưới nhau tới giờ, đây là lần đầu tiên Thiên có thái độ như vậy với cô. Anh giận vợ vì người đàn bà trước đây anh không yêu và từng chê chị ta đồng đánh, làm màu.

Phượng run rẩy cả người, tay cô vuốt nhẹ thành ghế salon. Thành gỗ vô tri được chạm trổ đánh bóng tuyệt đẹp chột hơi mờ vì mồ hôi.

Thôi chết rồi! Không khéo léo Thiên bỏ mình để quay lại với Tường Vân thì đau đớn lắm. Cô chạy vội xuống lầu tìm Thiên, cô không thể để anh bỏ đi như sang được. Không thể được! Hi vọng vẫn còn ở nhà, Phượng chạy vòng vào vườn địa đàng. Không thấy chồng, Phượng bước trở ra cô gặp Nguyệt đang xoay xoay xoay chìa khóa trong tay, có lẽ con nhỏ vừa đóng cổng xong. Phượng hấp tấp hỏi:

- Cậu Thiên lại đi rồi à?

- Vâng! Nhưng cậu Thiên có đi chơi đâu mà mợ lo.

-Vậy cậu ấy đi đâu?

Mắt Nguyệt lộ vẻ hả hê:

- Cô Tường Vân hơi mệt, cậu Thiên chở cô ấy về nhà rồi!

Gượng đứng lại, Phượng lắp bắp:

- Thế à! Như vậy cũng tốt thôi!

Nhìn con bé Nguyệt nhún nhảy đi trước mặt mình, Phượng giận quá sức. Chắc chắn là nó đã đặt điều nói xấu cô, nói tốt Tường Vân với Thiên rồi. Anh từng nói con Nguyệt ma giáo, quỷ quái, sao anh lại tin lời nó hơn tin em hả Thiên.

Mọi vật trước mắt Phượng hoa lên lộn xộn, cô cố gắng lê chân về phòng và nằm vật xuống nệm.

Có bao giờ Thiên đi suốt đêm bỏ Cô một mình trong tầng một của

ngôi nhà rộng mênh mông này không nhi?
Chắc không đâu, vì anh biết cô sợ sấm chớp và ma... nhất trên đời mà!
Chắc không đâu, vì anh rất thương yêu chiều chuộng cô mà!

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 22

Nghe Thiên nói anh sẽ đi Vũng Tàu, Phượng có cảm giác ruột gan mình bị vò bóp. Anh thản nhiên thấy cái túi du lịch xuống giường kèm theo mệnh lệnh ngọt ngào:

- Xếp giùm anh bốn bộ đồ đi làm xịn xịn rồi các đồ dùng cá nhân khác, nhanh nhanh đi Phượng, xe cơ quan sắp ghé lại rồi đó!

Giọng Phượng lo lắng:

- Anh đi mấy ngày?

Vừa cạo râu, Thiên vừa đáp:

- Chưa biết, chừng nào xong việc thì về.

- Kể cả ngày chủ nhật à?

- Không! Chủ Nhật được nghỉ.

- Vậy... anh có về không?

- Chắc không.

- Chiều thứ bảy em ra với anh, sẵn thăm chị Thu luôn. Đến sáng thứ hai em về sớm đi làm.

Cô nghe Thiên cười rất khế:

- Nếu em muốn thăm chị Thu thì cứ đi, còn thăm anh chắc không cần đâu.

Phượng ghen lời:

- Tại sao vậy?

- Tại bọn anh ở bụi đời lắm, dắt vợ ra không tiện, rồi chẳng lẽ lại kè kè cái gối ôm của em một bên, tụi nó cười chết!

- Có gì đâu mà không tiện, mình sẽ ngủ ở nhà chị Thu. Nhà chị chắc có gối ôm.

Lần này tiếng Thiên từ phòng tắm vang ra hơi to và hơi xẵng:

- Anh không thích.

Phượng mất bình tĩnh, cô hét lên:

- Em không muốn anh đi Vũng Tàu!

- Thì em vào cơ quan thưa với giám đốc của anh rằng: “Thưa ông

giám đốc, xin ông đừng bắt ông xã em đi công tác xa tận Vũng Tàu, vì tối ngủ một mình thiếu hơi anh ấy em không chớp mắt được. Vì ngủ một mình em sợ ma.” Em vào thưa như vậy dám cá là anh sẽ được ở nhà với em luôn, anh khỏi khi nào phải đi đâu coi công trình hết.

Nhật Phụng tức muốn khóc khi nghe cái giọng trêu chọc quen thuộc của Thiên, cô ảm ức:

- Sao từ trước tới giờ anh được ở nhà?
- Vì ở nhà nhiều, nên bây giờ phải đi.
- Sao không đi chỗ nào khác lại ra Vũng Tàu?

Thiên bước vào phòng ngủ, anh đang lau khô tóc trên đầu bằng cái khăn bông trắng. Nhìn Phụng anh tủm tỉm cười:

- Em hỏi câu hỏi thật hết chỗ trả lời. Nhưng anh cũng hiểu đúng theo ý em. Ý em muốn hỏi rằng tại sao anh dám đi công tác ở Vũng Tàu, nơi mà mẹ và Tường Vân mới ra chơi hôm qua, phải không?

Nhật Phụng chưa xót làm thinh. Trên đời này chỉ có Thiên là hiểu cô từng lời, từng ý. Anh hiểu cô và bây giờ đang tâm làm khổ cô.

- Em khỏi phải lo. Dĩ nhiên ra Vũng Tàu anh phải ghé thăm mẹ, nhà Tường Vân nằm trên sườn núi trên đường ra Bãi Sau rất thơ mộng. Phải nói đó là một biệt thự sang trọng đầy đủ tiện nghi thì đúng hơn. Nếu mẹ anh biết anh ở mấy ngôi nhà tiện chế trên công trường cực khổ, mẹ sẽ bắt anh về ở nhà Tường Vân đó.

Nhật Phụng cười nhạt:

- Em tin mẹ không đời nào bắt anh ở lại kỳ như thế. Dù bà bác sĩ rất muốn... anh.
- Vậy thì em còn sợ gì mà cứ theo thác mắc, hỏi han anh đủ chuyện hết vậy? Anh đi khỏi nhà, em càng thoải mái vì không bị làm phiền...
- Đó là câu nói đùa, sao anh nhớ dai vậy? Anh không hiểu là... là... em.

Thiên gài nút áo chemise, anh gật gật đầu giọng thành thật hơn.

- Anh hiểu ý em muốn nói gì, nhưng khổ nỗi mọi cái đều lỗi nhịp rồi Nhật Phụng ạ. Anh đã nghĩ lại và thấy rằng có lẽ anh hợp với những mẫu người nông cạn, hời hợt, hơi đồng bóng màu mè như Tường Vân hơn mẫu người đa cảm, sâu sắc và thủy chung với mọi tình đầu như em. Lời đề nghị ly dị của em hôm trước làm anh suy nghĩ nhiều. Nếu cần phá kỷ lục gia đình về thành tích lấy vợ thì sao anh lại không dám nhỉ? Người ta sẵn sàng hy sinh tất cả tìm cho được hạnh phúc mà.

Nhìn nét mặt đờ ra vì kinh ngạc của Nhật Phụng, Thiên nói tiếp:

- Khi anh chịu ngồi nghe ba em chì chiết, mắng nhiếc để xin cưới cho

bằng được em, anh luôn tin chắc rằng rồi thế nào em cũng sẽ đáp lại tình yêu chân thật của anh. Đến lúc sống với nhau anh cũng tin mình sẽ hạnh phúc vì em dễ yêu quá, ngây thơ quá, chân thật quá. Thôi thì anh đành làm kẻ bại trận. Rồi ba bên nhà sẽ nói rằng anh giống mẹ. Có lẽ đúng, mẹ anh từng chịu búa rìu dư luận để lấy cho bằng được người mình yêu, sau đó mẹ anh lại đạp lên trên dư luận để tìm lối thoát trước bế tắc của gia đình. Mẹ anh cũng như anh, cứ tưởng rằng với tình yêu tha thiết người ta có thể lấp hết mọi hố sâu cách ngăn. Nhưng thật ra cái hố sâu từ trái tim người này cách trái tim người khác không tình yêu nào lấp được đâu. Giữa ba mẹ anh là hố sâu tuổi tác, lối nghĩ và cách sống của hai thế hệ. Hố ngăn giữa em và anh là từ đâu, chắc em biết rõ hơn anh.

Nước mắt Phượng rơi xuống một giọt, hai giọt. Lặng lẽ chứ không như mọi lần được cưng, cô nhõng nhẽo, vụt thút tha thút thít đồ lệ... cá sấu cho Thiên đổ bằng bao nhiêu câu chuyện tếu mà anh bịa ra hoặc sưu tầm.

Thiên lại nói:

- Em nên chuẩn bị tinh thần để mình chia tay. Với gia đình và dư luận, em bị thiệt thòi, anh sẽ đền bù xứng đáng khi ký đơn ly dị.

Nhật Phượng xám cả mặt, cô vùng dậy:

- Anh vừa nói cái gì? Anh... anh đền bù xứng đáng cho danh dự em khi ly dị à? Ha! Ha! Ha! Anh nghĩ về em quá tệ. Em có cần thứ đó đâu Thiên. Rốt cuộc anh cũng như Nhã, nhỏ mọn, thù dai. Anh để bụng một lời buột miệng của em để làm cái cơ ruồng rẫy vợ... Anh không sâu sắc, rộng lượng như em từng tưởng, anh chỉ nhìn bên ngoài chứ có hiểu gì tâm hồn em đâu?

Có tiếng còi ô tô vang dội bên ngoài, Thiên bình thản xách giỏ lên, anh nói:

- Mẹ và con Nguyệt đều vắng nhà. Nếu sợ ma, em có thể về... bên em ngủ tạm. Anh đi đây! Khi anh về chúng ta sẽ bàn chuyện tiếp.

Không đợi Phượng có thêm lời nào, Thiên hấp tấp bước ra cửa. Cô ngã xuống giường như thân chuối bị đốn và hình như ai đó cũng ngã xuống theo. Phượng mở mắt, cô thấy Thiên ngồi kế bên. Giọng anh nửa đùa nửa thật:

- Ra tới cầu thang, anh nhớ là chưa hôn em như thường ngày trước khi hai đứa cùng đi làm.

Vuốt nhẹ má Phượng một cái, Thiên cười:

- Bây giờ anh “mì” cưng nhé.

Hất tay anh ra, Phượng vui mặt vào gối. Ôm ngang eo, anh thì thầm:

- Sao thế? Hiện giờ mình vẫn còn là vợ chồng mà. Hay là vừa nghe

anh nói em đã nhất định “Anh đường anh, tôi đường tôi” ngay bây giờ?

Đẩy ngực Thiên ra, Phượng hỗn hển vì ức:

- Anh đi đi!

- Nhưng anh chưa hôn được em mà...

- Anh có cần gì em, anh để dành môi mà hôn người khác.

Thiên đứng dậy, xốc lại cổ áo cho ngay ngắn rồi nói:

- Anh lúc nào cũng chiều ý em hết. Ở nhà một mình cho ngoan nhé cưng. Khi về thế nào anh cũng có quà.

Tiếng còi xe lại vang lên từng hồi giục giã. Tàn ngần như định dặn dò gì nữa, Thiên nhìn Phượng rồi nhanh nhẹn bước ra khép cửa phòng lại.

Trời ơi! Có thật là Thiên ác đến mức bỏ một mình cô và bà Chín nấu bếp lại trong căn nhà mênh mông này không? Mọi chuyện xảy ra không phải là ảo tưởng chứ?

Thiên đã nói thản nhiên, rạch ròi với chút gì giấu cợt của riêng anh, và cô chỉ biết ngồi yên để nghe chớ không ngông nghênh cãi bướng như thường ngày.

Phượng chớp chớp mắt. Sao cô không khóc được nữa hờ trời? Sự việc xảy ra bi đát hơn cô nghĩ đã làm khô cạn nước mắt cô rồi à? Chuyện bắt đầu từ hôm cô lỡ buột miệng gọi tên Nhã khi đang ngất ngây trong vòng tay ôm ấp nâng niu của Thiên, vì sao cô chẳng biết. Hay cô còn yêu Nhã?

Từ ngày lấy Thiên tâm hồn cô đã hướng về anh. Chỉ đôi lúc, cái đôi lúc đáng nguyên rủa, cô so sánh giữa hai người để thấy yêu Thiên hơn.

Đêm đó Thiên về tới nhà vừa lúc đồng hồ gõ mười hai tiếng. Anh say túy lúy, người sặc sụa mùi rượu và mùi nước hoa.

Bước ngắn, bước dài ra phòng làm việc, anh nằm lăn ra cái pho tô rộng lớn và ngủ ngon lành. Thiên chẳng cần biết cô đã thấp thỏm trông anh suốt đêm, anh cũng chẳng cần biết cô thức ngủ ra sao nữa.

Vừa giận vừa thương, Phượng đến cởi giày vớ, thay quần áo cho chồng. Cô sửng sờ khi thấy ở khuy áo anh có vướng sợi tóc dài và ở gần cổ áo có hai ba dấu son môi còn đỏ chót. Vậy là Thiên không đi nhậu cùng với bạn trai. Nuốt vội cơn ghen xuống, Phượng bải hoải tay chân khi nghĩ rằng anh đã ôm ấp người đàn bà khác trong suốt thời gian cô ngồi mòn mỏi đợi chờ, lo lắng.

Trở về phòng bằng đôi chân run lẩy bẩy, Phượng kéo mền lên đắp kín và bắt đầu khóc vì đau đớn ghen tuông. Đúng là cô ghen mất rồi!

Với Thiên, thoát đầu Phượng không yêu nhưng dần dà cô thấy mình khó sống thiếu anh, cô quyến luyến... quen hơi chồng mất rồi! Thế mà Thiên lại lờ giận vợ để đi với người khác suốt đêm. Nhớ tới cuộc đời của chị Nhật Thu, Phượng chợt lo lắng. Liệu cô có đa truân như chị Thu không?

Sáng hôm sau thức dậy, Thiên dịu dàng lịch sự xin lỗi cô, anh vẫn âu yếm chăm sóc cô như thường ngày, nhưng khi về phòng riêng, anh đổi ngay cách ứng xử. Thiên viện cớ phải thức đêm vẽ cho xong đồ án nên anh sẽ ngủ ngoài phố tới trong phòng làm việc, và anh đã làm đúng lời mình nói.

Đến sáng nay Thiên lại tiến thêm một bước để cách xa cô ra hơn nữa. Rõ ràng cô mất anh tới nơi rồi! Cô mất chồng vì cô vụng về quá, hay tại bác sĩ Tường Vân ra sức quyến rũ Thiên?

Phải nói tại mình thôi, đừng trách ai cả. Nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, Nhật Phượng uể oải thay quần áo. Sáng nay cô đi làm trễ. Đã vậy lại không... ai chờ hết. Bỗng dưng Phượng không thể nào dừng vùi mặt vào cái khăn lông trắng tinh của Thiên.

Cô không thể mất anh dễ dàng như lời anh nói, cô không thể mất chồng chỉ bằng một chữ ký tầm thường trên lá đơn ly dị. Nhưng bằng cách nào Phượng sẽ giữ được trái tim Thiên?

Tại sao lúc này cô không òa lên khóc, ôm chầm lấy anh van vỉ, cầu xin? Tại sao anh muốn hôn cô trước khi đi công tác cô lại đẩy anh ra? Biết đâu với nụ hôn đó tất cả sẽ trở lại như buổi ban đầu.

Phượng sững người ra và tự trách mình nông nổi. Thiên đã từng nói người ta sẵn sàng hy sinh tất cả để tìm ra hạnh phúc, sao cô lại không hy sinh chút tự cao để giữ lại hạnh phúc của mình nhỉ?

Phượng vớ tay lấy cái ví trên bàn rồi đi xuống. Cô sẽ giữ Thiên lại cho mình bằng tất cả khả năng còn được vì cô yêu anh và cô là vợ anh.

- Ăn uống như cô thế này chẳng mấy bữa sẽ đổ bệnh ra đó.

- Con ăn không nổi thật mà dì Chín.

- Dì có nói cô làm bộ đâu, nhưng phải ráng để cậu Thiên với bà về thấy cô ốm o sẽ quở dì. Tội nghiệp lắm!

Nghe nhắc tới Thiên, tự dưng Phượng ứ nghẹn. Anh đi đến nay đã ba ngày không một lần thăm cô. Ngược lại Phượng gọi điện ra cũng chẳng khi nào gặp anh. Người ta còn trả lời rằng “kiến trúc sư Thiên về cách đây hai ngày”...

Thế đó! Về đã hai ngày mà chưa tới nhà. Vậy chắc chắn là anh về nhà Tường Vân, cái ngôi biệt thự đầy đủ tiện nghi nằm trên sườn núi cheo leo lồng lộng gió biển này đã níu chân anh lại rồi.

Đang cầm cái muỗng, Nhật Phụng thần thờ bỏ xuống mâm.

- Ráng ăn hết tô miến này đi cô Phụng.

Lắc đầu, Phụng nghen ngào:

- Con no rồi.

Bà Chín nheo nheo con mắt già nhìn cô:

- Cô có chuyện gì buồn phải không?

Có người khơi đúng mạch sâu, Phụng òa ra như con nít:

- Con khổ quá dì Chín ơi!

- Nín! Chuyện gì từ từ mà nói. Cái gì khổ dữ vậy?

Hít hít mũi, Phụng meo meo:

- Anh Thiên hết thương con rồi. Ảnh bỏ con đi liên tục mấy đêm liền.

- Cô đừng nghĩ quẩn như thế. Vợ mới cưới chưa đầy năm sao lại hết thương. Không đời nào có chuyện đó đâu, dì biết tánh cậu Thiên mà.

- Anh Thiên giận con.

- Tại sao cậu ấy giận?

Nhật Phụng lắc đầu. Làm sao cô có thể nói cho dì Chín biết nguyên nhân sâu xa đó chứ.

- Mới xa chồng mấy hôm đã quỳnh lên rồi. Nói thật cậu Thiên mà bỏ cô thì cậu ấy chết trước cô ấy chứ. Trước hôm đi Vũng Tàu, cậu Thiên dặn tới năm lần bảy lượt nào là “dì ở nhà phải để ý chăm sóc vợ tôi giùm, nấu món ăn nào mà Phụng thích như: canh chua có rau nhút, mực độn thịt bí xào me chín, đi chợ dì nhớ ghé hàng gỏi cuốn mua vài cuốn để sẵn”. Tôi làm đúng ý lời cậu, sao món nào cô cũng không ăn hết vậy? Tôi nghiệp dì Chín mà cô Phụng. Cậu Thiên hăm “Tôi về mà vợ tôi sụt cân thì dì chịu trách nhiệm”. Chèn ơi! Cô chớ có phải con bé Hoài Tú đâu mà ngồi một bên ép đứt...

- Con nhạt miệng quá, ăn không ngon lành gì hết.

Chăm chú nhìn gương mặt bơ phờ của Nhật Phụng, bà Chín ngán ngừ:

- Hay là ốm nghén rồi. Hả?

- Không có, không có đâu.

Thấy cô kêu lên khổ sở lẫn bực dọc, bà Chín hỏi:

- Cô không thích có con sao?

Nhật Phụng thật thà:

- Con cũng chẳng biết nữa. Con chưa nghĩ tới việc có con.

Giọng bà Chín nghiêm trang:

- Cô nên nghĩ tới là vừa rồi. Đàn ông cỡ tuổi cậu Thiên ham con lắm. Bởi vậy cậu ấy chiều Hoài Tú phải nói.

Nhật Phụng ngồi thừ ra. Trước đây đã có lần dì Chín nói xa nói gần rằng Thiên rất thích trẻ con. Lúc đó cô hơi hột không để ý tới, một

phần vì cô chưa yêu anh, một phần cô thấy sợ... Bây giờ những lời khuyên của dì Chín lại như vết chém vào tim cô. Anh có cần đến Nhật Phụng này nữa đâu. Niềm ao ước có đứa con xem ra xa xôi quá.

Nghĩ tới tới nay lại phải nằm một mình trong căn phòng lạnh tanh rộng mênh mông đó Phụng không khỏi sợ hãi. Cô chợt hỏi:

- Dì Chín này! Ở tầng hai, các phòng đều khóa hết rồi phải không?
- Chắc là như vậy. Vì đâu có ai ở.
- Sao mấy đêm rồi, đêm nào con cũng nghe có tiếng động trên đó hết.

Phụng thoáng thấy dì Chín đổi sắc mặt, bà vội giả lả:

- Ôi mèo chuột gì đó, chớ có ai đâu cô sợ. Đàn bà con gái ở một mình thường sợ đủ thứ. Vài bữa cậu Thiên về bây giờ.
- Vài bữa là tới chừng nào chứ?

Phụng rầu rĩ than thầm trong bụng. Cô mong Thiên về biết bao nhiêu, nhưng cô cũng sợ anh về biết bao nhiêu.

Uể oải Phụng đứng dậy bước ra vườn, chiều nay trời oi bức kinh khủng, có thể đêm sẽ mưa to. Mưa mà ngủ một mình thì phải biết! Hôm qua chủ nhật Phụng về nhà ba mẹ, cô định ngủ lại một đêm nhưng khi đến bên giường của mình, cô nghe mùi ẩm lạnh xông lên mà chạnh lòng. Cuối cùng cô trở lại nhà chồng với hy vọng anh sẽ về...

Phụng đã từng khổ sở nhớ Nhã, nhưng so với nỗi nhớ Thiên điên cuồng như hiện giờ nỗi nhớ ngày xưa không nghĩa lý gì cả.

Phụng chậm chạp đảo quanh những bụi lài và hái đầy tay mình những búp gần nở. Đêm nay mùi hương lài sẽ làm cô bớt nhớ Thiên, cô hy vọng và sẽ như vậy!

*

* *

Nửa đêm Nhật Phụng giật mình ngồi vội dậy trên giường, cô sợ xanh hơn vì trời mưa âm âm. Cánh cửa sổ khép không kỹ bị gió thổi bật ra rồi đánh sầm trở lại liên hồi. Mưa như ai trút sự giận giữ từ trời xuống, mạnh mẽ, ào ào thật kinh khủng.

Ngồi ôm chặt cái gối và trằm mên tới tận cầm, Phụng sốt ruột nhìn ra phía bàn làm việc của Thiên ở gần cửa sổ. Mưa rồi gió kiêu này chắc chắn sách vở sẽ bị ướt thôi! Khi có Thiên ở nhà, Phụng không bao giờ chú ý đến những chuyện vặt vãnh như vậy, anh lo hết, bao giờ trời mưa to Thiên cũng ôm cô vào lòng vỗ về cho cô ngủ tiếp.

Anh là chỗ nương náu vững chắc nhất của cô. Thế mà đêm nay giữa cơn giông như bão rớt thế này cô có khác gì người lữ hành một mình

trên đường phố vắng.

Dầu rất sợ ma và cô sợ cả sấm chớp, Nhật Phượng cũng phải bấm bụng bước xuống giường, bàn chân trần của cô lạnh ngắt khi chạm phải sàn nhà. Chạy vội tới cửa sổ, cô bậm môi thò tay ra ngoài kéo cánh cửa, mưa hắt vào ướt cả tóc cả mắt cô. Những nhánh cây chập chờn chuyển mình theo gió oằn qua uốn lại trông thật kinh dị. Mới nắm được cánh cửa kéo vào, một tia chớp xanh rách trời đã sáng lòa lên làm cô hốt hoảng buông tay. Cánh cửa bật trở ra, Phượng lại đưa tay kéo vào. Tiếng sấm long trời nổ ầm vang khiến Phượng khiếp quá sức. Cô thụt lùi lại la lên hãi hùng. Cái chân sai khớp trước đây của cô chột khụy xuống, Phượng chơi vơi ngã theo.

Vừa lúc đó Phượng nghe Thiên gọi tên mình, cô giương to mắt nhưng không trông thấy anh đâu, cố gắng ngồi gượng dậy sao người cô trôi nổi bập bênh giữa hư không tối mịt, giữa sự sợ hãi khủng khiếp của cô đơn. Chẳng biết một phút, một giờ hay một thế kỷ vừa trôi qua, Phượng động đậy bờ mi, mắt cô nhú nhú mở ra dè dặt, gương mặt Thiên sát mặt cô đầy lo lắng và ân hận:

- Em có sao không? Có nghe đau ở đâu không?

Phượng tấm tức khóc:

- Anh đừng bỏ em nữa Thiên ơi! Em xin anh đừng bỏ em một mình, em đến chết mất!

Ôm cô vào lòng, Thiên vỗ về:

- Anh không đời nào làm trò ngốc ấy nữa. Suốt mấy ngày nay anh là một tên điên, nỡ bỏ vợ một mình trong khi bản thân anh cũng khổ sở chưa từng thấy...

- Khổ sở mà không về với em...

-Anh có đi đâu đâu mà về.

Nghe Thiên nói thế Phượng mới nhìn kỹ chồng hơn. Anh đang ở trần như thói quen thường ngày. Điều đó chứng tỏ không phải anh đội mưa về khuya như cô tưởng. Chẳng để cô ngạc nhiên lâu, Thiên kể:

- Sáng anh đi Vũng Tàu tới chín giờ anh đã có mặt ở nhà mình rồi, có điều anh ở tầng hai. Anh muốn xem em trong thời gian vắng anh, em có nhớ, có cần tới... chồng em không. Rồi như trẻ con anh khắp khởi mừng, vì cô nàng “tương tư” anh quá sức.

Nhật Phượng ám ức đẩy Thiên ra:

- Anh hả hê khi thấy người khác đau khổ vì mình lắm phải không?

- Không phải. Anh hạnh phúc vì biết mình được yêu. Cái hạnh phúc ấy hơi khác và ích kỷ thật. Nhưng nhờ đó anh biết chắc rằng em đã yêu anh thật tình.

Nâng gương mặt còn nhòe nhoẹt nước mắt lên, Thiên âu yếm:

- Em đừng giận anh nghe Phượng!
- Giận! Em sẽ giận anh suốt đời, vì anh không tin em, không tin cả bản thân mình nữa. Nếu trời chưa giông gió anh còn thử em bao lâu nữa cho hả lòng... ác của anh?

Thiên cười cười:

- Vợ anh nói là nói vậy thôi, chứ anh biết mấy hôm anh không kê bên, người ta phải lấy áo của anh mặc vào cho gối ôm, rồi ôm nó cho có hơi, cái khăn tắm của anh thì người ta trải lên giường cho ấm...

Nhật Phượng xấu hổ:

- Tại khăn, áo anh vứt đầy giường bữa bãi quá người ta dẹp chứ bộ.
- Sao người ta không vứt ba thứ bữa bãi đó xuống gầm giường vừa gọn, vừa nhanh kia?

Nhật Phượng nũng nịu:

- Bây giờ em vứt hết xuống sàn, còn anh thì đi lên lầu hai mà ngủ.
- Hôm rày em nằm một mình rộng rãi, thoải mái quen rồi.

Thiên xụ mặt:

- Em nói thật đấy chứ?

Cong môi lên thật dễ ghét, Phượng gật đầu:

- Thật! Để anh tưởng anh có giá lắm.
- Tốt. Vậy anh lại đi.

Vừa nói Thiên vừa hững hờ bước khỏi giường. Anh mới ra tới cửa phòng, chớp lại rạch róc rách ngang trên trời trông thật dễ sợ.

Nhật Phượng hét lên thất thanh:

- Thiên ơi!

Thiên phì cười quay vội trở vào. Nhật Phượng dang tay ôm chầm lấy chồng.

Ngoài trời mưa vẫn nặng hạt, sấm chớp vẫn rền vang, nhưng với cô, mọi thứ ấy không còn đáng sợ nữa.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương 23

Nhật Phượng sững sờ nhìn người đang ngồi trong phòng khách. Bên tai cô giọng bà Mẫn Quyên vang lên lạ lùng:

- Sao? Cháu thấy sao? Dì chọn dâu, cưới vợ cho thằng Thiên được chứ?

Nhật Phượng chẳng cảm thấy gì cả. Tiếng nhạc không lời, những tia

năng quay nhảy múa, tất cả đều tan biến bỏ lại cô đứng trơ như bức tượng vô tri nhìn trừng trừng một bức tượng khác. Bức tượng ấy đang chậm chạp lên tiếng:

- Thiên là người hạnh phúc và may mắn nhất trên đời này. Lời cháu nói không ngoa chút nào dì Quyên. Nhật Phụng rất tốt!

Câu nhận xét thản nhiên đến lạnh lòng. Lấy lại bình tĩnh sau cái choáng ban đầu, Nhật Phụng khách sáo hỏi:

- Anh Nhã vừa về...

- Vâng tôi vừa tới sân bay cách đây ba mươi phút.

Bà Mẫn Quyên đột ngột hỏi:

- Sao dì không nhận được điện báo tin của cháu hay thằng Trúc gì hết vậy?

Nhã mỉm cười, nụ cười của anh vẫn quyến rũ và duyên dáng, dễ say lòng người như hồi nào.

- Từ khi cơ sở ngọc trai của cháu cháy ra tro đến nay, cháu và anh Trúc không còn qua lại làm ăn nữa, nên việc cháu về lại Việt Nam, anh cũng không biết. Hy vọng dì vẫn cho cháu trọ ở tầng hai như trước đây.

Nhật Phụng hồi hộp nhìn đôi tay mình, lòng cô mâu thuẫn ngập tràn. Cô vừa muốn bà Quyên viện một lý do nào đó để từ chối lời đề nghị của Nhã, cô vừa mong bà đồng ý cho anh ở lại đây, giữa lúc Thiên đang đi tham quan ở Singapore...

- Nhà này bao giờ cũng hiếu khách. Nhất là khách phương xa. Hơn nữa ngày còn đi học cháu lại là bạn thằng Thiên, lớn lên viễn du xa xứ cháu lại là chỗ làm ăn với thằng Trúc anh hai nó, làm sao dì lại khép cửa nhà được chứ. Có điều ở đây tiện nghi không được đầy đủ như ở khách sạn, sợ thanh niên trai tráng lịch lãm như cháu chê thôi. Nhã nhẹ nhàng:

- Dì nói như vậy là oan cho cháu. Ở đây cháu thấy như mình đang ở nhà ấm cúng thân mật.

Hơi chồm người về phía trước, Nhã trầm giọng xuống:

- Cháu biết thế nào dì cũng rầy... cháu sao bày đặt, nhưng cháu có quà cho dì và mọi người trong nhà.

Bà Quyên xua tay:

- Đúng là bày đặt, cơ sở làm ăn cháy ra tro, tiền bạc còn được bao nhiêu đâu mà quà với cáp.

Nhật Phụng bắt gặp cái nhìn của Nhã, cô liền lánh đi khi anh nói bằng cái giọng ngọt ngào nhất:

- Có đáng là bao so với tình cảm gia đình đã dành cho cháu.

Nhã lại mỉm cười, một nụ cười khó hiểu:

- Đời cháu luôn gặp bất ngờ và may mắn. Đôi lúc cháu tưởng mình lâm vào bế tắc, tuyệt vọng, nhưng không ngờ số mệnh lại hé mở cho cháu con đường tiến thân khác. Dì Quyên và Nhật Phượng biết không, cái cơ sở sản xuất ngọc trai của cháu ở bên đã sắp phá sản, nếu đem phát mai chắc không lấy được một phần ba vốn liếng. Khi nó bị cháy sạch cháu thấy mình mất luôn cả phần ít ỏi đó. Có ai ngờ...

Thấy Nhã ngập ngừng, bà Quyên sốt ruột:

- Chuyện gì hả Nhã?

- Dạ cơ sở này trước kia cháu có bảo hiểm. Nên cháu được nhận tiền đền bù.

Bà Quyên kêu lên:

- May quá! Vậy có được nhiều không?

Nhã đáp không chút lưỡng lự:

- Nhiều hơn số vốn cháu bỏ ra ban đầu.

Bà Quyên ngạc nhiên:

- Ô! Vậy sao? Lạ quá ha. Vậy là cháu có thể bắt đầu một cuộc làm ăn mới rồi.

- Vâng! Cháu sẽ bỏ vốn đầu tư ở xứ mình.

Bất chợt bà nghiêm giọng:

- Sao lâu quá cháu không thư từ về cho Ánh Tiên vậy? Con bé cứ tới đây hỏi thăm cháu mãi, dì có biết ắt gặp gì đâu mà nói với nó.

Nhún vai Nhã đáp:

- Biết nói về Ánh Tiên như thế nào bây giờ? Cô ta xem thường cháu dì ạ.

Hơi liếc mắt nhìn về phía Nhật Phượng, Nhã nói tiếp:

- Đúng ra trách Ánh Tiên cũng tội, vì cháu thấy thói thường là thế, ai lại muốn chờ đợi chung tình với một kẻ sa cơ lỡ vận. Ánh Tiên thì chưa đến nỗi phản bội như người khác, nhưng cô ta làm tịch làm thượng vì nghĩ rằng cháu cần đến tiệm kim hoàn của gia đình cô ta. Bởi vậy viết lá thư nào cô ta cũng hăm dọa rằng có rất nhiều người giàu có, cũng Việt kiều... như cháu đeo đuổi. Tự thấy mình khó với tới Ánh Tiên, cháu đành rút lui trước vì thật sự cháu cũng chưa hiểu hết cô ấy.

Gật gù ra chiều đã thông cảm với Nhã, bà Quyên chép miệng:

- Con bé ấy khờ khạo thật. Có lẽ tâm nó không như cháu nghĩ đâu, nhưng bày tỏ tình yêu của mình bằng cách ràng buộc người đàn ông kiểu khoe khoang hợm mình như vậy, quả là thiếu cận.

Quay sang nhìn Nhật Phượng nãy giờ vẫn ngồi im lặng ngó mông lung đâu đâu, bà Quyên bảo:

- Con lên mở phòng sát cầu thang trên lầu hai dọn dẹp sơ lại, cho anh Nhã lên nghỉ. Lúc nào con Nguyệt đi học về, mẹ sẽ bảo nó làm chu đáo công việc này hơn.

Nhật Phượng đứng dậy:

- Mẹ khỏi bận tâm, con làm được mà cần gì phải đợi tới lúc Nguyệt đi học về.

Khi bước lên cầu thang, Phượng mới thấy tim mình đập liên hồi. Cô luôn chuẩn bị tinh thần và thường tưởng tượng ra cảnh gặp lại Nhã, nhưng chưa khi nào cô nghĩ tới lúc gặp anh trước mặt bà Mẫn Quyên như vậy.

Nếu như lúc này có Thiên, chẳng biết anh đồng ý cho Nhã ở lại nhà mình không?

Phượng cố không nghĩ tới đôi mắt, giọng nói của Nhã, sao cô bàng khuâng khi thấy mình vẫn còn bị anh chi phối. Cô đã cố nuôi giữ lòng căm giận đối với anh, bám lấy sự hờn ghen như một chiếc phao cứu hộ để quên anh, cô đã quên và đã thật lòng yêu Thiên rồi, sao cô vẫn xúc động đến bàng hoàng khi chạm phải ánh mắt một thời cô đã đắm say.

Cúi xuống kéo lại cho ngay ngắn tấm drap giường vừa mới thay, cô chợt nghe tiếng động cửa. Quay phắt lại Phượng đã thấy Nhã bước đến sát mình. Cô run rẩy ngồi xuống giường.

Một lần nữa Nhật Phượng tự nhủ rằng mình căm thù Nhã nhưng cô vẫn khao khát muốn biết cặn kẽ tình cảm con người thật của Nhã, cô muốn tìm ra câu giải đáp vì sao anh lại trả thù để gia đình cô nên nổi ấy.

Nhã bóp vai cô cứng ngắc, giọng rành mạch không pha một chút xúc động:

- Cuối cùng em cũng sa vào tay thằng Thiên. Tại sao? Tại sao em không đợi anh hả Phượng?

- Tại sao tôi lại phải đợi?

Phượng vùng ra đứng bật dậy khỏi giường, hai tay cô run lên bần bật.

- Anh là một thằng tồi, anh không hề yêu tôi. Trong tim anh không có tình yêu, mà chỉ có hận thù, anh đã trả thù gia đình tôi...

Nhã ngắt ngang lời Phượng:

- Thôi được! Anh không tự biện minh nhưng anh phải nói với em nhiều điều. Điều trước tiên em phải tin anh. Anh trở về đây duy nhất là vì em. Thế mà em lại bỏ anh...

Phượng cười khẩy:

- Lẽ ra anh phải viết thư nói cho tôi biết điều đó. Anh lại viết cho chị

Linh. Anh có biết lúc ấy chị Linh đang như thế nào không? Chị ấy vừa chết hụt vì anh, vì đưa con anh để lại cho chị.

Câu nói của Nhật Phượng làm Nhã bối rối, sắc mặt trắng bệch. Rồi từ từ một nỗi kinh hoàng thực sự hiện lên trên gương mặt ấy...

- Ô, không!

Nhật Phượng trừng mắt nhìn anh:

- Chắc anh định chối tội bằng cách nói rằng anh không biết chuyện đó.

Nhã đưa những ngón tay thon dài lên vuốt tóc rồi Phượng nghe anh khẽ thở dài và chậm chạp lắc đầu:

- Anh không biết! Không hề biết!

Nhật Phượng ngờ vực nhìn anh. Từ đáy lòng cô sôi lên niềm phẫn nộ chưa từng có.

- Anh không hề biết mình đã có bao nhiêu đứa con rơi cũng phải thôi, vì anh nhiều nhân tình quá.

- Bây giờ Nhật Linh ra sao rồi?

- Anh đến mà hỏi chị ấy.

Giọng Nhã khổ sở:

- Anh không hề yêu Linh, nhưng cô ấy đeo đuổi van xin tình yêu của anh. Cô ấy cô đơn quá và tội nghiệp quá. Anh bỗng thương hại và không dẫn được lòng mình. Nghĩ lại anh thấy đó là một trò chơi vô nghĩa kinh khủng mà mỗi lần nhớ tới anh không thể nào tha thứ cho chính mình.

Bất chợt Nhật Phượng cười khan. Nhã đầy đau khổ:

- Chắc em căm thù anh lắm?

- Căm thù à? Có lẽ nếu chỉ căm thù thì dễ chịu hơn nhiều. Anh từng nói với Thiên rằng anh hận chị Thu và thù cả gia đình tôi, anh sẽ trả thù bằng mọi cách. Bây giờ anh đã trả thù được rồi đó. Tội tôi đã thành xa lạ với nhau. Anh vui lòng chưa?

Thiên nóng nảy dần tách trà xuống bàn, anh xẵng giọng:

- Tại sao mày lại hỏi tao những lá thư mày viết cho Nhật Phượng bằng thái độ hằn học như vậy? Mày nghĩ tao tòi đến mức ém thơ để dễ bề tán tỉnh người mà mày yêu à. Mày nhớ những lời mày đã nói không? Mày thách tao “tán” được con bé, thì mày cảm ơn vì mày không yêu kia mà.

Hầm hằm nhìn xoáy vào Nhã, Thiên nói tiếp:

- Tao tốn công đeo đuổi Nhật Phượng nhiều lắm, nhưng tất cả việc đó đều xuất phát từ trái tim biết yêu, biết tha thứ rộng lượng của một thằng đàn ông thật sự. Tao yêu cô gái mày ruồng rẫy và cô ấy đã đáp lại tình yêu của tao, chuyện này có gì đâu là xấu?

Nhã lạnh tanh, từ tốn khác hẳn Thiên, anh thông thả nhả khói rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Tại sao tao viết một lượt mấy lá thư gửi về cùng một địa chỉ mà chỉ có Ánh Tiên và dì Mẫn Quyên nhận được, còn Nhật Phượng lại không? Trước đây tao nghĩ Phượng giận dữ, buồn phiền gì đó, nên không trả lời, ngờ đâu cô ấy chẳng nhận được lá thư nào cả mới kỳ.

- Mà đã hỏi Phượng à?

- Đương nhiên. Và cô ấy đã căm tức, đã nghi ngờ ông chồng yêu quý của mình.

Thiên bực dọc:

- Mà bịa chuyện để Phượng hoang mang, cô ấy rất trong sáng dễ tin. Mà viết thư cho Phượng làm gì khi mà đã bỏ cô bé?

- Trong những lá thư tao viết rất rõ, mà làm bộ hỏi nữa à? Mà thừa biết nếu đọc thư tao Phượng sẽ chờ đợi chẳng đời nào đi ưng thẳng đàn ông mà cô bé từng ghét cay, ghét đắng. Ghét đến mức thấy mặt không thèm nhìn, hỏi chuyện không muốn trả lời...

- Im đi!

- Sao tao lại phải im khi mà đã cướp người yêu của tao. Mà thấy Phượng khổ đến chừng nào chưa? Ốm yếu, xanh xao, mất thềm quầng mắt ngủ. Cô bé ân hận, đau đớn vì đã tin lời mà, một thằng phản bạn.

Thiên cười gằn:

- Đủ rồi Nhã, mà đừng hòng gây xáo xáo trong gia đình tao. Và tốt hơn hết nên xách vali rời khỏi đây. Đừng đợi đến lúc tao đập vào mặt.

Nhã nhếch môi thách thức:

- Chưa chi đã định dờ thói côn đồ ra à. Trước đây với Nhật Thu tao thù chơi trò thượng cẳng tay hạ cẳng chân, nhưng có nhằm gì đâu. Ăn thua người đàn bà kia! Mà nghĩ tao xách vali đi khỏi đây là chấm dứt cuộc chơi sao? Không đâu, mọi việc đang bắt đầu. Phượng bỏ ăn mất ngủ vì đâu, vì ai? Rồi cô bé sẽ chết dần, chết mòn trong chiếc lều vàng son của mà. Cô bé chết vì mãi nhớ thương hình bóng người khác. Phượng đang căm hận mà lắm đó Thiên à!

Thiên lạnh lùng nhìn Nhã:

- Nhật Phượng dễ tin thật nhưng cô ấy không còn tin vào mà đâu.

- Tại sao lại không chứ?

- Tại cô ấy thừa biết mà là kẻ lừa đảo, cô ấy thừa biết mà đã làm gì để được lãnh số tiền bảo hiểm khá lớn đó.

Mặt Nhã hơi tái đi. Anh gượng gạo:

- Đúng là tin dữ đồn xa. Anh Trúc đồn đãi về tao như thế đấy à? Tệ

thật, không còn làm ăn với nhau thì thôi. Ai lại đi nói xấu nhau như đàn bà vậy.

- Anh Trúc không nói xấu mày, mà anh nói đúng về mày cho tao biết để đề phòng. Tao không đưa thơ này cho mẹ tao đọc nên với bà, mày vẫn còn được nhiều cảm tình, bằng có là bà cho mày ở trọ lại đây lúc không có tao ở nhà. Gia đình tao tốt với mày quá sao mày cứ muốn phá hủ Nhã?

- Tao không phá ai cả mà chỉ muốn lấy lại những gì đã từng là của tao. Mày nghĩ Nhật Phượng quên tao rồi à? Coi chừng làm đổ Thiên. Dưới lớp tro tàn than vẫn còn ầm ỉ cháy. Tình yêu đầu đời với đàn bà mãnh liệt lắm. Phượng làm sao sống an ổn, sống yên vui hạnh phúc bên mày khi cô ấy biết rằng tao trở về đây chỉ vì cô ấy.

Thiên cảm tức nhìn Nhã, dù luôn nghĩ lời Nhã nhằm phá hạnh phúc mình đang có nhưng lòng Thiên không khỏi hoang mang. Suốt mấy ngày anh vắng nhà, Nhã đã nói gì với Nhật Phượng? Cô vợ bé bỏng dễ tin của anh có tin Nhã không, có khóc ròng rã trên ngực người yêu cũ không? Cô có nghi ngờ oán trách chồng như lời Nhã nói không?

Hôm ở sân bay về, Thiên nhớ vợ đến mức chỉ kịp chào mẹ một tiếng là ba chân bốn cẳng chạy tuốt lên lầu. Đẩy cửa phòng vào, anh thấy Phượng nằm co ro ôm gối. Thấy Thiên cô ngồi bật dậy nhào vào lòng thút thít run rẩy.

Lúc ấy Thiên hơi ngạc nhiên trước sự xúc động lạ lùng của vợ. Anh nghĩ tại cô yêu anh, nhớ anh quá không thôi. Thiên đã sung sướng hôn như mưa lên gương mặt ướt nước mắt của Nhật Phượng. Bây giờ nghĩ lại anh thấy khác... biết đâu những giọt nước mắt ấy là những giọt nước mắt thừa. Phượng khóc vì Nhã mà Thiên lại tưởng Phượng dành riêng cho mình.

Đang còn ngồi thờ ra, Thiên đã nghe Nhã nói:

- Sáng mai tao sẽ đi khỏi đây vì tính tao không thích người khác động vào việc làm ăn của mình. Nhưng trước khi đi tao có một đề nghị.

Anh hờ hững hỏi:

- Đề nghị gì?

Nhã buông lời chắc nịch:

- Mày và Phượng nên chia tay nhau thì hơn. Cô bé muốn như vậy, nhưng chưa dám nói ra.

Thiên giận xanh mặt. Anh đứng phắt dậy chồm về phía trước như sắp lao vào Nhã. Anh ta vẫn ngồi yên, tay khoanh trước ngực đầy khiêu khích. Thái độ tự tin của Nhã làm Thiên chùn tay. Anh làm lì nói:

- Tao cấm mày tiếp tục quyến rũ vợ tao. Nếu mày còn muốn có đất dựng vợ tại xứ này thì phải dang xa Nhật Phượng. Không thì tao buộc lòng nói rõ bản chất, hành động mày làm ở Canada với giới làm ăn Sài Gòn. Họ không chơi với hạng như mày đâu.

Nhĩa cười khẩy:

- Dĩ nhiên tao vẫn muốn có đất làm ăn. Nhưng mày liệu sao, nếu cô vợ dễ yêu của mày lại đi tìm tao vì chịu không nổi nhớ nhung, thương mến.

- Bước đi ngay và nhớ những gì tao vừa nói.

Nhĩa nhún vai bước ra.

Mùa thu màu hạt dẻ

Chương kết

Thiên tỉnh dậy khi nắng đã dọi vào phòng làm việc của anh sáng rực, đưa tay dấm nhẹ nhè lên đầu, anh uể oải ngồi dậy.

Đêm qua anh say quá sức. Nhưng không hiểu sao anh vẫn còn biết đường về nhà. Lắc lắc đầu Thiên chợt nhớ...

Hình như hồi tối này khi bước vào phòng, anh ngã xuống sàn, Nhật Phượng đến đỡ anh lên, anh gạt cô té ngửa, sao lúc đó anh giận cô kỳ cục vậy kia! Phượng đâu rồi ấy nhỉ? Anh chạy vào phòng ngủ, chiếc giường trống trơn, cô đâu rồi? Phượng bệnh mà... Sao hồi tối anh nặng tay dữ vậy. Hốt hoảng Thiên chạy xuống nhà. Anh gọi to:

- Nhật Phượng! Nhật Phượng ơi!

Vòng xuống bếp Thiên hỏi:

- Phượng đâu dì Chín?

- Cổ đi làm rồi.

- Sao lại đi làm kỳ vậy?

- Cổ chờ hoài cậu không dậy, thì phải đi làm một mình, chớ sao kỳ.

Thiên quạu lên:

- Phượng đang bệnh. Dì không biết sao?

Giọng dì Chín ôn tồn:

- Biết. Nhưng bệnh như cổ nằm hoài cũng chán. Phải đi tới đi lui chớ.

Với lại dì Chín nghĩ, kể chuyện cổ tích cho con nít nghe tốt cho cô Phượng lúc này. Nhờ ba cái chuyện đó cổ vui vẻ trẻ trung hoài. Cậu phải săn sóc, chiều cổ hơn trước mới phải. Tội nghiệp! Mệt lắm. Lần đầu mà. Cổ biếng ăn mất ngủ nhưng không biết gì hết, cứ nghe lời

bác sĩ nói là suy nhược thần kinh. Khổ ơì là khổ. Sáng nay dì Chín không hỏi làm sao biết... hơn cả tháng rồi.

Nghe dì Chín nói úp úp mở mở, Thiên cau mày:

- Dì nói gì vậy?

- Thì... cái thai chớ cái gì.

Thiên giật thót người:

- Phượng... Phượng có... có rồi à?

Nghe Thiên lấp bắp như cà lăm, bà Chín bật cười:

- Cậu này vô tâm thiệt. Bởi vậy làm thân đàn bà khổ hơn ai hết, chồng chả để ý cái gì cả...

Toát mồ hôi Thiên quay cuồng đầu óc, hồi tối lúc mơ mơ màng màng anh nghe như có tiếng Phượng khóc. Nếu đúng như dì Chín nói thì anh quả là người chồng không ra gì, đang lúc cần chia sẻ với vợ nhất anh lại ghen tuông hắt hủi vợ. Mà Phượng đâu có làm lỗi gì đâu chớ! Nhớ tới cái gạt tay làm Phượng té hồi tối anh lại giật mình. Thôi chết rồi! Không biết có sao không nữa!

Vội vàng anh chạy vào nhà cầm điện thoại. Anh muốn nghe tiếng nói của vợ, dầu là lời cô giận dỗi:

- Alô! Cho tôi gặp Nhật Phượng.

- Nhật Phượng không có đi làm. Cô ấy nghỉ ốm cả tuần rồi.

- Chị... kiểm lại giùm xem. Hôm nay Nhật Phượng đi làm mà.

- Ô hô hô! Ông bạn ơì! Tụi tôi kiểm rồi. Nhật Phượng vắng. Hết chuyện.

Thiên không giận các cô bạn của Phượng nhưng anh hoảng sợ khi anh nghe nói cô không đi làm. Vậy cô đi đâu? Dám cô bỏ anh đi vì giận chuyện hồi tối lắm.

Rồi Thiên chợt sững sờ khi nhớ sáng nay Nhã cũng dọn đi nơi khác.

Trời ơì! Có khi nào, có khi nào em bỏ anh để trở về với Nhã không?

Không! Không bao giờ! Vì em yêu anh và em đang mang con của anh trong bụng mà.

*

* *

Thấy Thiên ngồi như chết rồi trên salon, bà Mẫn Quyên nói:

- Con nên ăn chút gì dẫn bụng rồi trở qua nhà bên ấy xem sao. Giận chồng thì về cha mẹ chứ nó chẳng đi đâu mà lo giữ vậy.

Anh đau khổ:

- Không hiểu ma quỷ nào xui mà hôm qua con lại đối xử với Nhật Phượng tệ quá thế. Đã vậy con còn xô cô ấy té ra đất nữa chứ!

Bà Quyên lo lắng:

- Con xô Phượng té thật à? Con nhỏ ăn ngủ không được, ốm yếu

như ngọn cỏ. Mày mà nặng tay như thế có bề gì thì ân hận đã muộn rồi con ạ!

Nhìn Thiên với cái nhìn dò xét bà nói:

- Mày nghi ngờ nó với thằng Nhã phải không? Sao tệ thế con? Con Phượng không phải như con nghĩ đâu. Nghi vợ như vậy tội lắm! Nhất là lúc nó đang ốm ghen.

Càng nghe mẹ nói, Thiên càng xót cả lòng. Anh ôm đầu rầu rĩ nhưng tai vẫn cố gắng không bỏ sót lời nào:

- Nếu con Phượng xấu tính, đời nào mẹ để thằng Nhã ở đây. Không ngờ con đã nghi quá.

Thiên biện hộ:

- Mẹ không biết thằng Nhã khiêu khích con ra mặt, nó cũng đâu buông tha Phượng đâu. Tốt nhất từ đầu không nên cho nó ở nhà mình.

Bà Quyên thở dài:

- Thật ra lúc cho nó ở là mẹ nghĩ tới gia đình anh Bình và con Ánh Tiên. Có ai ngờ đâu nó gạt con người ta ra một cách gọn ơ. Tánh Nhã thế mà xạo. Thật tình cỡ tuổi này mẹ cũng chưa hiểu được người như nó.

Thiên rành rọt nói:

- Con thì hiểu rồi. Vừa hiểu lúc chạy xe đi tìm Nhật Phượng đấy thôi. Đang nói ngon trớn, Thiên bỗng nhúu mày khi nghe tiếng chuông ngoài cổng. Anh chạy vội ra mở cửa.

Nhật Minh ngồi trên chiếc cúp, anh chàng hất mặt nhìn Thiên và hỏi cộc lốc:

- Con bé Phượng về chưa?

Thiên bối rối khi nghe Minh hỏi thế. Anh lắc đầu thiểu não. Minh rồ ga xe như định phóng đi, rồi không hiểu sao anh lại tắt máy:

- Nó nằm trong nhà thương từ sáng tới giờ.

- Trời ơi! Tại sao vậy?

- Té xỉu ngoài đường.

Thiên liêm môi:

- Phượng... có sao không? Tôi phải vào trong đó ngay!

- Không được đâu.

Im một chút, Minh nói tiếp:

- Ba tôi hăm dọa sợ cậu ra đấy!

- Tôi có tiếc gì cái sợ dứa này. Anh chỉ tôi đi anh Minh.

- Mất công lắm.

- Trời ơi! Tội nghiệp tôi mà!

Giọng Nhật Minh cau lên:

- Vậy có ai tội nghiệp tôi không? Lần bà Linh... mắc nạn cũng điện thoại kêu tôi. Lần này con bé Phượng cũng réo tôi. Lần nào cũng vác mặt vào nhà bảo sanh hết, không mất duyên cũng uống. Từ sáng đến giờ cũng mình tôi với con Phượng chớ có ai đâu.

- Sao anh không kêu tôi hay nói cho ở nhà hay? Mọi người đi kiếm Phượng gần chết.

- Nó không chịu. Thấy nó bệnh, thôi tôi cũng ráng chiều... Nói cho mà biết, cái thai hơi yếu đấy. Có gì ông già tôi nện cậu thẳng tay. Nó là út cưng của ông đó. Cũng tại sợ cậu bị ông già mắng, nên nó không chịu cho ở nhà hay. Rồi cũng tại nó giận chồng nên rút cuộc thẳng anh lãnh đủ.

Thấy Nhật Minh nói nhiều hơn thường ngày, Thiên ngập ngừng vuốt:

- Anh thương em út thì thương cho trót. Phượng nằm ở đâu... làm ơn...

Minh gật khi thấy mặt Thiên trông thảm hại quá:

- Lên.

Thiên quay vào la to:

- Mẹ ơi! Con đi rước vợ con về đây!

*

* *

Nhật Trung thấy tờ báo cho Nhật Phượng kèm theo nụ cười thật lạ:

- Ê! Đọc tin này sẽ gặp người quen nè Gà xước.

Bỏ cái khăn choàng trẻ con lên ghế, Phượng chăm chú nhìn cái hình chụp trên báo.

Rõ ràng người đàn ông đứng kế bên cô gái mặc áo đầm cô dâu là Nhã. Hơn một năm không gặp nhưng Nhã vẫn còn thu hút với nụ cười ăn ảnh và ánh mắt đa tình.

Nhật Phượng đọc lướt lên hàng chữ:

- “Việt kiều về nước bị bọm lương gạt cưới được hai vợ và thay phiên sống với hai người mà không bà nào hay. Khi người vợ sau phát hiện, chị đã làm đơn thưa đòi bị cáo phải bồi thường danh dự cho mình. Trên đây là ảnh của “ngài” Việt kiều và cô vợ hai trong ngày cưới”.

Thấy Phượng buông tờ báo, Trung ngạc nhiên:

- Ủa! Không đọc nữa à?

Cô thờ ơ:

- Em làm biếng quá. Đọc sơ cũng biết chuyện vì hôm qua trong giờ cơm, em có nghe anh Thiên kể.

Ngần ngừ cô hỏi:

- Chị Linh và chị Uyên đọc chưa?

Trung nhún vai:

- Rồi. Và dĩ nhiên là im lặng.

- Còn anh. Anh nghĩ sao?

Nhật Trung cười cười:

- Bài báo nói rất rõ “Bịp bợm, lường gạt”. Anh biết gì nữa khi tội danh đã rành rành ra đó. Đúng là bịp bợm!

Nhật Phượng băng khuâng:

- Hơn một năm không nghe tin tức. Em nghĩ anh phải khá hơn chứ.

Ai ngờ... Tại sao anh Nhã lại như vậy hả anh Trung?

- Anh không phải là nhà phân tâm học nên không trả lời câu hỏi này được.

Phượng mơ màng nhìn ra phía cây xà đơn đầy kỷ niệm ngày xưa.

Chỗ đó bây giờ bìm bìm leo lên phủ kín. Màu tím của những đóa hoa loa kèn trông buồn làm sao, nó làm Phượng nao nao lòng.

Sáng nay trời vẫn xanh ngắt, những tuổi thơ của cô ngày ấy đã theo những đám mây trắng bành bồng trôi đi mất rồi.

Bỗng dưng Phượng buột miệng thì thầm:

- Vĩnh biệt! Vĩnh biệt cơn mơ đầu đời cùng đại...

Đang thả hồn theo bao hoài niệm, cô chợt giật mình khi nghe tiếng trẻ con khóc lẫn với tiếng bà cô vang lên sảng khoái:

- Trả thẳng “Thiên con” lại cho mày nè Phượng. Phượng đâu rồi?

Nhật Phượng mỉm cười cầm chiếc áo choàng lên tay. Hạnh phúc với cô đơn giản quá, nhưng đâu phải trên đời này, ai cũng dễ dàng tìm ra nó.

HẾT

Nguồn: PhongAnh

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/05/2007 1:49:18 CH